

Giới thiệu Mỹ Nhân Mê Hỏa

Bạn đang đọc truyện Mỹ nhân mê hỏa của tác giả Tạt Nhi trên website đọc truyện online.

Bờ biển xanh thăm thẳm mở rộng trước mắt, một kiến trúc hoành tráng, rực rỡ, mang trên mình màu trắng thuần khiết. Đẹp đến kì lạ.

Hơn nữa, trong truyền thuyết có ghi, ngự tọa trong tòa thành nhỏ trên đảo ấy là một nam nhân cũng thần bí vô cùng.....

Hồng Tư Giai vì muốn cứu giúp hôn sự của em gái mà đi tới cái nơi kì dị này. Chính là nam nhân này khiến em gái nàng ly hôn. Chẳng lẽ nói vài ba câu tùy tiện liền đã có thể đuổi ra khỏi tiểu đảo?! Không dễ thế đâu!

Nàng nhất định phải điều tra ra chân tướng, cho dù có hi sinh sắc tướng cũng tình nguyện không tiếc!

Ở Jamaica, Cổ Việt Mạn trong mắt mọi người là một chuyên chế bạo quân.

Hắn không chỉ giàu có mà còn có tư sắc mê người, cho nên trong mắt nữ nhân trên đảo trở thành “Cực phẩm”.

Đối mặt với nữ nhân xung quanh muốn thành thê thiếp của mình, hắn luôn bảo trì “An toàn khoảng cách”.

Hắn vốn tự hào tính tự chủ bản thân, ai ngờ sau gặp gỡ nàng, trong nháy mắt sụp đổ.

Nữ nhân này ở nơi hỗn tạp long xà (là chỉ lũ nam nhân tâm địa long xà a) thế nhưng không hề có chút nào ý thức nguy cơ? Không chỉ có ở lại khách sạn, còn chạy đến quán bar trên chóc “ong bướm”

Hắn “chủ động” ra tay bảo hộ, chẳng qua là nể tình “đồng hương”.....?

Như thế rất tốt, nàng được một tác lại muốn tiến một bước, một mình trà trộn vào tòa thành của hắn

Ha ha! Nếu tập trung “con mồi” đã muốn chui đầu vào lưới, vậy hắn cũng vui vẻ bồi giai nhân chơi đùa “Mèo vờn chuột” a~~~~

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Mê Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“Kỳ Kỳ, ta cam đoan với người, trước tiên mau chóng liên lạc với Việt Mạn, người tạm thời đừng khóc... Kể lại tình hình đã. Ta tuy hoàn toàn chưa biết gì cả, nhưng ta dám cam đoan với người: Việt Mạn không phải là kẻ làm đảo phủ chia rẽ tình cảm gia đình người đang tốt đẹp a” – Đối mặt với người bên kia âm ỉ nức nở lên án con mình, Cổ Ba khó chịu cau mày, nhưng cũng là qua điện thoại nên cũng chỉ nghe thấy tiếng, một cổ lửa giận trong lòng Cổ Ba chậm rãi dâng tràn.

“Người cũng biết Việt Mạn trước mắt không có ở Đài Loan, có rất nhiều chuyện ta hoàn toàn không biết, người dù có ép hỏi nữa ta cũng hoàn toàn không thể trả lời nguyên do cho việc này... được rồi, được rồi... ta nhất định sẽ hỏi cho rõ ràng mọi việc giúp người... Cứ như vậy đã... Gặp lại sau.”

Thật vất vả mới an ủi được Kỳ Kỳ, Cổ Ba ngắt điện thoại than thở: “Tốt nhất là không gặp lại! Phiền chết người.”

Không biết đã là lần thứ mấy Kỳ Kỳ gọi điện thoại tới hắn kêu khóc, Cổ Ba quả thực sẽ mau chóng bị nữ nhân này làm cho tức điên lên mất. Chồng của chính mình không tìm lại cứ đến chỗ này mà làm rùm beng, mang lại lắm phiền phức cho hắn.

Quả thực là mặc danh kì diệu! (không thể tưởng tượng nổi)

Cổ Ba ngồi thờ hồn hên ở trên sô pha, trên mũi còn phập phồng khí tức giận, bản thân con dâu còn chưa có một lần trước mặt hân oán giận khóc kể, vậy mà người ngoài lại cứ sống chết tìm tới hân.

Đúng lúc này, âm thanh nói chuyện của Văn Tĩnh Thư truyền đến:

“Đêm nay anh muốn ăn cái gì?”

“Em nấu cái gì anh liền ăn cái đó, món nào em nấu đều ăn rất ngon!” Cổ Việt Đàn thâm tình hôn môi Văn Tĩnh Thư, ôn nhu vuốt ve hai má mướt mà.

Cổ Việt Đàn thần thái vui vẻ, sáng khoái ôm kiêu thế bước vào phòng khách, liền kinh ngạc trước vẻ mặt tức giận của lão ba.

“Ba làm sao vậy? Sáng sớm mà ai đã chọc giận người?? Xem kia, bộ dáng nổi giận đùng đùng hiện hết trên mặt a”

Cổ Ba quay đầu nhìn lướt qua điện thoại: “Phiền chết người! Chồng không thấy, thế nhưng lại tới tìm ta sinh sự!”

“Tìm tới ba?” _ Thật sự là thiên hạ kì văn, chuyện lạ trên đời a~ chồng mình tìm không được làm sao có thể tìm tới lão ba này?

Văn Tĩnh Thư mỉm cười trêu chọc, mắt liếc về phía lão ba, hứng thú nói:

“Ba ah, người như vậy sẽ không bị cái nhàn ăn mòn làm cho nhàm chán đi, chỉ bằng ngâm làm một chuyến du ngoạn tiện thể trình thám?”

Cổ Ba khinh thường hừ một tiếng: “Ta đâu phải cứ được ăn no ngủ kĩ, mỗi ngày hão hão trôi qua êm đềm, đâu phải rảnh rỗi mà đi xung quanh chinh đúa nhỏ kia?!”

Văn Tĩnh Thư rời khỏi người Cổ Việt Đàn, đến ngồi ở bên cạnh lão ba: “Tìm chồng không thấy, vì sao kẻ đó lại tới làm phiền người?”

Cổ Ba bắt đầu dĩ than thở một tiếng: “Nó kì thực là tức giận Việt Mạn, nhưng là các người đều biết cá tính hân đấy, nó không thể trêu vào hân liền đành phải tới phiền ta!”.

“Tìm Việt Mạn? Thế nhưng hân đâu có ở Đài Loan?” Văn Tĩnh Thư nghe ra mùi nguy hiểm.

Mặc kệ là chuyện gì xảy ra, Cổ Việt Đàn nháy mắt thay đổi sắc mặt, bỗng lớn tiếng: “Lão ba, rốt cuộc là ai tới phiền nhiều Cổ gia chúng ta?”

“Chính là vợ Điền Tuấn, Trình Kỳ Kỳ!” _ Cổ Ba tức giận nghiêng hai hàm răng cơ hồ muốn bật ra tiếng ken két.

Cổ Việt Đàn khó hiểu nhăn nhai hai hàng lông mày: “Là Điền Tuấn được Việt Mạn tín nhiệm có thể chèo lái vận mệnh công ty?”

“Không hân thì ai?!” _ Cổ Ba hừ lạnh.

“Đi? Cái này không phải là kì quái a? Nàng ta không thấy chồng sao lại đi tìm chúng ta sinh sự?”- Văn Tĩnh Thư vẫn là khó hiểu.

“Theo Kỳ Kỳ nói, là Việt Mạn cố ý chia rẽ vợ chồng bọn họ!”

Cổ Việt Đàn vừa nghe liền nổi giận đùng đùng: “Buồn cười! Nói hươu nói vượn! Việt Mạn làm sao có thể làm cái loại sự tình này!..”.

“Ta thực cũng tin tưởng Việt Mạn không phải người như thế.” _ Văn Tĩnh Thư đi theo phụ họa.

“Hân là con ta, lẽ nào ta lại không biết!? Ta tin tưởng Việt Mạn sẽ không làm ra loại sự việc này, bất quá...” _ Cổ Ba ngẩng đầu tia nhìn chiếu thẳng Cổ Việt Đàn: “Người hỏi hân cho ta, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Vâng, con lập tức hỏi hân” _ Cổ Việt Đàn xoay người đi đến điện thoại, nhấn tám con số quen thuộc gọi tới Jamaica.

Hồng Tư Giai đối diện với bộ mặt khóc sưng mắt của Trình Kỳ Kỳ, hai hàng lông mày thanh liễu bất giác nhăn lại.

“Tư Giai... ô ô ô ...”, Trình Kỳ Kỳ dùng sức lau lau khiến cái mũi thanh thanh hồng đỏ lên: “Thật quá đáng a~... Thật không ngờ Điền Tuấn... hân lại mạng đi bồi bồi! Đã không có bồi bồi... ta... ta thật sự sống không nổi...”.

(bồi bồi: tiểu bảo bồi, là con của Điền Tuấn và Kỳ Kỳ, có thể hiểu là tên riêng)

Hồng Tư Giai tay vỗ vỗ an ủi, cô tìm kiếm trong trí nhớ hình dáng vui cười rạng rỡ hạnh phúc của biểu muội mới vài tháng trước, nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt ngời sáng nhất của nó, cái tuổi trăng tròn đầy thơ mộng mà đã xuất giá về nhà chồng. Nàng im lặng nằm để Trình Kỳ Kỳ gối bên khuỷu tay ngủ say sưa, khi ấy vẻ mặt nó khoái hoạt, vui sướng biết bao. Vẻ xinh đẹp ngọt ngào hiện diện trên khuôn mặt của đứa nhỏ lúc đó như đã bùng cháy một cỗ xúc động trong lòng Tư Giai, khiến cho nàng dường như có thể ngay lập tức tìm một nam nhân mà kết hôn, sinh một oa nhi thật dễ thương giống bồi bồi.

Chính là, hình ảnh cuộc hôn nhân mỹ mãn ấy thật khiến người ta không thể ngờ tới mười tháng sau lại xảy ra cái kết cục như thế này. Haizzz...

“Tư Giai, tỷ nhất định phải giúp ta, hiện giờ chỉ có tỷ là có thể giúp ta...”, tiếng nức nở xuyên thấu lòng người vang lên.

Thân là luật sư, đối mặt với vô số tình cảnh vợ chồng bất hòa, Hồng Tư Giai đều có thể đứng ở giữa, công chính, lập trường ngang hàng mà xử lý mấy vụ ly hôn kia, nhưng là giờ phút này, đối mặt với biểu muội của mình, lòng nàng đã nổi lên chua xót, không biết phải làm sao.

“Người thử xem có còn khả năng nào tìm được manh mối của Điền Tuấn?”, nàng thực không nghĩ hôn nhân của biểu muội cứ như thế này mà tan thành mây khói, hơn nữa Kỳ Kỳ cũng đã có bối bối với Điền Tuấn a.

“Ta tìm hết rồi! Ta đã đem hết công sức, toàn lực đi tìm, thậm chí còn gọi đến nhà cấp trên của hân, Cổ Việt Mạn!”, Trình Kỳ Kỳ tức giận khó nhịn hết to.

“Người tìm tới Cổ gia?”, Hồng Tư Giai ngạc nhiên nhìn Trình Kỳ Kỳ, không lẽ biểu muội tuyệt vọng đến mức cái gì cũng cắm đầu vào thử sao?

Điền Tuấn tuy là nhân viên quan trọng ở công ty Cổ Việt Mạn, nhưng có khủng đến nỗi tìm đến người nhà hân ở Đài Loan?

Trình Kỳ Kỳ lau cái mũi đỏ ửng, nổi giận đùng đùng giương mắt lên trừng lớn: “Nếu không phải Cổ Việt Mạn cho hân một cái lưng dựa dẫm, ta tin tưởng hân sẽ không có cái lá gan bỏ đi, lại còn mang theo Bối bối rời khỏi ta!”, Nói đến chỗ thương tâm trong lòng, Trình Kỳ Kỳ lại gào khóc thê lương.

Hồng Tư Giai không khỏi hồ nghi dò xét Trình Kỳ Kỳ: “Cổ Việt Mạn nhúng tay vào quản chuyện nhà người?”

Hân ăn no dùng mỡ, hết chuyện để làm???

Trình Kỳ Kỳ không ngừng sụt sịt mũi: “Cổ Việt Mạn chuyên chế đến độ bất trị a, hân không chế Điền Tuấn, ra lệnh Điền Tuấn, mà cái tên Điền Tâm xuân ngốc kia lại là đồ nam nhân không có chủ kiến, chỉ cần Cổ Việt Mạn đưa ra một mệnh lệnh, hân liền nhất nhất làm theo!”

“Có thật sự là như vậy?”, Hồng Tư Giai ánh mắt không thể tin nhìn Trình Kỳ Kỳ.

Trình Kỳ Kỳ cứng nhắc gật đầu: “Hôm đó, ta từng nói với Điền Tuấn, ta không thể nhẫn nhịn cuộc sống như vậy nữa, muốn hân từ chức không cần làm ở đó, cả gia đình ba người trở về Đài Loan. Hân không đáp ứng thì thôi; ngay hôm sau ta tính mang bối bối trở về Đài Loan, hân liền ra tay trước một bước mang theo bối bối rời đi... Đến nay bật vô âm tín...”, Ánh mắt Kỳ Kỳ bối bối khóa chặt Hồng Tư Giai: “Tỷ nhất định phải giúp ta tìm đứa nhỏ trở về!”

Đối mặt với tinh thần đang trùng trùng điệp điệp nổi lo sợ mất mát của Trình Kỳ Kỳ, nàng cảm tay biểu muội ân cần hỏi han: “Người nghĩ hân sẽ đem bối bối mang đi nơi nào?”

“Ta... không biết...”, Trình Kỳ Kỳ sắc mặt tái nhợt, mờ mịt nhìn Hồng Tư Giai: “Nhưng Cổ Việt Mạn nhất định là biết Điền Tuấn mang theo bối bối đi nơi nào.”

“Người thật sự khẳng định Cổ Việt Mạn nhất định là biết? Người đã tìm hân hỏi qua?”

Trình Kỳ Kỳ môi run run, lắc lắc đầu: “Ta không có nói chuyện với hân, nhưng mà ta chắc chắn Cổ Việt Mạn nhất định biết!”

“Humm...”, Hồng Tư Giai bán tính bán nghi.

Trình Kỳ Kỳ gục đầu xuống: “Mặc dù Cổ Việt Mạn không phải là người ở Jamaica, nhưng mà hân lại ở ngay tại tòa thành trên đảo, là người không có chuyện gì là không biết về nơi đó, cho nên hân nhất định biết Điền Tuấn đi nơi nào. Hơn nữa, Điền Tuấn chỉ duy nhất theo mệnh lệnh của hân.”

“Người đã khẳng định Cổ Việt Mạn chắc chắn biết nơi trú thân của Điền Tuấn, vậy vì sao không trực tiếp tìm hân hỏi rõ?”, Vấn đề này thực vẫn khiến nàng hoang mang đi.

Trình Kỳ Kỳ cắn môi dưới, khuôn mặt như người gặp nạn không thể thoát, nói: “Là... ta không dám tìm hân...”

“Vì sao?”, Bộ hân là hổ, là báo, đứng trước mặt liền bị hân ăn thịt không chớp mắt ngay sao?

“Bởi vì hân chán ghét ta, giống như là ta chán ghét hân a, ta không đủ khả năng chạy theo hân đến chỗ có tin tức hay liên quan gì đến Điền Tuấn, có truy hỏi cũng chỉ là lãng phí thời gian”, Trình Kỳ Kỳ đột nhiên ngẩng đầu, một tia mong chờ sáng rực xẹt qua đáy mắt nàng: “Nhưng nếu là tỷ thì không, tỷ lấy thân phận luật sư, có lẽ có thể đến chỗ hân nghe ngóng thông tin về Điền Tuấn và bối bối”.

Cơ mà... vừa nghe Kỳ Kỳ miêu tả về cái tên nam nhân kia, Hồng Tư Giai không khỏi hoài nghi bản thân nàng thật có năng lực đó.

“Ta? Chắc chắn chứ?”

“Tư Giai! Xem như ta cầu xin tỷ! Vì ta, vì bối bối, làm ơn hãy giúp ta lần này a. Dùng khả năng của tỷ nhất định có thể thuyết phục hân nói ra vị trí Điền Tuấn, mà kể cả không thì vẫn sẽ lấy được tin tức của bối bối”, Nước mắt lại thi nhau tuôn rơi trên hai gò má Trình Kỳ Kỳ.

“Chắc không?...”, Nàng thật sự nghi ngờ điều này.

Kỳ Kỳ nhìn ra nét do dự trên khuôn mặt của nàng, lo lắng không thôi, tâm tình hoảng loạn: “Cầu xin tỷ giúp ta chuyện này a, về sau ta sẽ không bao giờ cầu xin chuyện gì...”, Kỳ Kỳ hai mắt đầm lệ nhìn nàng chớp chớp, đáng vẻ vô cùng đáng thương

Hồng Tur Giai thật không có cách nào cự tuyệt lời cầu xin: “Thôi được rồi...”

Ai bảo nàng cùng Kỳ Kỳ quan hệ thân thích, máu mủ ruột già, một đường sao có thể chém đứt?

Hồng Tur Giai bằng tốc độ nhanh nhất xử lý các vấn đề liên quan đến Jamaica để chuẩn bị cho cuộc viếng thăm

Sau một chặng đường xa lặn lội, chuyển qua đủ các loại phương tiện giao thông, nàng rốt cuộc cũng đặt được bước chân lên đất Jamaica.

Cảnh tượng ngoạn mục, lối cuốn hiện ra trước mắt Tur Giai. Một sắc xanh tươi thắm của biển lớn bao la hòa cùng màu trắng thuần khiết nơi kiến trúc đồ sộ, khiến cho tâm tình của nàng nhất thời trở nên bay bổng. Nếu như hôm nay thuần túy chỉ là đến nghỉ phép, nàng khẳng định đây sẽ là ngày nghỉ tuyệt vời khoái trá, cả về thể chất lẫn tinh thần.

Nhưng là, chỉ có thể ca thán đi... Nàng là có “nhiệm vụ bất khả thi” đi kèm a~~~~

Nơi này mọi thứ đều như Trình Kỳ Kỳ miêu tả, đi trên đường chỉ cần tùy ý chặn lại một người dân địa phương, vừa bắt đầu hỏi đến Cổ Việt Mạn liền trả lời ngay lập tức, đến mức có thể khẳng định không người nào là không biết, không kẻ nào là không hiểu. Càng buồn cười là trong mắt mỗi người đó đều mập mờ một ánh hồ nghi.

Đây rốt cuộc là chuyện gì a?

Cho nên, quả thực liền giống như lời Trình Kỳ Kỳ nói, hẳn là một kẻ chuyên chế đến cực điểm giống như bạo quân? Nếu không làm sao bọn họ có thể phát ra từng ánh mắt khiến cho người ta sinh nghi?

Hồng Tur Giai cố gắng sử dụng các từ Tiếng Anh quen thuộc, dễ hiểu nhất để thăm hỏi cư dân về nơi ở của Cổ Việt Mạn.

Đầu ngón tay người thứ nhất chỉ về phía xa khơi ngoài biển...

Ở trên biển?

Làm sao có thể?! Nàng nhớ rõ là chính mình đã hỏi về Cổ Việt Mạn chứ có phải Long Vương đâu ???

Nàng liền hỏi tới người thứ hai, ngón tay lại tiếp tục chỉ ra ngoài biển... Người thứ ba... Người thứ tư... OMG! Nàng thật muốn té xỉu mất, hi vọng có thể gặp được một người có khả năng thật sự nghe hiểu tiếng Anh a<<.

Vất vả một hồi nàng mới gọi được một vị trông giống như thầy tu, Hồng Tur Giai mang bộ mặt mềm mại mỉm cười hiền lành, phát âm thật rõ từng từ: “Xin lỗi tiên sinh, xin hỏi làm cách nào để tìm được Cổ, Việt, Mạn tiên sinh?”

Nàng muốn vạch rõ, xác minh với vị thầy tu kia, kẻ nàng cần tìm là người, không phải Long Vương!

Vị tiên sinh kia chợt mỉm cười, đáp lại: “Tiểu thư, Cổ tiên sinh là ở trong tòa thành trên đảo giữa biển kia.”

Cái gì?! Cái gì! Cái gì... Cái gì... sao cơ???

Hồng Tur Giai ghen hờn, nhìn trước mặt là mệnh mông sóng nước đại dương xanh thẳm thẳm, chỉ chỉ ngón tay: “Người là nói, hẳn ở trên đảo??!”

Vấn đề ở đây là, phía trước một mảnh biển khơi rộng lớn mù mịt, biết được cái đảo hẳn sống là chỗ nào a!!!!

“Đừng vậy, tiểu thư, nơi này mọi người đều biết, Cổ tiên sinh mua đứt cái tòa tiểu đảo kia, cho nên, hẳn chính là sống tại tòa trên đảo.”

Tiên sinh kia lộ rõ vẻ mặt kinh ngạc, trong lời nói ngược lại mang đậm ý châm biếm

A hóa ra người nơi này không phải là nghe không hiểu lời của nàng, mà là chính nàng không hiểu rõ ý tứ của họ, cho nên, khi mọi người cùng chỉ ra phía ngoài biển, nàng còn tưởng bọn họ cứ loạn xạ ngẫu mà chỉ đường

“... Kia... Xin hỏi, làm như thế nào để tới tòa đảo kia?”, Nàng ngốc nghếch hỏi.

Tiên sinh kia liền tốt bụng quay đầu nhìn về phía sau bến tàu: “Thế này đi, người không bằng đi đến đó hỏi bọn họ, dù sao đó cũng là bến tàu tư nhân của Cổ tiên sinh”.

Bến tàu tư nhân?

Hồng Tur Giai khiếp sợ quay đầu nhìn bến tàu của hẳn... Trời ạ! Cổ Việt Mạn rốt cuộc là có bao nhiêu tài sản a? Có thể có cả một BẾN TÀU riêng ở chốn đẹp như thiên đường này?!

Ở Đài Loan này, nàng chỉ biết Cổ gia hùng mạnh, gia nghiệp to lớn, thật không ngờ gia nhân, sản nghiệp lại có thể hoành tráng đến như vậy, khiến người

ta nhìn vào chỉ biết ghen hòng nhìn trần trời.

Sau khi cảm tạ hảo tâm của vị tiên sinh kia, Hồng Tur Giai chậm rãi bước vào bến tàu tư nhân, ngẩng đầu ngó nghiêng dò xét xung quanh muốn tìm ai đó dễ hỏi.

Đúng lúc vừa vặn lại có một cậu bé chạy đến. Ai nha, thật khó mới thấy người cùng màu da với mình, Hồng Tur Giai không chút nào suy nghĩ liền tóm lại, dùng chính ngôn ngữ Tổ Quốc yêu dấu thốt ra: “Xin hỏi... a...”, Nàng sức nhớ đang ở nước ngoài, dùng một chút, lập tức sửa miệng nói tiếng Anh:

“Xin hỏi.....”

Cậu bé hướng về phía nàng nhếch miệng cười: “Ta có thể hiểu quốc ngữ nha”.

Nghe được hắn nói quốc ngữ, Hồng Tur Giai nhất thời an tâm, kinh ngạc lên tiếng: “Thật tốt quá! Rốt cuộc cũng có thể nghe được quốc ngữ a!”.

Nàng ngồi xổm xuống, biểu tình phi thường hiền lành nhìn cậu bé: “Xin hỏi ở đây ai là quản lý? Liệu có thể đưa ta đến chỗ Cổ Việt Mạn?”

Cậu bé vừa nghe tên Cổ Việt Mạn liền toàn thân cứng đờ: “Ngươi muốn gặp Cổ tiên sinh?”

“Đúng vậy, có ai có thể dẫn ta tới chỗ hắn?”, Hồng Tur Giai tâm tình thoải mái, không hề thấy phiền truy hỏi đó.

Ánh mắt cậu bé quái dị, nhìn từ trên xuống dưới, cao thấp đánh giá nàng: “Ngươi có hẹn với Cổ tiên sinh sao?”

Hồng Tur Giai giật thót mình, phát giác bản thân hành động có phần lỗ mãng, Cổ Việt Mạn hắn là nhân vật lớn, bình thường đều phải hẹn trước thời gian mới có thể gặp mặt, nàng lại nhất thời nóng vội mà quên ứng xử lễ phép.

“Nhất định cứ phải hẹn trước mới có thể gặp hắn sao?”

“A, bình thường đều là như thế hết, mà theo ta biết thì Cổ tiên sinh rất ít khi gặp khách”, Cậu bé giải thích.

Hồng Tur Giai kinh ngạc xem xét đứa trẻ trước mặt, nghe cách nói chuyện có vẻ cậu ta quen biết vị đại nhân vật này a. Nàng nắm lấy hai tay cậu bé, dường như sợ hắn sẽ nhanh như chớp mà chạy biến đi.

“Ngươi chắc hẳn là quen biết vị Cổ tiên sinh này đi?”

Đối phương cười cười, cúi đầu nhìn cánh tay mình nằm trên đôi bàn tay tinh tế của nàng: “Đúng, ta có quen hắn”.

“Ngươi thật sự có quen hắn?”, Hồng Tur Giai chấn động, kinh ngạc.

“Ân”, Cậu bé quay đầu lại, tia nhìn ngừng ở chiếc du thuyền xa hoa đang đỗ trên bến: “Kia chính là du thuyền riêng của Cổ tiên sinh”.

Hồng Tur Giai lướt ánh mắt qua người cậu bé, nhìn theo hướng tay chỉ: “Đó là du thuyền của hắn???”

Cậu bé gật gật đầu: “Ta là vừa ngồi trên du thuyền đó đến đây nha”.

Hồng Tur Giai kinh ngạc giật mình, vội vàng nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé kia hỏi gấp: “Ngươi thật sự là người quen của hắn?”

“Ân, ta tạm thời đang ở trên đảo của hắn, hiện tại là đi nhập hàng về mang lên đảo nha”, Cậu bé hồn nhiên nhe răng cười hơ hớ.

Hồng Tur Giai bất đắc dĩ, ánh mắt chăm chú nói: “vậy ngươi hiện tại có thể giúp ta một việc nho nhỏ được không? Ta là có chuyện cần gặp Cổ tiên sinh, hơn nữa ta từ Đài Loan đến”.

“Ồ vậy sao...”, Cậu bé tò mò, ánh mắt lần nữa lại quét trên người nàng chuyên tâm đánh giá: “Người đến từ Đài Loan?”

“Ân”, Hồng Tur Giai đáp nhẹ một tiếng qua loa coi như là trả lời, nàng đang hồi hộp phập phồng, đâu có để ý nhiều.

“Được rồi, vậy ngươi đi theo ta”.

Hồng Tur Giai thật không nghĩ tới đây lại gặp được quý nhân, nguyện ý giơ tay cứu giúp nàng. Nàng liền nhanh chóng ngoan ngoãn theo đuôi cậu bé đi trở về chỗ du thuyền đang xa.

Chỉ thấy cậu bé ngay lập tức cầm lấy điện thoại trên bến liên lạc với Cổ Việt Mạn. Trong chốc lát, cậu bé ngẩng đầu lớn tiếng hỏi nàng: “ Xin hỏi ngươi họ gì?”.

“Ta họ Hồng, tên Tur Giai”.

Cậu bé nói vào điện thoại vài câu, xong lại ngẩng đầu lên la: “Cổ tiên sinh nói không quen biết ngươi nha”.

A! không xong rồi, không thể ngay lập tức đã bị loại ở vòng gửi xe như vậy a!

Hồng Tur Giai nóng vội trả lời: “Ta là biểu tỳ của Trình Kỳ Kỳ!”.

Cậu bé lại tiếp tục đóng vai trò người truyền lời, thậm chí nói vài câu rồi đập máy. Hồng Tur Giai tò mò không biết người phía bên kia trả lời thế nào. Nàng nghe thấy áp lực khẩn trương đè ép trên ngực, lo lắng bất an hướng người đối diện hỏi: “Cổ tiên sinh nói như thế nào a?”

Cậu bé liếc nàng một cái, bĩu môi: “Cổ tiên sinh hẳn bằng lòng gặp ngươi.”

Hắn bằng lòng gặp nàng!

Hồng Tur Giai kinh ngạc mừng rỡ, song cũng cảm thấy có chút không hiểu ngoài ý muốn: “Hắn thật sự chấp nhận gặp ta?”

“Àn. Nhưng là ta khuyên ngươi tốt nhất cẩn thận một chút hiểu rõ tình hình, bởi vì ta nghe thấy giọng Cổ tiên sinh không tốt chút nào, hẳn hình như có chuyện không tốt.”, Cậu bé thận trọng cảnh cáo nàng, mi nhíu nhíu.

“Không sao hết, chỉ cần hắn chắc chắn sẽ gặp ta là được rồi.” Ít nhất cũng không để chuyến đi này của nàng vô nghĩa mà trở về tay không.

“Được rồi, vậy ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đi bảo người nhập hàng hóa lên xong chúng ta liền đi.”, Ngữ khí cậu ta đã không còn vẻ ngạc nhiên như vừa nãy, ngược lại còn trở nên trầm trọng, phảng phất trong đó sự lo lắng bởi tính kiên trì của nàng.

“Vậy nha, ta chờ ngươi”, Hồng Tur Giai cười trừ tỏ vẻ mạnh mẽ nhưng trong lòng thì đã run run từng hồi.

Nàng cũng biết cứ như vậy mà tiến đến thật lỗ mãng, không có một cái hẹn trước mà tùy tiện chạy tới, lại gặp ngay đại nhân vật này đang không tốt trong lòng, kiểu này, khẳng định là sẽ vô cùng khó khăn a~~~ chưa đi mà đã thấy phía trước núi non cản trở trùng trùng điệp điệp, thật là dễ khiến cho người ta nản lòng mà. Nhưng là vì Kỳ Kỳ, nàng nhất định phải tiến lên! Nếu trước đó giả như nàng thông báo trước một tiếng, chỉ sợ nàng chưa tiến tới cửa liền đã bị đập quay trở về! Nói gì thì nói chứ nàng đã cất công bay qua hơn nửa bán cầu mới tới đây, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ mà Kỳ Kỳ phó thác, như vậy chuyến đi này mới có ý nghĩa, cũng sẽ không lãng phí tiền bạc và thời gian.

Ngắm nhìn mặt biển tĩnh lặng khiến lòng người cũng chậm chạp trôi theo. Trên đó, rất nhiều du thuyền tựa như những con chim lớn sải cánh trên mặt biển xông phi, làm cho từng đợt, từng đợt cánh hoa rơi là tả bay bay theo gió. Hồng Tur Giai bỗng cảm thấy một cảm xúc không rõ tên này nở trong lòng.

Nàng hát mái tóc dài đen theo gió, tay mân mê cánh môi dưới, tưởng tượng không biết tiếp theo sẽ phải đối mặt với cảnh tượng khôn quần đến đâu.

Hồng Tur Giai bỗng liếc mắt trông thấy cậu bé kia đang vững vàng chỉ huy mấy người da đen khuôn vác hàng hóa phía sau, hoàn toàn tự nhiên không hề lúng túng. Mấy người khuôn vác từng nhóm từng nhóm dỡ hàng hóa trên xe xuống, khiêng trên vai rồi nối đuôi nhau lần lượt đi lên du thuyền, mang lên đến nơi liền đặt vào vị trí mà cậu bé chỉ.

Hồng Tur Giai kinh ngạc nhìn, bất chợt phát hiện cậu bé này không ngờ lại có quyền hạn lớn như vậy, khiến mấy người da đen kia tình nguyện nghe theo sự chỉ huy của mình.

Hàng hóa đã bày trí gọn gàng thành hai hàng trên khoang thuyền, cậu bé kia mới từ lan can bước vào trong khoang, tiếp đó thuyền trưởng vung tay lên ra hiệu, một tiếng loa vang lên dẫn trước du thuyền dời bến.

“Lại đây ngồi này”, Cậu bé mỉm cười với nàng, chỉ vào giáp bản lạnh y: “Chỗ này tốt lắm, đừng lo, ngươi có thể yên tâm ngồi xuống”.

Hồng Tur Giai cười cười tiến đến, tìm chỗ ngồi xuống, nhìn về mặt trước mắt kia dường như đã sớm thành thói quen ngồi ghé lạnh hóng gió biển.

Hồng Tur Giai đánh giá cậu bé, ánh mắt hồ nghi: “Ngươi nói là tạm thời ở trên đảo của Cổ tiên sinh, vậy... ngươi cùng hắn là... quan hệ gì?”

“À, Cổ Việt Mạn là thúc thúc của ta.” (này là chú a)

Hồng Tur Giai kinh ngạc hít sâu một hơi, nàng thật không ngờ lại gặp cháu hắn ở chỗ này. Thảo nào vừa nãy mấy người kia đều bày tỏ thái độ cung kính với nhóc.

Cậu bé mỉm cười trước thái độ của nàng, nói nốt: “Khoảng hai ngày nữa là ta đi rồi a.”

“Ngươi hai ngày nữa sẽ rời đi?”, Hồng Tur Giai bỗng cảm thấy mất mát trong lòng.

“Ta là phải trở về giúp mẹ”, Cậu bé cười lớn: “Cái này, ngươi đừng nghĩ là ta không rời xa được mẹ nha, chính là mẹ cứ bám lấy ta thì có.”

Thận trọng giải thích việc đương nhiên như vậy để làm gì? Đứa trẻ nào lớn lên đều chả tung cánh xa rời ba mẹ.

“Haizz... mẹ ngươi thật hạnh phúc, muốn gặp con chỉ cần gọi một tiếng là được...”, Hồng Tur Giai đột nhiên nghĩ đến nỗi khổ của Trình Kỳ Kỳ.

Cậu bé liền bật tràng cười lớn: “Ha ha.. đó là bởi vì lão ba ta đã bị nàng chinh cho lên bờ xuống ruộng, không còn người để chèn ép, nàng nhảm chán bèn gọi ta mau mau về chơi nha”, nghĩ đến bà mẹ khủng khủng của mình, cậu bé nhin không được cười trộm.

“Oa, thì ra là thế!”, Quả trên đời này không hiếm những gia đình kiểu như vậy, thật đậm ấm vui về...

Du thuyền chậm rãi hướng ra biển lớn mênh mông. Ánh mặt trời nóng hằm hập chiếu lên da thịt trắng hồng của Tư Giai, mang theo gió biển cũng thực nóng phát lên mặt. Nàng nhìn mê mẩn về phía trước, ánh mắt xa xăm chạm đến nơi chân trời dần dần lộ diện, ở nơi ánh sáng chiếu rọi xuống mạnh mẽ nhất, phản xạ lại mặt nước là từng đoạn từng đoạn ánh bạc đập dềnh như vòn quanh mặt biển.

Đứng bên cạnh nàng, cậu bé kia cũng như bị khung cảnh biển trời làm cho mê hoặc, khum khum bàn tay lên trán che khuất ánh mặt trời.

“Đi tiếp khoảng 15 phút nữa là đến đảo của thúc thúc rồi.”

A, nói như vậy, 15 phút nữa là nàng có thể gặp trực tiếp Cô Việt Mạn rồi...

Y như cậu bé vừa đánh giá, 15 phút sau đường bờ biển của hòn đảo dần xuất hiện trước mắt, du thuyền chậm rãi từ từ tiến vào. Hồng Tư Giai lấy tay che khuất ánh nắng chói chang, ánh mắt nhìn như bị hút về phía vách đá đen sừng sững, phía trên đó, tòa thành to lớn rực rỡ một màu trắng thuần khiết, cheo leo dựa vào, càng tăng thêm vẻ thần bí, cao sang.

Theo du thuyền chậm chạp cập bến, trái tim nàng cũng càng ngày càng tăng nhịp đập. Lần này tiến đến vì biểu muội, bước chân nàng thực nặng nề bởi con đường phía trước tràn ngập chướng ngại cùng khó khăn, đã thế nàng còn chưa cẩn thận lo lắng trước. Nếu Cô Việt Mạn đứng y như Trình Kỳ Kỳ đã hình dung cho nàng dù chỉ một nửa phần đáng sợ ấy thôi, vậy lần gặp mặt này chỉ sợ không thể nào lạc quan lên chút nào...

Du thuyền cuối cùng cũng chạm bến, cậu bé chân tay nhanh nhẹn nhảy xuống tàu, một bên giữ thân thuyền ổn định bằng dây thừng kết thành cái thang nhỏ, một bên giơ tay ra nhiệt tình nghênh hướng nàng giúp đỡ.

“Trèo xuống đi, chậm chậm thôi.”

Hồng Tư Giai thấp thỏm nhìn cái thang có phần run sợ, nàng liếc mắt cũng thấy mấy vật này đã muốn rất nhiều năm, mấy cái thắt nút dây thừng tạo thành một cái thang tạm thời cũng có vẻ đã lâu không đụng vào.

“Ngươi yên tâm đi, nó chắc chắn lắm”, Cậu bé nhìn thấu do dự của nàng bèn động viên.

Nàng đảo mắt xung quanh, thật không còn cách nào khác a, rốt cuộc đành phải kiên trì từng bước một trèo xuống, thẳng đến khi hai chân chạm mặt đất mới yên tâm gượng cười.

Sau đó, nàng tiếp tục đi theo cậu bé, dưới ánh mặt trời dần lên tới đỉnh, hai người bước xuyên qua những tảng đá thô ráp đủ hình dạng, tiến đến trước cánh cửa lớn dẫn vào sân tòa tiểu đảo, phía sau sừng sững lên xuống thê (cầu thang lên xuống) tựa hồ như dọc theo vách núi mà được tạo thành. Ở nơi gần đó, một chiếc bóng trắng áo sơ ni tiếp với màu lam của áo khoác bay bay, bao lấy cơ thể nam nhân đang đứng trầm lặng nhìn.

Bước tới tiền sảnh ngoài trời, từ bên trong cánh cửa lớn, người làm tiến ra cung kính nghênh hướng bọn họ: “Tiểu thiếu gia, Cô tiên sinh đang chờ Hồng tiểu thư ở bên trong”.

Cậu bé đang cười cợt bất đắc dĩ ngừng lại: “Aizz, nếu thúc thúc đang đợi, ngươi nên đi theo hấn vào gặp thúc thúc ngay đi vậy.”

Hồng Tư Giai đột nhiên cảm thấy một cổ run sợ trào lên cổ họng: “Ngươi không đi cùng ta đến gặp hấn sao?”

“Không. Nếu thúc thúc đã phân phó người chờ ở đây báo, rõ ràng là hấn muốn một mình gặp ngươi, vậy nên ta không thể đi cùng”, Cậu bé làm mặt quỷ với nàng, nhún nhún vai rồi nhanh như chớp liền đã không thấy bóng dáng.

Hồng Tư Giai xịu xuống chán nản. Tốt thật đấy! Nàng vốn tưởng rằng sẽ có một cái chỗ dựa tinh thần nho nhỏ để cùng hấn nói chuyện, nay, đừng nói đến chỗ dựa lưng mà ngay cả cái tựa tay cũng không có!

Nhăn nhó nhìn người trước mặt tựa hồ thật lâu, Tư Giai bèn nhe răng ra cười trừ: “Vậy đành làm phiền ngươi dẫn đường”.

Theo sát đằng sau người giúp việc đi vào lên xuống thê, cánh cửa lớn nàng đi qua dần dần lùi về sau, nhỏ lại, tuy rằng quãng đường ngắn ngủn chưa đến mười giây, nhưng là nàng cùng người kia thủy chung vẫn duy trì trầm mặc không nói. Nhìn khắp lên xuống thê từ dưới lên trên, bốn phía trừ bỏ tiếng gió vi vu ở ngoài thì chỉ đúng một mảnh yên tĩnh.

Giây lát sau, cửa lên xuống thê * chậm rãi mở ra...

(* kiểu như đi hết cái cầu thang lớn này thì sẽ có một cánh cửa nữa dẫn vào nội thất bên trong tòa tiểu đảo)

Hồng Tư Giai nháy mắt mấy cái, không thể tin nhìn khung cảnh xung quanh trước mắt rộng mở. Đại sảnh được thiết kế với mái vòm thật cao, trên đó bệ vệ treo đèn thủy tinh sáng lấp lóa cùng ánh kim loại phản chiếu. Thật rực rỡ lung linh!

Người giúp việc ở cửa đại sảnh chờ bước chân chậm chạp của nàng tiến đến, hạ thấp người cung nghênh mời vào: “Hồng tiểu thư, thỉnh!”

Hồng Tư Giai ngốc lảng tại chỗ một chút, tiến vào căn phòng phía trước, thấp thỏm phỏng đoán vị trí nàng đang đứng đây hấn là sân hoặc tiền môn gì đó của tòa thành này, không nghĩ tới chính bản thân là đã đang ở trong đại sảnh rộng hoành tráng.

“Hồng tiểu thư, mời ngươi lúc này chờ một chút, Cô tiên sinh lập tức đến.”, Người giúp việc mỉm cười khom lưng chào đồng thời đưa ngón tay chỉ hướng

sofa: “Ngươi trước hết có thể ngồi nghỉ chờ, mời”.

Hồng Tur Giai nhẹ cười ngồi ghé xuống chiếc sofa mềm mại được làm thủ công vô cùng tinh tế, cẩn thận. Vừa chạm vào cái vật tinh xảo mượt mà ấy, nàng cảm giác như chính mình đang dựa lên lưng toạ thượng hạng, mềm nhũn, thật phi thường thoải mái. Chờ đến khi nàng ngẩng đầu lên định nói lời cảm tạ thì người kia đã biến mất không thấy bóng dáng phía sau cửa.

Nàng chưa biết làm sao, cười khổ mà thuận tay đưa lên vén lọn tóc vừa rồi bị gió thổi loạn. Chờ.

“Hoan nghênh Hồng tiểu thư tới thăm tòa thành của ta.”, Một tiếng nói trầm thấp đầy mỉa mai hoặc vang lên.

Hồng Tur Giai kinh ngạc ngược đôi con ngươi đen láy lên, liền thu vào tầm mắt một bóng hình cao lớn mang áo sơ mi phi thường trắng nõn. Nam nhân kia đã uy nghiêm đứng ở bên cạnh.

Hồng Tur Giai sợ hãi giật thót, hít vào một hơi, âm thầm than thở. Thật sự là một nam nhân vô cùng cao ngạo đi, trừ bỏ bên khoe miệng lộ chút vẻ mỉm cười dối trá ra, Cổ Việt Mạn thật giống y như Trình Kỳ Kỳ miêu tả không hơn không kém. Chính là cái đáng sợ cao cao tại thượng kia.

Cổ Việt Mạn thẳng lưng ngẩng đầu mà bước chậm rãi lại hướng nàng, vươn tay ra nói: “Hoan nghênh quang lâm”

Hồng Tur Giai vội vàng đứng dậy, cầm tay hắt bắt, nhỏ giọng hưởng ứng: “Cảm ơn sự chào đón của ngài”.

Tay hắt thật dày lại lạnh như băng, nhất là cặp mắt kia nhìn chăm chăm nàng, thật giống như màn đêm đen đặc khiến nàng không tự chủ được mà lạnh run người.

“Hồng tiểu thư đến nơi này là để nghỉ phép?”.

“A, không hẳn vậy.”, Hồng Tur Giai cố gắng bắt buộc chính mình nhìn thẳng vào ánh mắt hắn: “Trên thực tế, ta tới đây là để gặp riêng ngài”.

Cổ Việt Mạn nhướng cao một bên mi, bốn cột chế nhạo nói: “Lặn lội từ xa tới đây, là vì muốn gặp riêng ta?”, Trên mặt hắn lộ ra nụ cười châm chọc, tỏ vẻ rất thú vị.

“Thực chính là như thế”, Nàng buộc chính mình dừng cảm đối mặt hắn, không cho phép quay ánh mắt đi.

“Như vậy liền y như lời nói của ngài, ta hẳn là nên tìm một nơi thoải mái để nghe tiếp”, Thanh âm của hắn như nhưng cánh thiên nga bao bọc âu yếm nàng.

Thoải mái hơn? Cái tòa thành này còn có nơi còn thoải mái hơn chỗ này sao? Bất khả tư nghị! (Không thể tin tưởng!)

Cổ Việt Mạn mang theo Hồng Tur Giai đi vào một gian khác so với đại sảnh trước kia còn rộng lớn hơn, bên trong tràn ngập những vật phẩm dị quốc của Arab đầy phong tình, nằm nghiêng hoành thức quý phi y, trên phố bày những thảm mang kim tuyến lấp lánh, đều được làm thủ công vô cùng tinh tế tỉ mỉ, khiến cho người ta ghen hòng nhìn trần trối. Trên thảm còn xếp ngăn nắp những tấm đệm, tùy ý cho khách khứa sử dụng ngồi trên chiếu.

Hắn trước bước đến hé ra tà thức ghế nằm, sau đó đưa tay vẫy vẫy ghế dựa đối diện mời nàng ngồi. Chờ đến khi nàng an ổn ở vị trí, hắn mới ngồi xuống, dựa vào tấm đệm dày nhất bên cạnh.

Lúc này, một người giúp việc xuất hiện ở cửa, trên tay bưng chiếc khay bạc.

“Trà đây rồi.”, Hắn vươn ngón tay, chỉ thị cho người mang trà đến phục vụ khách. Người giúp việc cung kính đem trà đá đặt ở trước mặt Tur Giai.

Về trêu tức cười cột từ đáy mắt hắn dần biến mất, thay vào đó, một thanh âm nhu hòa vang lên bên tai nàng: “Thời tiết kiểu này uống trà đá là dễ chịu nhất. Mời”.

Đúng vậy a, nàng đã sớm mong có thể được uống thức vị này. Nàng vốn không nghĩ tới ở Jamaica thời tiết lại khắc nghiệt như thế. Nóng, vô cùng là nóng khiến nàng đầu đầu không thôi, môi khô cạn. Nàng tưởng như bị nướng đến hôn mê mất. Vậy nên, cánh tay nhỏ bé vội vàng đưa ra, bưng chén trà lên trước mặt mà khoái trá uống.

Cảm giác được dòng chất lỏng mang theo đá mát lạnh kia rót vào trong cổ họng khô ráo, nàng cảm thấy thực là hạnh phúc, dễ chịu.

Cùng lúc ấy, nàng cũng thầm đánh giá nam nhân ngồi trước mặt. Hắn bình tĩnh tự nhiên lại khiến cho người ta thật không rét mà run, phảng phất như cả thế giới này đều nằm trong bàn tay hắn nắm giữ. Cao trên tất cả.

Hắn thoải mái dựa người vào ghế nằm, dáng vẻ tà mị, hai tay khoát để trước ngực, các ngón tay thon dài đan vào nhau, chỉ có thể miêu tả qua một từ: đẹp. Hắn vắt chéo hai chân, lại càng tôn thêm đôi chân dài dưới cơ thể rắn chắc cơ bắp, trên chân còn mang đôi giày da hàng hiệu đắt tiền. Một điều không thể nghĩ ngờ, hẳn quả thực phi thường biết hưởng thụ, thưởng thức vật phẩm quý giá.

Bỗng nhiên, nàng phát giác cặp mắt đen sâu không lường được kia phát ra ánh mắt giống như dò xét trên người nàng, không kiêng nể gì mà tuần ra gắt gao; sau liền đứng lại ở ngay trước ngực nàng. Lộ ra khuôn mặt tươi cười vừa lòng, hắn mới lại lên tiếng: “Nói ra mục đích chính của ngài”.

Này thực cũng không phải phương thức mở đầu mà nàng hi vọng. Rất không có thiện cảm mà.

Hồng Tư Giai buông chén trà trong tay: “Người đã đi thẳng vào vấn đề, vậy ta cũng không cần phải lòng vòng quanh co. Ta là đến để nói chuyện liên quan đến Điền Tuấn và Kỳ Kỳ”.

“Nói ra lời thật.”, Hân cũng sớm đoán được khi nghe nói nàng là biểu tỷ của Trình Kỳ Kỳ kia.

“Kỳ Kỳ ý là muốn nói, Cổ tiên sinh biết vị trí của Điền Tuấn...”

Cổ Việt Mạn khoe miệng vắn vẹo, lộ ra một khuôn mặt tươi cười mang đầy ý châm chọc: “Kỳ Kỳ thật là đã quá đề cao ta đi. Nói gì thì nói, Điền Tuấn quả là người công ty ta đây, nhưng hân vẫn là chồng của nàng, lão công đi đâu rõ là phải đến hỏi thê tử của hân mới phải. Ta còn đang muốn hỏi Kỳ Kỳ rằng Điền Tuấn đang ở nơi nào đi?”

Nàng không nghĩ tới sự tình qua lời kẻ không những bất thành mà còn bị hân lật ngược 180 độ. Hân tưởng là đang cùng nàng chơi trò chơi chác?

Hồng Tư Giai thở sâu, ở tòa án đối đầu với vô số các cao thủ, nàng còn chưa từng sợ hãi qua nữa là.

“Cổ tiên sinh, theo lời Kỳ Kỳ nói, Điền Tuấn ngày thường đối với tiên sinh vô cùng tôn sùng cùng kính nể nhất, ta không tin Cổ tiên sinh lại không biết nơi đi của Điền Tuấn”.

Đường nét đen rộng nơi lông mi lại nhướn cao, những lời này đối với Cổ Việt Mạn mà nói, hoàn toàn không phải nịnh nỉ mà là châm chọc.

“Hong tiểu thư, lời này sai rồi! Ta đâu có thời gian mà coi từng người làm từng việc mà có thể biết hân ở đâu. Kẻ muốn vào làm trong công ty phải có thực lực chứ không phải chạy vạy. Nếu người này không có khả năng thì đừng có mơ tưởng đến làm phiền chân ta!”

Nàng chọc giận hân?

Hừ. Vì Kỳ Kỳ, nàng không được làm cao, cũng phải lập tức hạ nhiệt độ tất lửa của hân, nếu không chuyện này chắc chắn không có kết quả thu hoạch.

“Cổ tiên sinh, người hiểu lầm ý của ta rồi, ý tứ ta muốn nói là...”

Cổ Việt Mạn thờ mạnh, ngắt lời biện hộ của nàng: “Ta đã nói không biết Điền Tuấn đi nơi nào.”

Dù thế, Hồng Tư Giai vẫn ý đồ muốn giải thích: “Ta nghĩ người vẫn chưa hiểu hết tình huống này. Điền Tuấn cãi nhau cùng Kỳ Kỳ một trận đại âm ỉ, xong hôm sau liền lên lút mang bồi bồi rồi đi”, Nàng nặng nề nói như phun ra khí: “Bồi bồi hiện tại mới có mười tháng tuổi, cũng là thời điểm cần mẹ nhất. Kỳ Kỳ chính là muốn đem bồi bồi trở về chăm sóc.”

Đây là ý gì? Nói vậy khác gì lên án hân bắt cóc đứa nhỏ đem đi.

Cặp mắt đen sậm xuống, ánh tia lạnh lùng không thể át hẳn về phía nàng: “Tim chồng, muốn con gái, cứ nhiên lại tới làm loạn ở nhà ta, này cũng không tránh khỏi quá mức làm người khác phát hỏa đi?”

Lúc này không thể làm hân giận.

Nàng nhắm đi nhắm lại trong đầu, nàng còn rất cần sự giúp đỡ từ hân mà. Hồng Tư Giai bèn hạ giọng nói nhẹ: “Đây là Kỳ Kỳ nói với ta, Điền Tuấn luôn luôn nghe lời người nói, cho nên ta thực cần người giúp đỡ, nghĩ cách tìm ra Điền Tuấn”, Nàng cố gắng kiên trì nhất, ôn nhu lặp lại mong muốn của mình.

Đối với Hồng Tư Giai mãi làm nhảm, Cổ Việt Mạn không kiên nhẫn phóng ánh mắt tà mị: “Ta rất cảm kích sự tin cậy của nàng đối với ta. Chỉ tiếc, người chuyển này phải tay không trở về, ta thật sự không biết Điền Tuấn ở nơi nào.”

“Người chắc chắn chứ?”

“Người là ám chỉ ta nói dối?”

Hồng Tư Giai dời ánh mắt, không dám nhìn thẳng mặt hân nữa, càng không dám nói đến chuyện hân nói dối hay không: “Không. Ta không có ý đó!”.

“Tốt lắm, phải cảm ơn sự sáng suốt của người”, Hân thốt lên, trong thanh âm tràn ngập sự châm chọc.

Hồng Tư Giai một lần nữa cố trấn định cảm xúc của chính mình.

“Ừm... Người... có thể sử dụng lực ảnh hưởng của bản thân với bên ngoài để tìm ra Điền Tuấn, cũng mời hân ra mặt?”.

“Vi sao ta phải làm thế?”

“Bởi vì Điền Tuấn mang đi bồi bồi, hân không có quyền cướp đoạt từ mẫu thân đứa con gái nhỏ của nàng”, Nàng ngẩng cao đầu kiên định, hữu lực nói ra đáp án.

Hân đối lại, lạnh lùng cười một tiếng, con người đen sâu thăm gút gao khóa trụ nàng: “Người cũng đừng có quên, Điền Tuấn là ba của bồi bồi, người lại càng không có quyền cướp đoạt đứa nhỏ từ phụ thân yêu của nó.”

Hồng Tư Giai mở to hai mắt trừng hấn, nhất thời thất bại không đáp trả nổi, hấn phản bác làm nàng tức giận khó nhịn. Thật tốt quá đi! Nàng đã đem đầu mình giống như mấy đầu thú treo trên tường phía trước kia cho hấn trầm!

Nhưng là vì biểu muội, nàng vẫn là phải cố nén lại cục tức khó chịu này, thử lại “lần nữa” ý đồ nói chuyện để hấn thông hiểu: “Ta đồng ý với người chuyện đó, Bối bối nhất định là một đứa trẻ hạnh phúc khi có cả phụ mẫu thân yêu bên cạnh. Vấn đề là, hiện nay mẹ bối bối hoàn toàn không biết nó ở đâu, điều đó không phải là không được công bằng sao?”

“Nghe khẩu khí này, hấn người sẽ kiên trì cho rằng ta biết nơi trú của hai ba con họ?”

“Chắc chắn”, Nàng không hề lảng tránh mà thẳng thắn nói ra: “Kỳ Kỳ hiện tại tâm tình phi thường uể oải, thương tâm, bởi vậy cho nên mới ương bướng bất ta ra mặt bằng được để tới đây đàm luận với người.”

“Người hấn đáng lẽ phải hỏi Kỳ Kỳ một chút, là lúc ấy đứa nhỏ và chồng nàng ở Đài Loan hay vẫn là ở Jamaica? Nếu Kỳ Kỳ thật sự quan tâm đến đứa nhỏ, nàng sao lại một mình bay trở về Đài loan mà không ở lại chăm sóc nó?”, Hấn không một chút lưu tình mà phản kích.

Nàng thấy rõ sự khiêu khích trong lời nói của hấn, ánh mắt tràn ngập lửa phẫn nộ mà xúc động thốt ra: “Cổ tiên sinh, người nếu là cố ý tại đây tránh né vấn đề chúng ta đang nói, vậy có thể cần đến cách giải quyết của pháp luật!”

Cổ Việt Mạn nâng tay chống cằm, thanh thanh yết hầu nói: “Thật là thẳng thắn. Nhưng cho phép ta nhắc nhở người, bối bối sinh ra ở nơi này, là người dân nơi này, lại đang ở cùng ba nó, vậy ta cũng chẳng cần quan tâm vì Kỳ Kỳ có thể có bao nhiêu khả năng thắng kiện?”

“Ha! Nói như vậy Điền Tuấn cùng bối bối còn đang ở đây?”, Nàng đắc ý. Đương nhiên thôi, nàng đã sàng lọc ra được lỗi trong lời nói của hấn nha. Dù lời hấn thật đáng ghét, quá coi thường nàng!

Nhưng đối lại, hấn lạnh lùng cười một tiếng. Nàng tưởng cứ đơn giản như vậy mà tính kế đem hấn lọt bẫy?

Đừng có xuẩn ngốc!

“Ta không nói đến bọn họ lúc này, đây là chuyện lúc trước của gia đình họ, ta không có lí do để phải ở trong này làm thẩm phán. Về phần bọn họ muốn dùng phương thức giải quyết gì đi chăng nữa, cũng là quyết định của đương sự bọn họ, không liên quan tới ta.”

“Người cứ như vậy không chịu cung cấp sự giúp đỡ sao?”

“Đương nhiên!”, Hấn ném cho nàng ánh mắt khinh miệt, sau đó đứng lên: “Đây là chuyện tranh cãi riêng tư trong gia đình, ta không nghĩ sẽ tham gia”.

Ngờ khi hấn đã muốn hoàn toàn bày lộ rõ, đây là chuyện riêng tư của người khác, nếu hấn không muốn nhúng tay vào, nàng tốt nhất cũng đừng đứng bên này ngó bên kia mà xen thêm lời.

Hồng Tư Giai bắt đầu mất tính nhẫn nại: “Này không giống tác phong Cổ Việt Mạn người!”

“Tác phong của ta?”, Hấn lạnh lùng liếc hai tròng mắt chiếu thẳng mắt nàng đối chọi.

“Kỳ Kỳ nói, người là ngồi ở trên đảo này nắm quyền, ai có sự việc gì đều phải tới tai người xem qua. Không có khả năng người không biết Điền Tuấn ở nơi nào!”

Hấn từ tốn đi đến trước mặt nàng, hai tay đút túi quần nói: “Kỳ Kỳ thật sự nói như vậy?”

“Nàng thật sự nói người như vậy với ta.”, Hồng Tư Giai tăng mạnh ngữ khí, khẳng định chắc chắn.

Hấn cúi đầu, ánh mắt mị hoặc nhìn nàng: “Nàng quá đề cao ta, ta làm gì có loại sự tình cai quản như vậy. Nhưng là, nói cho người biết, nếu ta thật sự tham gia việc nhà của nàng, nàng đã sớm bị Điền Tuấn ly hôn, sẽ không kéo dài tới lúc này để mà nhờ người đến tìm đứa trẻ”, Thanh nhả xoay người, hấn tiến về phía trước vài bước rồi đột nhiên dừng lại cước bộ: “Ta chỉ có thể nói cho người điều này, đừng có quá tin tưởng Kỳ Kỳ biên chuyện xưa nói quá, bởi vì có thể tin theo lời nàng kể, cơ hồ là trời sắp cũng nên.”

Kỳ Kỳ biên chuyện xưa? Thực đã không chỉ thêm mắm thêm muối vào câu chuyện?

Điều này không thể tin được, rõ ràng Điền Tuấn cùng bối bối là không tìm thấy mà!

Hồng Tư Giai trừng mắt nhìn bóng dáng cuồng vọng ngạo mạn kia: “Cho dù nàng ấy có nói dối đi chăng nữa, nhưng có một chuyện ta cam đoan lời nàng tuyệt đối là thật, ấy chính xác là mấy lời miêu tả người! Người là đồ nam nhân chuyên chế, ngạo mạn!”

Cổ Việt Mạn cười lạnh một tiếng: “Đa tạ lòng ca ngợi”. Bước đến bên cửa sổ, hấn bỗng dừng quay đầu, ánh mắt nghiêm khắc như hợp với ánh mặt trời rực rỡ sau lưng làm người ta chói mắt: “Ta cảm thấy cuộc đàm luận đã kéo dài; dù sao cũng là người có lương tâm, ta cho người một đề nghị này. Tốt nhất hãy đáp chuyển bay sớm nhất trở về Đài Loan, đừng có nhúng tay vào việc nhà người ta.”

“Người...”

Trước lời phản biện chưa thành câu của nàng, hấn ngẩng đi khuôn mặt lạnh lùng như bức tượng điêu khắc, đôi môi kiên định phun ra những lời châm chọc: “Người ở nơi này không chiếm được những tin tức mình muốn, vậy không phải là lãng phí thời gian?”

Hồng Tur Giai nâng cằm biện hộ, nói cùn: “Đó là chuyện của ta, không cần các hạ nhọc công lo lắng!”.

Một đôi con ngươi ánh lóe giận, hai phiến môi mỏng nhếch thành đường cong khi hấn xoay người, cúi đầu nhìn nàng. Hồng Tur Giai chỉ cảm thấy một trận run rẩy ập đến, ánh mắt kia, thoát nhìn thực sự vô cùng nguy hiểm.

Cổ Việt Mạn im lặng nhìn, tựa hồ không chế được lửa giận của bản thân, cuối cùng chính là chỉ nhún nhún vai, phát ngôn hờ hững: “Tùy người”.

Nàng ngược lại, càng giận sau lời nói của hấn, liền khiêu chiến: “Hừ. Ta sẽ ở lại chỗ này!”.

Hấn cười chưa đọc, khiến nàng bỗng thấy run tới tận tủy.

“Ta đã nói, tùy người, ta chỉ là hảo tâm nhắc nhở, nơi này không phải Đài Loan, một nữ nhân như người một thân một mình ở chỗ này, khả năng tự rước lấy phiền toái là không nhỏ”.

Ngay khi nàng định mở miệng phản bác, cái người giúp việc đã dẫn nàng qua lên xuống thê lại xuất hiện ở cửa. Cổ Việt Mạn không nói, chỉ hướng hấn ngoắc ngoắc tay ra hiệu rồi lập tức quay lại công việc nhìn Tur Giai chăm chú:

“Buổi nói chuyện cùng người đã giúp ta mở rộng không ít, dù sao ít nhất cũng là cho ta biết nữ nhân cũng có dũng khí can đảm”, Khóc miệng khê cong cong: “Tái kiến”.

Hồng Tur Giai nắm chặt hai tay thành nắm đấm, thật muốn một quyền đánh trúng thẳng mặt tên kia, quát vào mặt hấn, hấn là cái tên tự đại, ngạo mạn! Đồ đáng giận!

Nàng giận đùng đùng, bước nhanh về phía cửa, đi xuống lên xuống thê, sau lại xoay người phát hiện Cổ Việt Mạn ở đằng sau theo sát. Nàng lấy lại được tự chủ liền châm chọc cười: “Cảm ơn lòng chiêu đãi khó quên của người!”, rồi quay ngoắt đi tiếp.

Ngay tại thời điểm cánh cửa ngăn giữa nàng với hấn đóng gần hết, Cổ Việt Mạn cuối cùng chêm thêm một câu: “Chuyến cuối cùng hôm nay quay lại cảng tàu Jamaica sẽ khởi hành lúc tám giờ, người tốt nhất nên trở về thuyền ngay đi”.

Hừ! Tương cứ như vậy mà đem nàng ném ra khỏi tiểu đảo?

Nằm mơ! Đừng tưởng bỏ!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Mê Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hồng Tur Giai không có lên chuyến tàu cuối cùng rời khỏi đảo.

Sau khi trú lại tại nhà trọ phía sau tòa thành của Cổ Việt Mạn, dù sự tình không được thuận lợi như mong muốn chút nào, nhưng vì không nỡ để biểu muội ngồi nhà lo lắng lâu, nàng vẫn là gọi điện thoại về cho Kỳ Kỳ, nói chính nàng đã bình yên đến Nha Mua Thêm, cũng gặp gỡ chủ đảo Cổ Việt Mạn.

[Tur Giai, người có thật nhìn thấy Cổ Việt Mạn?]

Qua điện thoại, khẩu khí Trình Kỳ Kỳ giật mình không khỏi hô hấp loạn, khiến cho nàng thực thấy nghi ngờ.

“Chẳng lẽ tìm hấn rất khó sao?”

Kì thật, khi đến nơi đây nàng rõ ràng cảm nhận được thế lực đáng sợ của Cổ Việt Mạn, nếu không phải quá may mắn gặp được cháu hấn, nàng quả là không biết phải làm cách nào mà có thể tiếp kiến con người này.

[Hấn hấn... nói như thế nào?] Đầu kia Trình Kỳ Kỳ rõ ràng lộ ra run sợ.

Hồng Tur Giai bất khả tư nghị nói: “Kỳ Kỳ, người kia khủng bố đến như vậy sao?”

[Người kia?... ..Người chỉ người kia là ai?]

Nàng giả bộ? Hay là bị dọa ngốc đến mất trí nhớ luôn rồi?

“Đương nhiên là chỉ Cổ Việt Mạn!”

[Hắn...] Kỳ Kỳ sững sốt trong giây lát [Ngươi vì sao lại hỏi như vậy?]

“Mỗi khi nhắc đến tên hắn, thanh âm của ngươi liền run rẩy...”, Hồng Tur Giai đột nhiên nhớ lại lời Cổ Việt Mạn ‘đừng có quá tin tưởng Kỳ Kỳ biên chuyện xưa nói quá, bởi vì có thể tin theo lời nàng kể, cơ hồ là trời sập cũng nên’.

Chẳng lẽ biểu muội che dấu chuyện gì không chịu thẳng thắn nói rõ?

[Cổ Việt Mạn hắn...] Kỳ Kỳ lại ngưng bật [... ta là có cảm giác hắn như ma quỷ hóa thân, hắn bề ngoài là vì thể diện, che giấu nội tâm tà ác, hắn ôn nhu chính là độc được Satan!]

Hồng Tur Giai đầu tiên là sững sốt, sau lại ản ản cười trộm: “Mấy hình dung của ngươi tuy là hơi quá phô trương, nhưng nói thật cũng rất chuẩn xác.”

[Tỷ cũng đồng ý?] Trình Kỳ Kỳ thấy có người cùng cảm nhận, sung sướng ha ha cười to.

Đang lúc bên kia còn cười lớn, Hồng Tur Giai lại bỗng nhiên im bật khiến không khí trầm hẳn.

“Kỳ Kỳ!”

Kỳ Kỳ cũng cảm nhận được ngữ khí quái dị của biểu tỷ nàng, bèn im lặng thu hồi tiếng cười, thấp thòm hỏi: [Có chuyện gì vậy tỷ tỷ?]

“Cổ Việt Mạn miệng lưỡi thật nhanh, ta không tra ra được chút dấu vết nào.”

[Hắn không chịu nói ra nơi của bối bối?] Trong đường dây điện thoại lập tức truyền đến một tràng tiếng khóc thê lương [Tur Giai! Tỷ làm ơn, tìm hắn nói chuyện, vì ta, vì con gái ta, ta thật sự, thật sự rất nhớ nó...]

“Ngươi từ từ nào, đừng khóc, không cần quá lo lắng, ta nhất định tìm được biện pháp tìm ra bối bối.”

Thế nhưng, tiếng khóc bên đầu dây bên kia không giảm còn có phần tăng lên.

[Diễn Tuấn... Hắn.. hắn rút cuộc đem bối bối của ta chạy đi đâu chứ?!]

Tấm lòng cha mẹ biển rộng trời cao, nàng có thể cảm nhận được Kỳ Kỳ, vì đứa nhỏ mà ruột gan như đứt từng khúc một.

Hồng Tur Giai chán nản hít sâu một hơi.

“Bây giờ chỉ có duy nhất một cách; ở nơi này ngươi và Diễn Tuấn nhất định có vài người bằng hữu, mau mau cho ta tên, có lẽ ta có thể tìm ra dấu vết nào đó từ miệng họ.”

Kỳ Kỳ nức nở vài tiếng, thanh âm khóc lóc dần ngưng, nghẹn ngào mở miệng: [Khả Hân, vợ chồng An Tịch, Đức Đại, họ là hàng xóm của gia đình ta; còn có Sa Phục, Ngải Hiền, Khuất Khiêm là bằng hữu của Diễn Tuấn ở câu lạc bộ thuyền buồm.]

Hồng Tur Giai rất nhanh ghi nhớ những cái tên xa lạ.

“Yên tâm đi Kỳ Kỳ, ta sẽ lập tức đi tìm họ nói chuyện, ta không tin bằng những thông tin từ miệng những người này lại không tìm ra Diễn Tuấn.”

Trình Kỳ Kỳ sụt sịt cái mũi, tin tưởng lời cam đoan của nàng: [Cảm ơn tỷ, Tur Giai!]

“Vài ngày nữa ta sẽ gọi lại cho ngươi, thông báo kết quả cùng tiến triển, ngươi không cần lo lắng, tin tưởng không bao lâu ta nhất định tìm được hai người bọn họ.”

[Tur Giai, hết thấy phải trông cậy tỷ, bây giờ ta chỉ có thể dựa vào tỷ] Kỳ Kỳ cảm kích nói.

“Ừm. Nơi này cứ giao cho ta, ngươi chỉ cần tự chăm sóc tốt chính mình, sự tình đâu đã đến mức trời sập, thoải mái tình duyên đi... Rồi, không nói nữa, phí điện thoại quốc tế rất đắt tiền”.

Hồng Tur Giai cúp máy rồi lăn ra trên giường thở dài, lơ đãng đưa hai tay lên đầu gối. Gió mang theo hơi thở mát lạnh của biển, theo cửa sổ lướt vào phát phơ trên mặt nàng, kéo theo cảm giác an lành cùng dễ chịu. Trong lòng thầm tính toán, nàng lên kế hoạch định ngày mai sẽ tiến hành thăm dò tin tức từ nơi này.

Chính là có điểm thật không ổn, Cổ Việt Mạn hắn là tên nam nhân sâu không lường được, trực giác mách bảo nàng kẻ kia nhất định biết nơi ở của Diễn Tuấn.

Theo như lời biểu muội, hắn ngay cả mọi điều nhỏ nhất trên đất này cũng biết, làm sao có thể không biết thủ hạ của chính mình đi nơi nào?

Không có khả năng!

Hồng Tư Giai lần qua lộn lại trên giường, suy tính, cuối cùng hướng ánh mắt chăm chăm ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn ánh dương dần tàn.

“Không. Tên kia nhất định biết, hẳn là kẻ sở hữu chiếc chìa khóa mở nút mọi sự tình.”

Nếu như muốn tìm nguyên căn triệt để... nàng nhất định sẽ lại phải đối mặt với hắn lần nữa.

Lại đối mặt với hắn?

Nàng không nghĩ lại bị người ta hạ nhục, nhất là hắn, Cổ Việt Mạn!

.
. .

“Ngươi! Lặp lại lần nữa!”, Cổ Việt Mạn khuôn mặt không chút biểu tình nghe thủ hạ hồi báo.

“Vị Hồng tiểu thư kia... là không có rời khỏi đảo”, Viên thủ hạ nom nớp lo sợ báo cáo.

“Nghe được nàng đang ở khách sạn nào?”, Cổ Việt Mạn cắn giận phun khí.

“Nàng... không trụ tại khách sạn...”

“Không phải khách sạn?”, Cổ Việt Mạn xoay người đối diện thủ hạ, trừng lớn mắt.

“Nàng ở tại khu nhà trọ chỗ khách sạn ‘hoàng gia’ ”, run run đáp nốt.

Hắn hít sâu một hơi, không tin hỏi: “Khách sạn ‘hoàng gia’?”

Nàng trụ lại nhà trọ của đám hạ lưu?

Nữ nhân này bước ra khỏi cửa có thực mang theo cái đầu? Nàng tướng ‘hoàng gia’ kia là khách sạn cao nhất sao?

Nữ nhân này trước khi tới đây có chịu tìm hiểu kĩ Nha Mua Thêm là cái dạng địa phương gì không? Một thân một mình cứ nhiên không thèm để ý đến an nguy của bản thân, dám tiến vào chỗ nhà trọ hạ lưu mà lưu lại?!

Rõ ràng là tự mình muốn chết!

“Đúng vậy, nàng còn đăng kí ở một tuần...”

“Ta biết! Đi xuống đi”, Cổ Việt Mạn không nghĩ lại chịu đựng nghe tên thủ hạ nói tiếp, nghiêm mặt vung tay đuổi người.

Đáng giận! Rất đáng giận! Hắn đã cảnh cáo nàng không cần nhúng tay vào việc nhà người ta, nàng vậy nhưng nghe không hiểu lời hắn nói, kiên trì lưu lại. Trong lúc này còn ở tại cái loại quán trọ rẻ tiền đó đến một tuần!

.
. .

Ngày hôm sau, Hồng Tư Giai dậy thật sớm, qua loa giải quyết bữa sáng trong quán ăn cận bên cảng, xong bắt đầu tiến hành công sự.

Nàng cầm danh sách tên mà hôm qua Kỳ Kỳ liệt kê đi tìm người, không tin trong số bọn họ không ai biết vị trí Điền Tuấn.

Nàng tới nhà của gia đình biểu muội, trước bắt đầu điều tra từ các vị hàng xóm thân thiết đã được nghe tên.

“Thực có lỗi, ta không biết.”

“A? Vợ chồng Điền Tuấn không phải đi du lịch sao?”

“Xin lỗi, ta đã lâu không thấy bọn họ.”

...

Đáp án mỗi người đều có vẻ mờ mờ, chung quy đều là nhún vai cùng lắc đầu, thậm chí còn ra vẻ hồ nghi thân thể nàng.

Xem ra chẳng có kết quả nào là khả quan. Nàng thật không cam lòng tay không trở về, tiếp lại hỏi tới câu lạc bộ thuyền buồm của Điền Tuấn.

“Ta đã lâu không gặp hân.”

“Tháng trước ta xuất ngoại, cho nên...”

...

Trời ạ! Mấy người này! Mất trí nhớ, lảng tránh là đặc tính của dân Nha Mua Thêm sao? Vì sao không có ai chịu mở miệng? Mỗi lần hỏi tìm người đều là trong trạng thái giằng co với bọn họ. Người Nha Mua Thêm hồ hững vậy thật khiến nàng mở mang kiến thức!!

Sắc trời đỏ nhạt dần chuyển thành lam đậm, Hồng Tur Giai thấy cảm xúc thất vọng cùng suy sụp trước nay chưa từng có bao trùm cơ thể, sự mệt mỏi không chịu nổi kéo lê bước chân nàng trên ngã tư đường phố.

Nàng bước đến một quán ăn, có không tìm được manh mối của Điền Tuấn thì nàng cũng không thể ngược đãi cái bụng của mình, liền bước vào bên trong.

Trong nhà ăn thực phi thường náo nhiệt, ồn ào tiếng người, cái bàn gần cửa đang rộn tiếng bỗng ngưng lại khi một nữ nhân phương Đông da vàng tiến vào, khiến rất nhiều ánh mắt kinh ngạc bắn về phía cửa.

Hồng Tur Giai cố ý chọn một góc nhỏ đằng sau ngồi xuống, phục vụ sinh rất nhanh xuất hiện. Nàng thử dùng tiếng Anh trước chào hỏi, thấy có thể giao tiếp mới gọi một mâm lên.

Nàng thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, bỗng cảm thấy có luồng ánh mắt tà ác phóng về hướng nàng.

Bất an chuyển động trông mắt, nàng liếc qua khoe mắt tìm chủ nhân luồng điện kia, thực cẩn thận nghiêng đầu dò xét lại vừa lúc chạm đúng ánh mắt hân.

Một khuôn mặt ngăm đen, thô ráp đập vào mắt nàng, ánh nhìn tràn ngập huỳnh ý, trên mặt lộ vẻ âm âm cười. (dễ già ><)

Hồng Tur Giai sợ tới mức quay phắt người lại về chỗ cũ, toàn thân nổi hết da gà, không dám lại liếc mắt xung quanh.

Nàng không ngừng tự nhủ người kia chẳng qua là tò mò màu da vàng, có lẽ, thấy thú vị không dời mắt đi.

Song khi phục vụ sinh vừa đem điểm tâm lên trước mặt, nàng liền lấy tốc độ siêu cấp có thể sánh với tốc độ ánh sáng mà ăn (o.0), nhanh nhanh chạy lấy người.

Đứng ở quầy trả tiền, nàng lơ đãng vuốt vuốt cái ví, ánh mắt hiếu kì mà vụng trộm quay đầu xem người đó.

Nhưng kia... vị trí hân đã trống rỗng từ lúc nào?!

Trong phút chốc, tìm nàng cơ hồ muốn nhảy đến cổ họng, lông tơ dựng đứng, mọi nơi đều như có nguy hiểm rình rập. Người kia đâu?

“Mười khối, tiêu thụ”, Cô chủ quán mỉm cười báo nàng.

Hồng Tur Giai lấy mấy đồng lẻ đặt lên bàn, thần sắc kích động vội vàng rời khỏi quán ăn.

Nhìn trên đường nhộn nhịp, nàng sợ hãi tiến vào trong đám người rộn ràng, nghĩ thế này chắc hân an toàn đi?

Ngay lúc nàng thầm thấy thực may mắn, một bóng đen vượt lên xuất hiện trước mặt nàng. Lòng Tur Giai thót lên, cơ hồ muốn nghẹn lại.

“Cô em, tịch tịch sao?”

Sợ tới mức hoa dung thất sắc, nàng trợn trừng lớn hai mắt.

Là..Là..Là... cái tên kia!!

Nàng có thể khẳng định chắc chắn hân chính là cái tên ở nhà ăn, vô lễ chăm chú đưa ánh mắt đánh giá nàng.

Trong nháy mắt, nỗi sợ hãi bao trùm toàn thân, nàng lùi bước, trong lòng thật lớn kinh hãi cùng sợ hãi không thôi. Mồ hôi lạnh tuôn ròng, nàng cuống chân bỏ chạy.

“Cứu mạng... ..” Ông trời a, làm ơn, trăm ngàn lần đừng để nàng chết ở nơi tha hương cầu thực a!

Tâm hoảng ý loạn, nàng chạy phải nói là hết mình trên mặt đường gập ghềnh, dẫn tới cước bộ lảo đảo, cả người đổ sập về phía trước.

Xong rồi!

Còn đang đang dở âm thầm kêu khổ, một bàn tay thô lỗ đột ngột giờ ra bắt được nàng. Hồng Tur Giai chỉ cảm thấy máu toàn thân đông cứng lại, một âm thanh thét chói tai từ cổ họng bật ra.

“AA.....”

Cả người nàng cũng bất chợt bị kéo vào trong một vòng ngực rộng lớn, hoa mắt, nàng bối rối cảm nhận thấy một đôi cánh tay cứng như sắt thép ôm quanh mình.

Nhưng là, nàng càng giãy giụa thì cặp tay kia bắt lại càng nhanh.

“Đủ. Câm miệng!”

Hơi thở gấp gấp thổi qua trên mặt nàng, một thanh âm trầm thấp từ phía trên đỉnh đầu truyền đến.

Hồng Tur Giai mở lớn miệng, sững sờ!

Làm sao... làm sao có thể là hắn... Cổ Việt Mạn?!

Nàng ngưng giãy giụa, tay chân đông cứng, ngẩng đầu nhìn, thật sâu tiến vào đôi mắt đen như màn đêm tối, bạc môi mỏng gắt gao mím lại thành một đường. Trong phút chốc, nàng cảm thấy người trước mắt kia không còn là thâm trầm, lạnh lẽo mà là đại cuồng nộ.

“Buông, ngươi làm sao cứ giữ lấy ta?”

Cổ Việt Mạn tức giận buông tay, trừng mắt nhìn kẻ vô ơn trước mặt: “Muộn như vậy, nữ nhân như ngươi một thân một mình dám ở bên ngoài du dương? Ngươi ngoan ngoãn ở một chỗ không được à!?”

Nam nhân này thật quá mức ngông cuồng, ngạo mạn đi!

Hồng Tur Giai hồn hên phản bác: “Ta không phải ở bên ngoài du dương, ta chỉ là đi tìm chỗ ăn cơm!”

Tìm một chỗ ăn cơm?

Cổ Việt Mạn nheo lại hai mắt nhìn nàng chăm chăm: “Ngươi cho đây là đâu? Đài Loan sao? Nữ nhân xuân ngọc chính là nữ nhân xuân ngọc, tới nơi này mà không thèm tìm hiểu trước một chút việc gì à!”

Hắn nói đều quả là không sai, khiến nàng cúi đầu không thể phản bác.

“Vừa rồi là ai truy đuổi ngươi?”, Cổ Việt Mạn nhìn chăm chăm nữ nhân không muốn nhận sai lại cũng không có lời để nói này.

Nàng hờn giận ngẩng đầu trừng hắn: “Người kia trên mặt đâu có khắc tên, ta làm sao biết được hắn là ai.”

Chẳng qua là tìm đồ nhét no bụng, nàng cũng không nghĩ tới bản thân lại lọt vào khốn cảnh nguy hiểm như vậy.

“Ngươi vì sao không thèm nghe lời? Ta chẳng đã cảnh cáo ngươi tốt nhất ngồi trên thuyền kia rồi đào đi.” Ánh mắt nghiêm khắc không chút khách khí bắn về phía nàng.

Nói gì chứ!

“Nơi này ừ thì là địa bàn của ngươi đi, nhưng không hề nhắc tới ngươi có quyền đuổi người đi khỏi, nhất là khi ngươi sợ bị người uy hiếp.”, Nàng mới không để hắn tự đại, cuồng ngạo.

“Uy hiếp?”, Cổ Việt Mạn lạnh lùng cười. “Ngươi là nghĩ ta bị ngươi uy hiếp?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Bằng không ngươi làm sao cứ trăm phương ngàn kế đuổi ta đi?” Nàng không chút suy nghĩ trả lời.

Cổ Việt Mạn cười to, lập tức âm trầm bề ngỗ đáp: “Ta đuổi ngươi? Ngươi cũng quá tự coi trọng mình đi, ta chỉ là lo người thân ở Đài Loan của ngươi quan tâm con cháu đi xa một mình, về phía ngươi lĩnh hội mà không cảm kích, ta cũng không cần để ý”.

Hồng Tur Giai cười nhạt: “Nói thực dễ nghe! Ngươi hẳn là sợ ta tìm được Điền Tuấn và bắt cóc đi!”

“Sợ ngươi tìm được Điền Tuấn và bắt cóc?”. Quên đi!

Nàng tự cho rằng mình đánh trúng tâm đen của hắn, liền vui vẻ đắc ý cười: “Bởi vì tới khi ta tìm được bọn họ, nhất định sẽ tác động Điền Tuấn, lấy tình cảm mà khuyên hắn mang bắt cóc trở về Đài Loan đoàn viên cùng Kỳ Kỳ. Đến lúc đó, ngươi liền thiếu đi một trợ thủ đắc lực...”

Cổ Việt Mạn trào phúng cười to: “Ngươi quá xem thường Cổ Việt Mạn ta! Ta nói rồi, nếu không có tài năng thực sự cũng không thể mơ tưởng làm thủ hạ dưới tay ta. Điền Tuấn quả là nhân tài hiếm có đấy, nhưng không đến mức thiếu hẳn thì sự nghiệp của ta bị ảnh hưởng.”

Hồng Tư Giai cảm thấy run run. Hắn nói không sai, dựa vào thể lực cùng tiền tài Cổ gia vô cùng lớn mạnh, một chút kia hoàn toàn không thể đánh bại hắn.

Lại lần nữa không thể phản bác, Hồng Tư Giai nản lòng, hai vai nhắt thời suy sụp: “Nếu như vậy, ngươi sẽ không gây trở ngại ta tìm người?”

Cổ Việt Mạn âm lãnh cười: “Đương nhiên ta cũng không gây trở ngại ngươi tìm người”.

Nghĩ đến đánh bại hắn không phải chuyện dễ, nhưng tự tin của nàng lại dễ dàng bị hắn đánh tan, thực...

“Ngươi...”

Cổ Việt Mạn lạnh lẽo nhìn nàng, cả người phát ra hàn khí đủ khiến người ta tưởng như đang đứng trên Bắc cực: “Nếu ngươi cứ muốn kiên trì ở lại, vậy hẳn nên luôn luôn đề cao cảnh giác, bảo trì cảnh giới. Một người không thể may mắn cả đời, lần tới đừng hi vọng ta sẽ xuất hiện đúng lúc đem ngươi cứu ra từ tay kẻ bắt cóc.”

Vừa rồi gặp phải tình cảnh hết sức nguy hiểm, thật cao hứng hắn đột nhiên xuất hiện giải cứu nàng, nhưng muốn nàng vĩnh viễn cảm kích trong lòng?

Làm không nổi!

“Đừng lo lắng, ta không bao giờ cần ngươi giúp nữa đâu!”

Kể từ giờ phút này, nàng chắc chắn tự đề phòng cho an nguy của bản thân gấp bội.

Cổ Việt Mạn lãnh trùng mắt nữ nhân vô lương tâm trước mặt: “Vậy là tốt rồi.”

Bất chợt xuất hiện trong óc nàng vấn đề khó hiểu: “A? Nhưng làm thế nào lại trùng hợp như vậy? Đúng lúc ngươi không ở trong tòa thành lại xuất hiện ở đây?”

Cổ Việt Mạn khoanh lại hai tay trước bộ ngực rắn chắc, ánh đèn đường chiếu xuống càng làm khuôn mặt tinh điêu (tinh xảo như được điêu khắc) rực sáng như sao Trương*, còn có những cành hoa trắng phất phơ kia càng tôn thêm vẻ lạnh lùng: “Ta tới tìm ngươi.”

(sao Trương: Một ngôi sao trong nhị thập bát tú)

“Tìm ta?” Trong lòng nàng lập tức vang lên hồi chuông cảnh báo.

Hắn nhếch đậm môi, giờ lên một tia lạnh lẽo cười nhạt: “Đừng hiểu nhầm, ta không phải có ý với ngươi mà chạy tới tìm.”

Không cần nói nàng đương nhiên cũng biết, chuyện kia hoàn toàn không có khả năng. Nàng đời này cho dù không tìm được một nam nhân nào để dựa dẫm, cũng sẽ không tự tìm đường chết mà cần tới một nam nhân tự đại để tra tấn chính mình.

“Ta đến chỗ khách sạn ngươi ở lại, phục vụ nói ngươi từ sáng sớm đã ra ngoài đến giờ chưa trở về, ta đành đợi một chút, vậy nhưng mãi không thấy bóng dáng ngươi, vì thế ta quyết định dạo ngoài đường thử vận may.”

Hồng Tư Giai nghi ngờ nhử mày nhìn hắn giải thích rõ ràng rành mạch lí do xuất hiện, nhưng là hắn lại không nhắc tới nguyên nhân đến tìm nàng.

“Ngươi còn chưa có...”

Nàng vừa mở miệng đáp thì hắn lạnh lùng cắt ngang: “Đứng ở đây nói chuyện rất bất tiện, lên xe của ta rồi nói.”

Không cần biết nàng có đồng ý hay không, Cổ Việt Mạn liền cường hãn bắt lấy tay nàng. Hồng Tư Giai vốn định chống cự, nhưng rồi nghĩ lại, bèn quyết định đừng lên tiếng thì tốt hơn.

Cổ Việt Mạn cường ngạnh lôi kéo nàng đi đến một chiếc xe cao sang đỗ ven đường, hắn giờ điều khiển bấm nút mở cửa, liền sau đó nàng lập tức ngã ngồi trên ghế da mềm mại trong xe. Tiếp theo, hắn bước vòng qua đầu xe với cửa kính chắn gió, ngồi vào ghế lái.

“Ngươi định dẫn ta đi đâu? Trở lại khách sạn? Nếu vậy thì ta có thể tự...”

Hắn mở máy, chặn họng nàng: “Ta có nói muốn đưa ngươi quay về khách sạn sao?”

“Không phải quay lại khách sạn? Kia... vậy đi đâu?”, Về mặt nàng dâng lên điểm hoảng hốt, ngón tay lạng lẽ đặt lên chốt cửa xe, chuẩn bị tùy thời vọt ra.

Hắn không trả lời, ngược lại hỏi: “Ngươi đăng kí ở phòng khách sạn một tuần?”

Hắn điều tra nàng? Bằng không sao biết nàng ở một tuần được?

“Đúng vậy. Không được sao?”, nàng cố ý lên giọng, cao cao tại thượng làm trái ý hắn.

“Không được!”, hấn gầm nhẹ, ngữ khí phẫn nộ.

Nàng kinh ngạc đáp lại: “Không được? Vì... nhưng vì sao...”

Ba chữ còn chưa nói xong liền bị đánh gãy. Cổ Việt Mạn tức giận trả lời nghi vấn của nàng: “Cùng là người đồng hương từ Đài Loan đến (nguy biện;;), ta không thể trơ mắt nhìn người tự chuốc nguy hiểm, dù sao khách sạn ‘hoàng gia’ về căn bản là không thích hợp cho một nữ nhân độc thân dừng chân nghỉ lại.”

Nàng hiểu ở đó dễ gặp nguy hiểm, nhưng là nàng cũng còn phải lo cho cái ví của mình. Nàng là tới công tác chứ không phải đi du lịch.

“Đó cũng là tại không còn biện pháp khác, nơi này ta không tìm được chỗ nào đủ tiện nghi mà hợp túi tiền hơn khách sạn đó cả. Chẳng lẽ quay lại thủ đô trên đất liền? Vậy mỗi ngày đi tới đi lui còn không tiêu nổi hơn.”

Cổ Việt Mạn chậm rãi giương lên một bên mi: “Kí túc xá nhân viên công ty ta còn chỗ trống, người có thể tạm thời ở tại đó.”

Hồng Tư Giai không khỏi lắp bắp kinh ngạc: “Người muốn ta chuyển đến kí túc xá nhân viên của người?”

“Ít nhất so với khách sạn bên ngoài an toàn hơn lại có trang thiết bị đầy đủ, người chỉ cần mang theo hành lí đến.

Trong chốc lát, Hồng Tư Giai lẳng lặng nói không nên lời.

Hấn làm sao tự dung thay đổi tâm ý? Lúc trước còn một lòng muốn đuổi nàng ra khỏi đảo, sao giờ lại hảo tâm cho nàng một chỗ trú thân?

“Người rốt cuộc là đang nghĩ gì? Dựa vào gì mà nhận định ta sẽ đến ở tại đó?”, nàng kiêu ngạo nói.

Hấn sắc giọng đáp: “Mặc kệ người có muốn hay không, có nguyện ý hay không, ta đã vì người chuẩn bị tốt rồi.” (Uầy.....“vì người”)

Rất bá đạo đi! Hấn nghĩ mình là ai chứ? Không lẽ ai ai cũng đều nghe hấn chỉ đạo bố trí sao?!

Đột nhiên một trận cuồng nộ nảy lên trong lòng, Hồng Tư Giai tức giận nói: “Đêm nay ta còn chưa thể đến đó, hành lí của ta đang để ở khách sạn, mà ta còn chưa tính tiền!”.

Cổ Việt Mạn mỉm cười, đôi con ngươi lóe lên, không thay đổi ánh sắc ngạo mạn: “Không cần lo lắng, mấy chuyện kia ta đều giúp người làm tốt cả, hành lí đã đóng gói đủ trong cốp xe của ta, về phần phí khách sạn, ta cũng đã thanh toán thay người.”

Cái gì? Nam nhân này... thực... thực bá đạo đến bất trị!

“Người không có quyền làm vậy!”

“Nếu như người không nghĩ muốn chết ở nơi đất khách quê người, vậy tốt nhất là nghe lời ta.”

Hồng Tư Giai tức giận trừng hấn, thực không khéo lại chạm đến con ngươi đen âm hàn băng lãnh (âm~hàn~băng~lãnh đều mang ý là lạnh → lạnh x 4), nàng khiếp sợ lảng tránh cúi đầu tìm kiếm ví tiền của mình, nói nhỏ: “Hóa đơn đâu?”

“Không cần trả.”

“Không được!”, nàng thốt lên, kiên quyết lắc đầu.

Có lẽ hấn không cần mấy đồng tiền ‘lẻ’ ấy, nhưng mà nàng cũng không cần vay cái tình của người khác.

Nàng lấy ví da rút vài tờ tiền mặt nhét vào trong tay hấn, lấy khẩu khí khinh thường cùng lạnh lùng nói: “Đây là phí đóng gói hành lí của người.”

Cổ Việt Mạn tà tứ nhếch môi, cười yếu ớt: “Đây là lần đầu tiên trong đời ta thu phí tiền boa”.

Đừng nói đến hấn lần đầu tiên thu phí tiền boa, nàng còn là lần đầu tiên boa cho người khác mà.

Xe chậm rãi tiến vào một con đường sạch sẽ rộng mở, hai bên đều là khu nhà hai tầng lầu, mỗi khu đều sơn tường mặt tiền màu trắng, trước cửa lớn trang trí từng lùm cây thấp để phân biệt phạm vi.

Xe của hấn cuối cùng đỗ lại trước một cánh cửa lớn, trên đốt ngọn đèn, phòng ở hướng ra vịnh biển. Nơi này, cảnh trí so với khách sạn ‘hoàng gia’ tốt hơn gấp mấy lần!

Hồng Tư Giai tự xuống xe, đứng ở trước cửa, lơ mơ thấy cách đó không xa là tòa thành tráng lệ tựa trên vách vịnh vững vàng.

Cổ Việt Mạn kéo hành lí của nàng từ cốp xe ra: “Gian này, vào đi.”

Nàng theo sát hấn bước vào phòng ở. Đầu tiên là phòng khách, một cửa sổ kính lớn sát đất mà mỗi lần đứng gần, có thể thu hết vào tầm mắt cảnh đẹp

biển khơi ngoài kia. Nhìn chung quanh bốn phía, trong phòng mặc dù thiết kế giản đơn nhưng đều như hần nói, đầy đủ tiện nghi. Bởi vậy có thể nhìn ra, hần luôn cẩn thận chiều cố nhân viên của mình.

Cổ Việt Mạn thả hành lí xuống: “Trong còn có phòng tắm, có nước ấm, tủ lạnh ta cũng đã bảo người bổ sung đồ ăn, những chỗ khác thì tự mình người xem xét.”

Hồng Tư Giai kinh ngạc nhìn hần: “Nơi này quả thật là kì túc xá cho viên chức?”

Cổ Việt Mạn yếu ớt cười: “Bọn họ tận tâm tận lực làm việc cho ta, có thể nào ta lại để cho họ phải lo lắng mấy việc ăn ở này.”

Thái độ lạnh nhạt cao ngạo của hần thực khiến người ta không dám khen tặng, nhưng là hần đối với nhân viên của mình quan tâm vậy, làm cho nàng thần phục tận đáy lòng.

Hồng Tư Giai nâng lên một tia mỉm cười: “Làm thủ hạ của người thật may mắn.”

“Một ông chủ thông minh sẽ đãi ngộ nhân viên của mình mà không phải bóc lột.”, hần lạnh lạnh đáp lại.

Quả là suy tính thông minh.

Hồng Tư Giai tò mò tiếp tục xem xét mọi nơi, chỉ thấy Cổ Việt Mạn mang hành lí vào gian trong rồi lập tức đi ra, nàng cảm giác hần chuẩn bị phải rời khỏi.

“Đêm nay người sẽ ở lại nơi này, giờ ta phải đi.” Hần bước về hướng cửa lớn, đưa tay mở ra, sau lại đậm mạc quay đầu liếc nhìn nàng một cái: “Ở trong này tuyệt sẽ không có người quấy rối người, có thể yên tâm ngủ. Chúc người mộng đẹp.”

Mộng đẹp?

Nàng kinh ngạc nhìn hần, miệng ngáp ngừng: “Ngủ ngon...”

Cánh cửa lớn dần dần đóng hết trong lời chúc của nàng.

Nàng bước nhanh về phía cửa sổ, chỉ thấy bóng dáng hần biến mất trong một mảnh đen bóng của chiếc xe sang trọng. Nàng cau mày nhìn vị trí trống rỗng kia, ngăn người; trong chốc lát, chợt nghe từ màn đêm tĩnh lặng truyền đến thanh âm khởi động động cơ.

Nàng nhẹ thở dài, nhìn theo bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Mê Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nhờ lời chúc vàng của hần, tối qua là đêm mộng đẹp đầu tiên của nàng. Giác ngủ ngon lành dẫn nàng trong mộng ngọt thoải mái đến tận chín giờ sáng còn luyến tiếc rời khỏi chiếc giường lớn mềm mại.

Sau khi đã được ngủ no đủ, cảm giác cả người đều như sống lại, cả người tràn ngập tinh thần phấn chấn, nàng đứng trước cửa sổ phòng ngủ, lơ đãng ngẩng đầu nhìn phía tòa thành đối diện xa xa.

Bỗng cảm giác như có đôi con người đen đang nhìn chính mình, nàng không khỏi rùng mình một cái. Có lẽ đúng như sở liệu, hần đang ở nơi nào đó giám thị nàng.

Trình thám kiểu này không phải không có lí, theo như hai lần gặp mặt thì không khó để phán đoán ra, hần là một nam nhân kín đáo tâm tư. Sau này lại có cơ hội đối mặt, nàng nhất định phải cẩn thận ứng đối.

Đi vào phòng bếp, nàng mở tủ lạnh ra, trên mặt liền rạng lên kinh ngạc và rung động.

Trong tủ lạnh có rất nhiều đồ ăn của Đài Loan, có điểm tâm ‘yêu chi vị’, thịt vụn đông dương mới, thậm chí còn có bánh sủi cảo,...

Là hần cho người mang đến.

Pha một li cà phê, nướng một lát bánh mì cho bản thân, Hồng Tư Giai mang bữa sáng ra ngoài ban công mà chậm rãi thưởng thức.

Bầu trời sáng sủa không bóng mây, càng làm rực sáng những cảnh hoa rung rinh màu trắng, khi thì kích tình mênh mông, khi thì uyển chuyển hàm súc, như đang cùng hải đảo hòa âm.

Đã bao lâu rồi nàng không có được ưu nhân như vậy?

Hai tay đan vào nhau vươn về phía trước, xoay vặn thắt lưng lười nhỏ, nàng dùng sức hít sâu vào một hơi. “Thật thoải mái...”

Chỉ tiếc nàng không phải khách du lịch.

Dọn dẹp cái chén không, nàng đứng dậy trở vào trong phòng, cả người nhét vào trên ghế sofa. Nàng lấy ra danh sách tên mà Kỳ Kỳ nói, xem thử lại liệu có quên mất ai.

“Ngải Hiền, Đức Đại, vợ chồng An Tịch...” Ngón tay điểm nhẹ trên giấy, miệng thì thầm.

Những người này đều đã gặp qua, biểu tình trên mặt họ cũng đều giống nhau, nàng có lại truy hỏi cũng chỉ là tốn công vô ích.

Bên tai không ngừng truyền đến thanh âm từng lần sóng vỗ vấp vỗ bờ cát, Hồng Tư Giai lơ đãng ngẩng đầu nhìn ra xa, cách cửa ban công một đoạn là bờ biển xanh thẳm, sóng cuộn thành bọt trắng xóa như thời miền ánh nhìn. Tâm động, nàng vô thức buông thả tờ giấy, hai chân không tự giác đi ra ngoài.

Trên bờ cát mịn mênh mông, chỉ có mấy ngọn dừa lung lay theo gió, trên mặt biển dập dềnh những thuyền đánh cá ra khơi từ lâu, cả bức tranh như lay động theo chu kì tuần hoàn.

Nhìn mặt biển rộng mở tự do cuốn lại những cánh hoa xinh đẹp, Hồng Tư Giai cảm thấy tâm tình dè dặt nhiều ngày như có thể giải tỏa, bàn chân bước trên biển cát mịn ôn nhu, đang tay đón gió, nàng không tự giác đi dần xuống biển, nửa người đã ngâm trong làn nước mát lạnh.

Đột nhiên một bàn tay to vội vã nắm lấy thắt lưng của nàng.

Hồng Tư Giai kinh ngạc nhớ tới khuôn mặt đáng sợ ở nhà ăn tối qua, sợ hãi thét lên, hai tay không ngừng đánh đấm kẻ lạ mặt.

“Cứu mạng! Buông!!!!”

Bàn tay to túm càng chặt càng nhanh, mảnh liệt kéo nàng tha lên bờ.

“Ngươi đang làm cái gì?!” Một tiếng tê rống phần nộ vang lên trên đầu nàng.

Tự dưng bị cưỡng chế đem lên bờ, Hồng Tư Giai biểu tình giận không thể át lau đi nước biển trên mặt. Khi đã nhìn rõ ràng đối phương, tròn mắt nàng trợn to thiếu chút nữa có thể rơi xuống.

Lại là hắn!

Bàn tay to khóa lại trên lưng nhỏ. Hai tay nàng chắn trước ngực lớn, nổi giận đùng đùng trừng mắt hắn: “Ta mới là người muốn hỏi ngươi đang làm cái gì?!”

“Ta cứu ngươi.” Chẳng lẽ không đúng?

“Cứu ta?”. Hai mắt nàng mở càng lớn. “Ta chỉ nghĩ ngâm mình trong nước biển mát mẻ một chút, ngươi nghĩ ta và ngươi đang làm cái gì?” (đang làm gì? đương nhiên là xyz...:)))

“Ngâm mình trong nước biển?”. Cổ Việt Mạn nhăn mi nghi ngờ. “Thường xuống nước là muốn bơi lội, vậy mà có người lại nghĩ ngâm mình à?”

Hắn trào phúng lắc lắc đầu nói tiếp: “Ta còn tưởng ngươi luẩn quẩn trong lòng nên muốn nhảy xuống tự sát”.

“Nhảy xuống biển tự sát?”. Hồng Tư Giai lườm hắn một cái. “Ngươi có thể đi làm biên kịch được đấy!”

Nàng trờ sinh tính lạc quan, làm sao có thể có ý niệm tự sát trong đầu? Lời này mà truyền đến tai bạn bè nàng ở Đài Loan, không khiến họ cười lộn ruột mới là lạ.

“Không thể trách ta có suy nghĩ như vậy, bắt luận là kẻ nào nhìn thấy tình huống ngươi như vừa rồi, đều đã cho rằng ngươi muốn tự sát.” Hắn buông tay.

Quần áo ướt đầm dính trên thân thể như một lớp da, lộ ra những đường cong yếu điệu của nàng, bộ ngực tròn nhô cao cùng cặp đùi thon dài bị nhìn thấy không bỏ sót. Cực kì lôi cuốn hơn cả là khung cảnh ngoạn mục dưới áo sơ mi vì không có thứ gì che khuất.

Hắn tà mị đưa ánh mắt nhìn nàng chằm chằm.

Thấy ánh mắt hắn nóng cháy trên người mình, nàng khó hiểu cúi đầu mới phát hiện bộ dáng bản thân.

Hồng Tư Giai cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng quần bách, đưa hai tay che lấp bộ ngực, nàng xoay người chạy về phòng ở.

Cổ Việt Mạn nhếch miệng cười đến mười phần mang theo tà khí.

Trở về phòng ngủ, nàng nhanh chóng thay quần áo sạch sẽ, mà trọng yếu nhất là nhớ rõ mặc nội y vào. Xong xuôi bước ra khỏi gian, nàng liền phát hiện trên người hần cũng đã thay một bộ khác, đang cầm hai ly trà đá từ phòng bếp đi ra.

Nàng nghi ngờ dõi theo hần: “Người ra ngoài đều mang theo quần áo sạch?”

Này là mưu tính hay thói quen?

Cổ Việt Mạn trên mặt không chút thay đổi, đem trà đá đặt lên bàn: “Ta có thói quen để trên xe vài bộ, phòng trừ bất cứ tình huống nào.”

“Ồ...” Hồng Tư Giai lơ đãng ngồi xuống cạnh bàn, cầm ly trà đá lên uống một ngụm lớn.

“Tìm ta có việc?”. Nàng từ tốn hỏi.

Hần gọt ly trà lên, xuyên qua thành thủy tinh nhìn nàng, ánh mắt mị hoặc thành một đường biến hóa kì lạ.

“Theo người báo, người từng đi tìm hàng xóm và bạn bè ở câu lạc bộ thuyền buồm của Điền Tuấn.” (dấu chấm nha, khẳng định nha, not ‘?’)

Nàng kinh ngạc giật mình nhìn hần.

Ngay cả chuyện này, mới hôm qua, hần cũng biết? Khó trách Kỳ Kỳ nói trên đảo này mọi chuyện đều qua tai hần.

“Ta chỉ hỏi bọn họ có biết chỗ ở Điền Tuấn hay không.” Nàng không nhanh không chậm nói, tiếp theo dùng một thanh âm cơ hồ chỉ có chính mình nghe được mà thăm thẳm oán oán: “đã rất cẩn thận rồi mà vẫn bị phát hiện.”

“Mặc kệ người cẩn thận hay bí mật tiến hành như thế nào, sự tình vẫn là truyền đến tai ta”. Hần không cho là đúng, ném về phía nàng một cái liếc mắt. “Ta đã thận trọng cảnh cáo người không cần nhúng tay quản việc nhà người khác, nhưng người căn bản là đem lời nói đó vào tai này ra tai kia, vô cùng hiển nhiên.”

“Người nghĩ rằng ta thích xía vào chuyện nhà người khác? Nói cho người biết, ta cũng là không muốn. Nhưng thân là luật sư, người tìm tòi, ta không thể không nhúng tay vào. Hơn thế, Kỳ Kỳ là biểu muội, ta lại càng không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Cổ Việt Mạn lắc đầu, sau đó đặt lên bàn cái chén đang cầm trong tay: “Người cũng phải biết sự tình kia là không thể xen vào nữa, nhất là luật sư, nếu trước mắt là quan tòa, người có thể tiếp tục sao? Người vẫn cứ kiên trì đến cùng sao?”

Nghe vậy, cảm xúc kích động thoáng chốc thụt lùi, Hồng Tư Giai cúi đầu nhìn sàn gỗ, thanh âm chỉ lớn hơn thì thầm: “Nếu người nhanh chóng dứt khoát nói cho ta biết Điền Tuấn ở nơi nào, ta đã và sẽ không cần làm như vậy.”

“Ta nói rồi, ta không biết Điền Tuấn ở nơi nào.” Cổ Việt Mạn chống cằm, kiên trì giữ nguyên lí do thoái thác.

Nàng biết hần đang nói dối, không khỏi tức giận ra mặt, lộ sắc vẻ hờn giận tố cáo: “Điền Tuấn làm việc cho người, ta không tin người lại không biết Điền Tuấn ở nơi nào! Mà giả như người nói là thật, vậy người là ông chủ mà không biết hành tung nhân viên?!”

Cổ Việt Mạn dùng ngón tay thon dài vuốt vuốt cái mũi cao thẳng của mình: “Hần tuy là công tác cho ta nhưng cũng không phải nô lệ, càng không phải dùng xích trói buộc, sắp đặt hần, hần có tư tưởng của mình và quyền lợi hoạt động tự do.”

Hồng Tư Giai trừng hần nghiêm khắc. “Cho dù người nói đều đúng, vậy người có tưởng tượng qua tình cảnh bối bối chưa? Nó chỉ mới hơn mười tháng tuổi, là thời điểm cần mẹ che chở nhất.!”

Cổ Việt Mạn cong mày khiêu khích: “Ta cũng đã nói qua, Điền Tuấn là ba ba của nó, bất luận kẻ nào cũng không được phép cướp đoạt. Hơn nữa, ta cảm thấy Điền Tuấn không chỉ xứng là người ba tốt mà còn có thể sắm vai bà mẹ lí tưởng.”

Đây là cái lí lẽ gì?! Hần nghĩ Điền Tuấn còn kiêm luôn chức làm mẹ?

Kỳ Kỳ vẫn còn đang sống mạnh khỏe nha! Mà trọng yếu nhất là Kỳ Kỳ muốn tìm bố bố trở lại, lấy đi trách nhiệm làm mẹ của nàng ấy thực tàn nhẫn.

“Ta không đồng ý cách nhìn của người!” Nàng giận giữ hét.

Cổ Việt Mạn lạnh lùng, con người đen lộ ra ánh khinh thường chế giễu: “Mặc kệ người có đồng ý hay không lí do đó, chuyện này không có khả năng ta cho người viện trợ, người tốt nhất lập tức về Đài Loan, không nên phí thời gian ở nơi này.” Dùng một chút, hần thốt ra một lí do càng thuyết phục hơn: “Mà ta nghĩ giờ người không chỉ có một vụ của Điền Tuấn đi? Tốt hơn hết đừng làm chậm trễ quyền lợi của những khách hàng khác.”

Hồng Tư Giai tức giận đáp trả: “Chuyện của ta, ta sẽ tự sắp xếp phù hợp, không cần nhọc công người lo lắng!”

Chắc. Quả là một nữ nhân quật cường!

“Người vì sao cứ muốn nhúng tay vào chuyện không có khả năng hoàn thành này?”

Trong lời nói của hắn không có đồng tình mà chỉ duy một tia ác ý bén nhọn, Hồng Tư Giai hốt nhiên đứng bật lên. “Ta không nghĩ lại tiếp tục bàn chuyện này với người!”

Khí nóng bốc lên đầu phùng phùng cháy, nàng mạnh chân nhỏ bước ra, không cẩn thận đụng vào bàn, ly trà bởi vậy mà lay động nghiêng ngã, nàng vụt giơ ra hai tay muốn đỡ.

Cổ Việt Mạn thế nhưng nhanh hơn, nắm chặt hai tay nàng lại, cắn răng rống giận: “Đừng chạm vào nó!”

Không kịp đỡ, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn cái ly phát ra tiếng đổ lớn ngã vào trên bàn, một vết nứt lách tách xuất hiện, đồ uống cứ thế tuôn ra, thuận thế chảy xuống đất.

Cổ Việt Mạn lạnh lùng nhìn cái ly nói: “Có một số việc chúng ta không thể nhúng tay vào, nếu như cứ cố tình quấy, đến cuối cùng người bị thương lại là bản thân.”

Phải không? Về mặt mờ mịt, nàng nhìn hắn, chẳng lẽ nàng thật sự sai rồi?

Bỗng dưng, nàng cảm giác được tay hắn giống như một ngọn lửa thiêu đốt trên cổ tay nàng, thân thể hắn tới gần như vậy, làm nàng cảm thấy như có gì đó cường hãn, áp bách bao phủ nàng.

Mặt hắn chỉ cách nàng vài tấc, làn môi khiêu gợi kia nhếch lên, thiếu chút nữa chạm tới lông mi nàng, đôi mắt đen ngời sáng, phảng phất như có ngọn lửa thiêu đốt bên trong.

Cặp mắt kia thực khiến người ta tim đập môi khô, giống như sói đói nhìn thẳng con mồi. Một ý niệm rất nhanh hiện lên trong đầu nhỏ, lấy tình thế trước mắt, hắn con mồi trong mắt hắn chỉ có thể là nàng đi.

Ngay lúc nàng muốn giãy giụa, hắn đột nhiên buông ra, không khí thân mật liền biến mất không còn tăm hơi bóng dáng.

Hắn coi như không hề bị ảnh hưởng, lạnh lùng nhìn nàng.

“Con người khi còn sống luôn muốn học tập rất nhiều điều, nhưng quan trọng nhất, cũng là điều trước hết phải học nhất, là nhận. Chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, sự tình của Kỳ Kỳ biểu muội người thuộc loại thứ hai.”

Nàng không chút suy nghĩ liền phản kích: “Ta không cho là vậy.”

“Sự tình đến một ngày người sẽ hiểu. Đến lúc đó người sẽ phải hối hận cách nhìn của bản thân”. Nói xong, hắn lấy một phong thư từ ví rút ra đưa tới trước mặt nàng: “Đây là vé máy bay khoang hạng nhất, người vẫn là mau chóng trở về Đài Loan thì tốt hơn.”

Hồng Tư Giai nháy mắt thấy máu toàn thân đông lại.

Hắn tính dùng hối lộ với nàng, bức nàng rời đi?!!!

Nàng không nói một câu, cầm phong thư trước mặt hắn không khách khí xé thành hai nửa, rồi hai nửa, lại hai nửa,... thẳng đến lúc nó thành đồng vụn không thể ghép lại thành tờ giấy được nữa, ném lên không trung. Vụn giấy phân tán bay bay như hoa tuyết, rơi la tả trên mặt bàn và bên chân.

Cổ Việt Mạn biểu tình thâm trầm nói: “Người như vậy sẽ hối hận”, rồi xoay người đi ra phòng ở.

Hồng Tư Giai cắn giận, lạnh lùng xua đuổi: “Ta không bao giờ hối hận những chuyện mình đã làm, bao gồm cả việc này!”

Biết rõ đáp án từ hắn mỗi khi nói đến vấn đề này, vậy nhưng nàng vẫn tìm kiếm ở hắn sự trợ giúp! Hồng Tư Giai tức giận trừng mắt nhìn bóng dáng cao cao dần đi xa.

Tên tự đại kia giữ miệng thật kín, nàng giận đến độ muốn dùng hai tay hai chân mở miệng hắn ra!

Cúi đầu nhìn danh sách mà Trình Kỳ Kỳ đưa, tất cả đều không có hiệu quả, bọn họ đều là cố ý lảng tránh vấn đề, tìm một người giằng co nữa chỉ khiến nàng tốn thêm công sức. Mà tệ nhất bây giờ là Cổ Việt Mạn đã biết ý đồ của nàng, việc tìm ra vị trí Điền Tuấn lại càng thêm gian nan.

Đối mặt với khó khăn cùng sự khiêu chiến, thân là luật sư nàng đã sớm tập thành thói quen, nhưng chuyện này lại khiến nàng có cảm giác mất mát trầm trọng, sự tình này thoát nhìn tương có thể dễ dàng giải quyết, thực không nghĩ tới lại gặp vô ngàn khó khăn.

Hồng Tư Giai đứng dựa đầu vào cửa sổ lớn, sâu kín thờ dài, lúc này tay không gọi về Đài Loan, vậy bảo nàng phải dùng thể diện gì để đối mặt biểu muội?

Đang lúc trầm tư lo lắng, đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên đánh gãy suy nghĩ của nàng. Nàng kinh ngạc quay đầu liếc mắt nhìn cánh cửa.

Ở nơi này nàng không quen biết ai, làm sao có thể có khách. Hồng Tư Giai bỏ qua không để ý tới, mất diếc tai ngo, thôi thì cứ coi như trong phòng không có người ở.

Leng keng! Leng keng... Người tới dường như không buông tay làm chuông cửa vẫn cứ vang không ngừng.

Nàng than thở một tiếng, bèn không kiên nhẫn ra mở cửa cùng vẻ mặt hờn giận nặng nề muốn rót ra đất.

Đứng trước cửa là một nữ nhân ma đấng tóc vàng.

(ma đấng: người phụ nữ đứng tuổi, ta còn nghĩ nó kiêu như đọc lá của madam trong tiếng Anh)

Hồng Tur Giai biểu tình nhất thời ngưng trệ: "... xin hỏi người là..."

"Woa! Thật sự có người ờ!" Nữ lang tóc vàng tựa hồ cũng thực kinh ngạc thốt lên.

"Nha... Không. Ta chỉ là ở tạm, xử lý xong công việc là sẽ rời đi." Nàng vội vàng giải thích.

"Ồ, ở tạm?" Nữ lang tóc vàng vẻ mặt kinh ngạc, sau đó phóng ánh mắt thẳng tắp đánh giá nàng, bật cười đoán: "Người trông như người Đài Loan, như là Trung Quốc..."

"Ta là từ Đài Loan đến." Hồng Tur Giai bình tĩnh trả lời.

"Đài Loan?" Nữ lang tóc vàng nửa mừng nửa sợ cất cao âm lượng: "Ta cũng biết một đôi vợ chồng đến từ Đài Loan."

Hồng Tur Giai nghi ngờ nhướn mi: "Vợ chồng đến từ Đài Loan?"

Nữ lang tóc vàng mỉm cười gật đầu: "Bọn họ còn sinh một tiểu oa nhi rất dễ thương."

Vợ chồng từ Đài Loan đến? Tiểu oa nhi xinh đẹp?

Đúng lúc nàng tưởng mọi manh mối đều bị cắt đứt thì đột nhiên lại xuất hiện một tia hi vọng sao?

Hồng Tur Giai hưng phấn nhìn người trước cửa hỏi: "Vợ chồng người quen biết kia, có phải tiên sinh Điền Tuấn cùng vợ là Kỳ Kỳ?"

Nữ lang tóc vàng thoáng chốc ngẩn người, "Người cũng quen biết bọn họ?"

A! Cảm tạ trời đất! Cảm tạ các chư vị thần phật! Thật sự là có hi vọng rồi!

Nàng thật vui vẻ cao hứng, vươn tay ra tỏ vẻ thân thiện: "Ta tên là Hồng Tur Giai, biểu tỷ của Kỳ Kỳ, xin hỏi nên xưng hô với người như thế nào?"

"Ta tên là An Trác". Nữ nhân tóc vàng tựa hồ không hề ngại ngần sự nhiệt tình của Tur Giai, vui vẻ cầm tay nàng.

Hồng Tur Giai tươi cười khả ái, lôi kéo An Trác mời vào trong phòng: "An Trác tỷ, mời ngồi."

An Trác hướng đến ghế sofa nhẹ nhàng ngồi xuống.

Hồng Tur Giai tiến vào phòng bếp, pha một ly trà bung ra cho khách rồi ngồi xuống bên cạnh.

"Tỷ quen biết bọn họ bao lâu rồi?"

An Trác nâng ly trà lên uống một ngụm. "Đã được một thời gian", rồi buông cái ly trong tay, "nhưng là lúc đó Điền Tuấn cùng Kỳ Kỳ thường rất hay cãi nhau."

"Bọn họ thường hay cãi nhau?". Đoạn này Kỳ Kỳ chưa từng nói với nàng, Hồng Tur Giai kinh ngạc nhăn mày lại. "Tỷ có biết bọn họ vì lý do gì mà cãi nhau không?"

"Ai!..." An Trác nặng nề thờ dài, làm tâm nàng nảy mạnh, cảm thấy một tia dự cảm không tốt.

"Người có biết Điền Tuấn là thủ hạ của Cổ tiên sinh?", An Trác cẩn thận xem xét biểu tình của nàng.

"Ta có biết."

"Cổ tiên sinh thường xuyên phái Điền Tuấn ra nước ngoài làm việc, cái hỏi chưa có bối bối, Kỳ Kỳ còn thường theo Điền Tuấn đi khắp nơi được, nghe nói Cổ tiên sinh cho tới bây giờ cũng không phản đối gì, thậm chí ngay cả phí phát sinh khi nàng ấy cùng đi cũng được công ty thanh toán, giống như là nhân viên công tác cùng."

"Có loại sự tình này sao?" Rõ ràng Kỳ Kỳ chưa hề nói.

"Nhưng sau khi có bối bối, Điền Tuấn vẫn như trước phải thường xuyên xuất ngoại, nhưng Kỳ Kỳ lại không thể như trước tùy ý thích đi theo, Cổ tiên sinh sợ Điền Tuấn lơ lửng ở nhà vợ trẻ con thơ, bèn phái thêm người bảo mẫu, giúp Kỳ Kỳ chăm sóc bối bối."

Nghe An Trác nói vậy, Cổ Việt Mạn là ông chủ lo hết mọi điều cho nhân viên.

“Nhưng là Kỳ Kỳ lại xuyên tạc ý tốt của Cổ tiên sinh, thường cố ý chạy tới trước tòa thành dây dưa không dứt.” An Trác cười nhạt, cắt luồng suy nghĩ của nàng.

Cái gì?!

Hồng Tur Giai giật mình, hai mắt tròn to, Kỳ Kỳ che dấu tất cả chuyện này!

“Có một lần Điền Tuấn đi công tác trở về, từ trong miệng người khác biết được, liền phát sinh một trận đại âm ỉ với Kỳ Kỳ, vậy là sau nàng giận giữ chạy tới tòa thành Cổ tiên sinh làm loạn. Theo như lời gia nhân ở đó nói, Kỳ Kỳ là hết om sòm, muốn li hôn cùng Điền Tuấn, còn nghĩ Cổ tiên sinh lo lắng cho nàng vậy có thể lấy nàng làm vợ (0.0). Cổ tiên sinh lúc đó giận không thể át, đen mặt nghiêm khắc răn dạy nàng ấy, ngày hôm sau đã nghe nói nàng bỏ về Đài Loan.”

Hồng Tur Giai choáng váng, không ngờ tới có một đoạn nhạc đệm này biểu muội nàng bỏ qua không nói, khó trách Cổ Việt Mạn có ấn tượng không tốt, thậm chí còn là chứa một tia khinh miệt với Kỳ Kỳ.

Sau một hồi trầm mặc, An Trác mở lời trước: “Kỳ Kỳ có khỏe không?”

Hồng Tur Giai nhanh chóng hoàn hồn, đáp: “Nàng ấy rất ổn.”

“Vậy là tốt rồi”. An Trác lại than nhẹ một tiếng. “Nàng ấy thật sự hiểu nhầm ý tốt của Cổ tiên sinh, ngài ấy là một người chính trực, không phải tùy tiện có vọng niệm với nữ nhân.”

“...Tỷ làm sao có thể khẳng định như vậy?” Nàng hoài nghi nhìn An Trác.

An Trác yếu ớt cười xuê: “Khi Cổ tiên sinh vừa đặt chân lên mảnh đất này, người không biết có bao nhiêu nữ nhân say đắm tướng mạo cùng tiền tài của ngài ấy đâu, mà đáng tiếc lại không ai có thể thành công quyến rũ, ngài còn được người người nơi đây tôn trọng.”

“Ồ...”. Nàng ngạc nhiên kinh hô một tiếng.

“Thực tiếc cho Kỳ Kỳ, bên cạnh đã có người chồng tốt như vậy, nàng lại xem thường, không trân trọng...”

“Nàng ấy không phải không biết trân trọng.” Hồng Tur Giai gấp đến độ bật thốt ra.

An Trác về mặt giật mình nhìn nàng, “Kỳ Kỳ không có? Ý người là...”

Hồng Tur Giai chưa sót cười gượng: “Là Kỳ Kỳ nhờ ta tới nơi này tìm kiếm hai cha con bọn họ.”

“Thật sao?” An Trác lại lần nữa kinh ngạc.

Hồng Tur Giai thất bại nói: “Là thật. Nhưng vấn đề là, ta hoàn toàn không biết vị trí Điền Tuấn.”

“Ta biết, tiên sinh ta còn còn biết rõ ràng hơn.” An Trác hưng phấn nói.

“Tỷ biết Điền Tuấn hiện ở nơi nào sao?” Bây giờ không chỉ là một đường ánh rạng đông mà là một chùm sáng của hi vọng.

“Hắn hiện đang đi công tác ở Pháp, chuyến đi này tiên sinh ta cũng cùng đi” An Trác không kiêng kị nói thẳng ra.

“Thật?”. Nàng giống như trong biển lớn chết đuối vớ được cọc, “bọn họ khi nào thì trở về nơi này?”

“Điền Tuấn khả năng còn phải một thời gian nữa, bởi vì hắn còn phải ghé qua Áo hoàn tất công việc, còn tiên sinh ta thì mai là về rồi.”

“Ngày mai?”

Vì sao? Hai người cùng đi vậy nhưng chồng An Trác lại về trước, còn Điền Tuấn thì vài hôm nữa mới xong?

“Bởi vì tới mai ở tòa thành Cổ tiên sinh tổ chức yến tiệc, ông ấy phải trở về để đón tiếp những khách quý”. Nhắc tới yến hội, trên mặt An Trác không giấu được vui vẻ, có vẻ thực mong chờ bữa tiệc ngày mai.

“Cổ tiên sinh mở tiệc, tại sao chồng tỷ lại phải trở về gấp hỗ trợ tiếp đón khách quý?”

“Yến hội lần này mời khách từ nhiều quốc gia trên thế giới, mà tiên sinh ta là cố vấn của công ty cho các chi nhánh công ty con, cho nên hắn nhất định phải về tham dự, rồi qua đêm mai lại xuất ngoại công tác tiếp”. An Trác vui vẻ ra mặt.

“Hóa ra chồng tỷ là cố vấn.” Hồng Tur Giai cũng tươi cười theo.

An Trác ôn nhu giữ chặt tay nàng: “Nếu người cùng tham gia yến tiệc thì có thể có cơ hội gặp Bao Bách, hỏi về tình hình của Điền Tuấn dạo gần đây.”

“Bao Bách?”. Đây là một cái tên nàng chưa từng nghe qua.

“Bao Bách là chồng ta, chuyện của Điền Tuấn ta tin rằng ông ấy biết rõ ràng.” An Trác mỉm cười.

Hồng Tur Giai vui vẻ mừng rỡ: “Thật tốt quá! Cảm ơn tỷ cho ta tin trọng yếu này!”

“Không cần khách khí, vợ chồng bọn họ nếu như có thể hòa giải cũng coi như là chuyện tốt nhất rồi” An Trác săn sóc nói.

Đúng vậy! Chỉ cần Kỳ Kỳ có ý muốn giữ gìn gia đình này, mà Điền Tuấn cũng không để ý chuyện trước đây, nguyện ý làm lành hòa giải, vậy xem như là tốt nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Mê Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Có một đường hi vọng, Hồng Tur Giai vì thay Kỳ Kỳ cứu lại hạnh phúc gia đình, quyết định lại làm một chuyến tới tòa thành Cổ Việt Mạn! Theo lời ám chỉ của An Trác, yến hội đêm nay có rất nhiều khách quý tham dự.

Khách quý?

Có bao nhiêu khách quý? Nàng không thể biết, nhưng hẳn là so với những yến hội nàng từng tham gia ở Đài Loan, cũng không quá khác biệt đến mức phân thành hai loại đi.

Nàng rút cục tìm được cái váy, phối hợp cùng chiếc áo sơ mi, một thân nhìn nhẹ nhàng thoải mái mà không bị mất đi lễ nghi lịch sự; cho dù không phải là hàng hiệu nhưng nàng có tự tin, dựa vào năng lực thẩm mỹ của chính mình cùng vẻ ngoài trời sinh, mặc dù trên người không phải quần áo hoa lệ vẫn sẽ không bị nhạt mờ.

Rời khỏi phòng ở, nàng gọi taxi đi tới tòa thành của Cổ Việt Mạn, càng đến gần, tâm tình nàng vốn hưng phấn rạo rực lại dần dần tụt xuống.

Tới gần cửa vịnh chính, nàng liền thấy thật nhiều du thuyền sang trọng, xa xỉ xếp san sát nhau, mà trước cửa tòa thành cơ hồ bị vây quanh bởi hàng hàng xe hơi sang quý, khiến cho người người giai cấp tư sản nhìn vào cũng phải than thở ghen tị.

Bắt đầu thấy ảo não, nàng đã quá xem nhẹ yến hội này. Phục vụ sinh đứng ở cửa cung kính tiếp khách, xem kỹ thiệp mời trên tay mỗi vị tiến vào tòa thành.

Lòng Hồng Tur Giai nảy lên lo lắng ưu sầu, cái này, nàng căn bản không có cái kia trong tay, làm thế nào mới có thể bước vào trong đó?

Nàng tránh ánh mắt giám thị của gia nhân, cố ý đi tới tường biên tòa thành. Nhìn chung quanh bốn phía giống như kẻ trộm, nàng phát hiện nóc một chiếc xe Benz*, này cũng là lần đầu tiên trèo lên trên đầu xe, trong lòng nàng không có hồi cảm mà chỉ toàn sợ hãi. Hai tay bám chặt vách tường, ba chân bốn cẳng nàng vọt và trèo lên, xong khăn trương nháy xuống.

(xe Benz: một loại xe tải)

Loại chuyện làm đạo tặc này là lần đầu tiên nàng trải qua, nhưng đêm nay quá trọng yếu, vì bối bối và Kỳ Kỳ, bất cứ giá nào nàng cũng phải thành công.

Đứng vững lại hai chân, phui bụi đất cát dính trên làn váy, Hồng Tur Giai khiếp sợ trốn vào dưới một gốc cây quan sát bốn phía; nàng không rõ hiện tại bản thân đang đứng ở chỗ nào, tuy rằng đã từng đến qua một lần nhưng nơi này thực quá lớn đi, lớn tới mức khiến nàng không thể xác định được phương hướng.

Đột nhiên, một tràng tiếng cười kiều kiều lạc lạc theo gió truyền đến. Hồng Tur Giai ló ra sau lùm cây, nhìn thấy một đôi tình tứ đang đi hướng tới chỗ nàng; cũng không biết nam nhân kia ghé tại bên tai nữ nhân nói nhỏ cái gì, khiến nàng ấy liên tục cười duyên làm dáng. Nhìn trang phục, phong thái hai người thực không khó phán đoán ra, bọn họ là khách của yến tiệc; nàng lập tức nhanh chóng quyết định đi theo sau đôi tình tứ này.

Nàng chậm rãi, vụng trộm, không tiếng động bước ra, theo bước chân đôi tình nhân thẳng tiến vào bữa tiệc, trong phòng truyền ra tiếng người cười nói cùng âm thanh trang nhã của nhạc nhẹ, nàng quả nhiên đến vừa lúc yến hội bắt đầu.

Nghe âm thanh náo nhiệt bên trong, lòng nàng bỗng dâng lên bất an vài phần, cố chế ngự pháp phòng khăn trương trong ngực, nàng dừng cảm tiến vào trong phòng.

Một bước tiến đến, Hồng Tư Giai ngăn người dừng lại bước chân, khách nhân của Cổ Việt Mạn thoạt nhìn đều là hào môn quý tộc, nữ đều mặc trang phục đẹp đẽ, nam đều mang áo mũ chỉnh tề.

Khi có người hướng tới đôi tình nhân nọ chào hỏi, nàng bất an cảm xúc vụt phốc lên tới yết hầu, chạy nhanh né tránh, giờ phút này nàng mới cảm thấy khôn quần cùng một tia thống khổ, nàng dường như đã xông vào một nơi không cùng thế giới với bản thân, có lẽ nàng nên thừa dịp không ai chú ý mà nhanh nhanh rời khỏi.

Nhưng là... quá muộn.

Một vị bồi bàn vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh: “Xin hỏi tiểu thư muốn dùng đồ uống gì?”

Lòng của nàng nhảy thót một cái, giật mình.

“Champagne hay Whisky?”. Bồi bàn tiếp tục nhẹ giọng hỏi.

Nàng do dự, “Champagne.”

Vừa nói xong, ngay lập tức xuất hiện trước mặt nàng một người bồi bàn khác cùng khay champagne trên tay.

“Mời.”

Hồng Tư Giai ra vẻ đường hoàng trấn định bụng lên một ly, đáp: “Cảm ơn”. Sau nàng lại ngẩng đầu nhìn chung quanh bốn phía, thấy tất cả đều là gương mặt xa lạ, không phát hiện Cổ Việt Mạn, cũng không thấy thân ảnh An Trắc.

Nhưng đúng lúc này, Hồng Tư Giai cảm thấy vài ánh mắt bắn về phía nàng mang vẻ trào phúng, một cổ bất an lập tức nảy lên trong lòng.

“Nàng không biết đây là yến hội của Cổ tiên sinh sao? Mặc như vậy mà đến.”

“Cũng không biết là đến cùng ai, thực dọa người!”

“Đã thế trên người ngay cả thứ đồ giống trang sức cũng không có một chút!”

Đám người này nhìn chằm chằm là danh môn khuê tú, che miệng cười nhạo trang phục Hồng Tư Giai, nàng trong tâm nhất thời nảy lên tức giận, nhưng vẫn cường mang bộ dáng tự nhiên, bình tĩnh, phóng ánh mắt thẳng tắp chiếu lại đám nữ nhân thấp kém mắt câu kia, sau đó mang vẻ mặt kiêu ngạo quay đầu ngoác tên bồi bàn bên cạnh.

Bồi bàn nhanh chóng đi tới trước mặt nàng: “Xin hỏi tiểu thư cần gì?”

Nàng cái gì cũng chưa nói, thân thủ vươn tay cầm lấy ly rượu trên khay của bồi bàn, cầm giận uống một hơi cạn sạch, xong thả xuống cầm tiếp ly thứ hai.

Không cần ngẩng đầu, nàng thừa biết đám bà tám kia hẳn đang chăm chăm mà ‘ngắm’.

Nàng lại vươn tay chuẩn bị lấy tiếp ly thứ ba, đột nhiên một cánh tay cường tráng, mạnh mẽ giành trước nàng ly rượu.

“Ngươi cứ đi nơi khác làm việc.” Người nọ phẩy phẩy bồi bàn rồi đi.

Hồng Tư Giai hờn giận ngẩng đầu, liền thấy cái kẻ nàng không mong muốn chạm mặt lúc này nhất, nàng dùng sức nuốt ực nước miếng trong họng. “Cổ.. Cổ.. Cổ... .. Cổ Việt Mạn?”

Nguy rồi! Cái này, hẳn không đem nàng đá văng ra khỏi cửa mới là lạ, cũng chẳng khác gì ‘ý tốt’ của đám bà tám kia!

Về mặt của hắn thập phần nghiêm khắc, lạnh lùng nhìn nàng chăm chú: “Ta không nhớ rõ có tên ngươi trong danh sách đêm nay?”

“Là..là..là.....không có...”. Hồng Tư Giai khôn quần tìm sự bình tĩnh mới vừa bay đi, “ta chỉ là đi qua nơi này, thấy ngừng trước cửa vài cái xe, nhất thời tò mò vào trong nhìn một cái.”

Hắn nhếch môi, giương lên nụ cười khinh miệt cực lạnh: “Hôm nay là yến hội riêng, ta không hi vọng ngươi xuất hiện ở đây đảo loạn, khiến ta khó có được tâm tình tốt. Bây giờ ta dẫn ngươi ra ngoài.”

Sự xuất hiện của nàng chọc giận hắn? Hồng Tư Giai trong lòng thích thú sáng khoái cười trộm.

Thật tốt quá! Nàng phi thường vui vẻ hưởng thụ khi là cái đinh trong mắt hắn.

Hồng Tư Giai xảo diệu (khéo léo, tài tình, tuyệt đẹp) lui từng bước: “Vậy ra ngươi là một chủ tiệc ngạo mạn, không thân thiện a”.

Bỏ qua lời khiêu khích cố ý của nàng, Cổ Việt Mạn phóng ánh mắt như mũi tên nhọn, con ngươi đen gắt gao khóa trụ nàng. “Ta lặp lại một lần. Ra khỏi đây.”

Nàng không thèm để ý lời nói của hắn, nhún nhún vai sẵn tới trong bữa tiệc.

Bỗng dưng, một bàn tay to nắm chặt mạnh cổ tay nàng, tàn ác kéo nàng bắt buộc đi, Hồng Tur Giai cảm thấy chính mình giống như con búp bê không sức sống, bị hắn túm đi tùy thích lôi kéo.

Đáng giận! Hắn dám cậy mạnh đối xử với nàng?

Trong phút chốc năng lực dâng trào (này chắc là nhờ hoocmôn Andrenaline:)), nàng dùng sức hất mạnh tay hắn, phần nộ trùng mắt: “Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi còn dám đụng đến ta một chút, ta cam đoan cho ngươi không thể duy trì nòi giống!” (=))) rất tiếc lát nữa anh còn đụng chạm hơn a;)))

Hắn giận đỏ mặt nhìn nàng, hai người tựa như long tranh hổ đấu, lạnh lùng phần nộ trùng mắt đối phương.

Giăng co giăng co một lúc.....

“Ngươi so với Kỳ Kỳ còn ác độc!” Hắn giận không thể ngay lập tức làm thịt nàng. (hô hô;)))

Nhưng trước mặt đều là khách khứa, hắn không thể phá yến hội của chính mình.

Một cổ tức giận tích tụ ở ngực, hắn rốt cục có thể giữ lại khó chịu không phát tiết. Mặt không chút thay đổi, hắn đứng bên cạnh nàng tiếp khách nhân, phòng trừ nàng tạo rắc rối cho hắn trước mặt người.

Hồng Tur Giai vùng trộm liếc mắt ngắm hắn một cái, chỉ thấy hắn nhếch môi cười, trong lòng nàng phi thường hiểu rõ nếu không phải vì khách quý, hắn không đem nàng ăn sống nuốt tươi mới là lạ!

Tuy rằng thắng một trận này, tâm của nàng lại rộn ràng đập mạnh, bởi sau khi dừng khí kia lui tán, nàng tự thấy kì thực người chịu uy hiếp lại là chính mình.

Đứng ở bên người Việt Mạn, không cần dùng ngôn ngữ, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được cảm xúc hiếp bức cường đại phóng ra từ trên người hắn. Thực đáng sợ mà...

Một đôi vợ chồng cao tuổi tao nhã hướng đến chỗ Cổ Việt Mạn, Hồng Tur Giai ngẩng đầu quét mắt liếc hắn cái nữa, mới phát hiện trên mặt người kia, giờ đã mang theo nụ cười mỉm hòa nhã với cặp phu phụ này.

“Andrew tiên sinh, phu nhân, thật mừng hai người hôm nay có thể đến tham dự.”

Andrew mở miệng cười lớn: “Tham gia yến hội Cổ tiên sinh là một loại thù vinh thật lớn, chúng ta có thể không tham gia sao?”

“Cám ơn tiên sinh”, Cổ Việt Mạn hiền lành bắt tay cùng Andrew.

Andrew phu nhân khuôn mặt tươi cười hướng đến người đứng bên cạnh Cổ Việt Mạn, “Cổ tiên sinh, vị tiểu thư này là....”

Cổ Việt Mạn không tình nguyện mở miệng giới thiệu nàng: “Một người bạn đến từ Đài Loan.”

Nhận ánh mắt lạnh lùng bình tĩnh chiếu thẳng kia của hắn, Hồng Tur Giai không thể không làm theo, lộ ra mặt cười: “Xin chào, ta là Hồng Tur Giai!”

Andrew phu nhân nhiệt tình bắt tay nàng: “Hồng tiểu thư khí chất thật tốt.”

“Thực không dám, cám ơn phu nhân ca ngợi”, Hồng Tur Giai cũng mỉm cười.

Một người bồi bàn bụng khay đi đến trước mặt bọn họ, nàng cố ý cầm lấy một ly champagne, đưa tới bên môi mình, khiêu khích nhìn hắn.

Có bản lĩnh thì cứ quăng ta ra ngoài a!

Lúc này, ánh mắt hắn đứng lại cạnh cửa, một cô gái mặc lễ phục màu bạc hấp dẫn, hướng hắn nhiệt tình vẫy tay, chỉ thấy hắn mỉm cười đưa ánh mắt xin lỗi nhìn vợ chồng Andrew.

“Thực có lỗi, ta vừa có khách nhân, cần đi tiếp đón một chút.” Xong lập tức liếc nàng một cái cảnh cáo, “Ta sẽ lập tức quay lại.”

Hồng Tur Giai mỉm cười gật đầu, trong lòng lén lút thở phào một hơi, nhìn hắn đi hướng tới chỗ cô gái, nhìn cô gái nhiệt tình hôn môi hai má hắn, tiếp theo lại thêm một cô đứng cạnh.

Andrew phu nhân đưa tầm mắt theo Hồng Tur Giai xem, ánh mắt liền lóe sáng, ha ha cười: “Hắn luôn là bạch mã vương tử trong lòng các cô gái.”

Không cần nói rõ nàng cũng nhìn ra, thậm chí thật sâu cảm nhận được, hắn đối với mấy nữ nhân này so với đối nàng khách khí hơn.

Andrew tiên sinh ám chỉ phu nhân mình nói: “Chúng ta đi qua chào hỏi những người khác.”

Andrew phu nhân đồng ý theo, hướng nàng mỉm cười tỏ vẻ xin lỗi: “Hồng tiểu thư, chúng ta giờ không thể cùng người nói chuyện.”

“Không sao!”; Hồng Tư Giai nhẹ cười.

Nhìn theo phu phụ hai người rời đi, nàng liền khẩn cấp tìm kiếm thân ảnh An Trác cùng chồng nàng.

“Không phải đã nói Bao Bách sẽ đến tham gia yến tiệc, vì sao đến giờ vẫn chưa nhìn thấy bọn họ?”

Chính lúc đang nhăn mày sâu nảo, nàng phát hiện một đôi lượng lệ (hoa lệ, thanh cao) xuất hiện trước cửa lớn, nội tâm mừng như bắt được vàng, nàng bước nhanh đến chỗ bọn họ.

“Hai người rốt cục đã đến.”

An Trác kinh ngạc nhìn Hồng Tư Giai: “Ngươi thật sự đến đây!”, rồi buông cánh tay Bao Bách ra, thân thiết giữ hai tay nàng hướng chồng nói: “Nàng chính là Hồng Tư Giai ta đã đề cập qua với ngươi, biểu tỷ Kỳ Kỳ.”

Bao Bách theo lễ chào hỏi: “Xin chào, Hồng tiểu thư!”

Hồng Tư Giai cẩn thận xoay đầu dò xét Cổ Việt Mạn đang bị vài cô gái vây quanh, yên tâm thở phào, sau đó đáp lại Bao Bách: “An Trác tỷ nói tiên sinh biết vị trí của Điền Tuấn, tiên sinh có thể nói cho ta biết Điền Tuấn hiện đang ở nơi nào?”

“Điền Tuấn...” Bao Bách thu lại nụ cười, thẳng tắp nhìn Hồng Tư Giai, “là ngươi muốn tìm hắn hay là Kỳ Kỳ?”

“Là Kỳ Kỳ.” Nàng không chút suy tư trả lời vấn đề của Bao Bách.

“Kỳ Kỳ là muốn tìm hắn ly hôn, vẫn là...”, Bao Bách hạ giọng phân vân.

“Không, Kỳ Kỳ tìm hắn không phải vì ly hôn, ngược lại, nàng là nghĩ muốn cùng Điền Tuấn sum họp gia đình.”

Hồng Tư Giai cũng nhỏ giọng đáp lại, còn cố ý lảng tránh đề cập chuyện liên quan đến bố bố, nàng muốn cho Bao Bách biết, Kỳ Kỳ là trong lòng quan tâm ông chồng hơn đứa trẻ.

Bao Bách tựa hồ rất vừa lòng với câu trả lời của Tư Giai, thành khẩn nói: “Điền Tuấn hiện tại đang đến Áo trước, khoảng một tuần sau thì về đây.”

“Còn những một tuần?”, Hồng Tư Giai không khỏi nhăn lại hai hàng lông mày.

“Không có cách khác, này là vì công tác thôi!” Bao Bách nhún nhún vai đáp.

Đột nhiên, An Trác lớn tiếng: “Cổ tiên sinh tới.”

Ác ma đã trở lại? () chẳng hiểu sao đọc câu này thấy rất buồn cười, như làm chuyện xấu bị bắt gặp))

Hồng Tư Giai suy yếu cười cười.

Bao Bách lướt ánh mắt qua sau người nàng, mở miệng cười lớn: “Cổ tiên sinh!”

Lập tức, một bàn tay kiên định cướp đi cái ly trên tay nàng, tiếp theo một thanh âm trầm thấp vang lên...

“Ngươi uống nhiều rồi.”

Hồng Tư Giai chậm rãi xoay người, bắt gặp một đôi mắt đen lóe sáng, trong lòng cảm thấy một trận bất an.

Cổ Việt Mạn nhìn cái ly trong tay đã trống không, lại nhìn nhìn An Trác cùng Bao Bách: “Hi vọng hai người tận hưởng vui vẻ.”

Nói xong, ánh mắt lạnh lùng lợi hại lại chăm chăm nhìn Hồng Tư Giai, hắn chỉ cần mới thoáng lơ lửng, nàng lập tức biến thành thợ săn tìm kiếm con mồi.

“Ta mời ngươi điệu nhảy.” Hắn tùy tay đặt cái ly rỗng lên khay của người bồi bàn lướt qua, sau đó không thèm phân trần nắm chặt nàng, hướng trung tâm sàn nhảy đi đến.

Lực đạo kia khiến tay nàng run lên, bị hắn kéo ra sàn nhảy, nàng nghĩ định phản kháng, nhưng là nhìn xung quanh bốn phía khách mời, nếu nàng gây ra rắc rối, chỉ sợ không biết ngày mai có còn lại được nhìn thấy mặt trời mọc?

Vì thế, nàng nhịn xuống.

Nàng giống món đồ chơi bị hắn kéo vào trong lòng, một bàn tay dán tại lưng nhỏ, một bàn tay chặt chẽ cầm tay nàng, bắt buộc nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ngươi không nên làm như vậy?” Hắn một mặt bức cung, một mặt dẫn nàng lướt trên sàn nhảy.

Nhìn trên mặt hắn luôn luôn lộ vẻ tươi cười, nhưng là trong lòng nàng rất rõ, đây là một loại ‘miệng cười tâm không cười’ để kèm cặp nàng.

Hồng Tư Giai trừng mắt tỏ vẻ hung tợn: “Nếu ngươi ngay từ đầu nói cho ta biết vị trí của Điền Tuấn, ta cũng sẽ không cần làm phiền khách quý của ngươi.”

Hắn im lặng không phản ứng.

Nghĩ không hé răng thì nàng không có cách sao?

“Hiện tại không cần ngươi nói, ta đã biết Điền Tuấn ở nơi nào, nhờ Bao Bách.” Nàng đắc ý lên giọng cười cười.

“Phải không? Bao Bách nói gì?”. Con ngươi đen khiêu khích nhìn nàng.

Nàng trấn định quyết tâm, có lẽ không nên bán đứng Bao Bách, nhưng là như vậy nàng có thể dựa trên phản ứng của Cổ Việt Mạn để phán đoán chất lượng tin vừa thu.

“Bao Bách nói, Điền Tuấn trước mắt đang ở ‘áo địa lợi’.”

Nhưng làm Hồng Tư Giai cảm thấy kì dị là, trên mặt Cổ Việt Mạn không hề xuất hiện biểu tình như nàng đoán, chính là chỉ cười cười, thực không đúng chút nào.

“Ngươi đã có nơi ở Điền Tuấn, ta có thể chờ mong ngươi mau rời nơi này đi.”

Như vậy đã nghĩ đuổi nàng đi? Còn chưa đủ thông tin! Đã thế nàng càng không đi!

Nàng bắt buộc chính mình lộ ra nụ cười ngọt ngào nhất, “Ta tin ngươi biết địa chỉ của Điền Tuấn ở đó, nếu không cũng phải có điện thoại, hoặc là tên khách sạn nào, chỉ cần có mấy thông tin đó, ta cam đoan lập tức rời đi.”

Hắn trả lại nàng một nụ cười hoàn mỹ chói sáng: “Vì sao ta phải làm như vậy?”

“Ngươi đã nói, càng sớm thoát khỏi ta càng tốt.”

“Nếu trí nhớ của ngươi không tệ, vậy cũng có thể nhớ rõ ta đã nói không giúp ngươi.”

“Ngươi cũng biết cách đơn giản nhất để lập tức đuổi ta đi, vậy sao không chịu làm?”

Hắn cầm tay nàng lướt đến trung tâm sàn nhảy, mặt mang giọng mỉa mai mỉm cười: “Ta có rất nhiều cách để tiêu trừ cái đinh trong mắt, nhưng giao dịch ngươi muốn lại không được bao gồm trong này.”

Hồng Tư Giai trừng trừng nhìn cặp mắt sâu như đáy hồ kia, phảng phất gần đầy âm hàn, thậm chí còn có một tia oán giận, nàng nhất thời cảm giác run rẩy, lạnh lẽo dâng lên; đồng thời cũng cảm giác được thân thể hắn cùng chính mình gần sát, lồng ngực to lớn dán tại bộ ngực mềm mại của nàng, cánh tay cường tráng cầm trụ thắt lưng mảnh khảnh, tệ nhất là thân thể nàng và hắn theo tiết tấu nhạc cọ xát nhau.

Mạch đập của nàng dần dần gia tốc, giờ phút này hắn ngược lại trở thành kẻ đi sẵn, còn nàng thì biến thành người bị sẵn, thân thể hắn chuyển động theo nhạc, dù hoặc nàng, hai gò má dần nóng lên.

“Ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng nói cho ta biết cách liên lạc với Điền Tuấn?”

Hai mắt hắn lóe tia thú vị: “Ta nói rồi, ta sẽ không nói cho ngươi.”

Hồng Tư Giai tức giận ngẩng đầu, trông thấy nụ cười mỉa mai kia, nàng thật muốn giơ tay đánh một cái thật mạnh: “Phá hoại một gia đình đối với ngươi có cái gì hay ho?”

Biểu tình mỉm cười trên mặt hắn đột nhiên trở nên có chút lãnh khốc, mà bàn tay to đặt trên lưng nàng đang dần tăng thêm lực mạnh, tựa hồ hận không thể đem nàng bóp nát ra.

Hắn lạnh lùng mở miệng: “Ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ muốn hủy diệt gia đình ai, nhất là một gia đình hạnh phúc.”

“Nhưng là ngươi hiện tại đang làm như vậy đối với thủ hạ của chính mình.” Hồng Tư Giai giương mắt bề nghệ hắn.

“Ta không phải người như thế, ngày hôm nay phát sinh chuyện này là do việc làm của Kỳ Kỳ, không quan hệ tới ta.”

“Lại là Kỳ Kỳ, ngươi đừng đổ hết lỗi lên đầu nàng ấy!”, Nàng thực sự tức giận.

“Chẳng lẽ ta nói có gì sai sao?”, Hắn thần nhiên nói.

Lời hắn nói càng làm nàng nổi trận lôi đình: “Nếu không phải ngươi, Kỳ Kỳ cũng sẽ không phạm phải cái loại sai lầm này!”

“Ta?”, Hắn trào phúng cười lạnh. “Ngươi cũng quá đánh giá cao ta.”

“Ngươi định phủ nhận? Nếu không phải vì ngươi quá mức quan tâm, Kỳ Kỳ sao lại hiểu lầm tâm ý ngươi?”. Nàng không chút e ngại trừng mắt hắn (này là chị sai rồi...)

Thân thể hắn đột nhiên cứng lại, rồi rất nhanh chóng khôi phục bình thường: “Ngươi muốn ám chỉ, ta thân là ông chủ quan tâm người nhà nhân viên cũng sai lầm sao? Ta không đơn giản chỉ để ý Điền Tuấn, ta còn quan tâm những người khác, nếu vợ mỗi người đều có ý tưởng giống như Kỳ Kỳ, ta sớm đã bị mọi người xa lánh, còn có thể đứng ở trong này bây giờ sao?”

“Này.....”, Nàng vô lực phản bác.

Thấy nàng an tĩnh lại, hắn thu giảm âm điệu nói: “Ta không phải nam nhân chẳng biết xấu hổ, ta biết nói đạo lý cùng vợ bằng hữu, huống chi là nhân viên chính mình.”

Đối với cách làm người của hắn, nàng đã được nghe, giờ nàng chỉ hi vọng bản thân đã không lấm miệng tranh cãi thay Kỳ Kỳ.

Đột nhiên, âm nhạc dừng lại.

Hắn buông cánh tay đang vòng trên lưng nàng, cũng lùi từng bước tạo ra giữa hai người một khoảng cách.

Hồng Tư Giai cuối cùng có thể thả lỏng thở phào, tin tưởng sau khi hắn đưa nàng rời sân nhảy, nàng có thể thoát khỏi hắn, sửa sang tâm trạng chính mình.

Nhưng là, sự tình luôn luôn không theo mong muốn!

Vừa trở lại bên ngoài phòng nhảy, một vị bồi bàn đi tới bên người hắn ghé miệng nói nhỏ rồi rời đi.

Tiếp theo, Cổ Việt Mạn lớn tiếng tuyên bố: “Bữa tối đã chuẩn bị xong, mời các vị vào bàn thưởng thức.”

Dứt lời, tay hắn lại nhớ tới trên lưng nàng, thậm chí còn gắt gao chế trụ. “Chờ một chút an vị bên người ta.”

Hồng Tư Giai ngạc nhiên sững sốt, tâm tình tưởng thoát khỏi tay hắn nháy mắt rơi xuống vực thẳm. Bởi hắn áp giải cường chế, nàng chỉ có thể đi theo, mặc hắn bài bố dẫn nàng vào bàn.

Xếp dài trên bàn ăn là những thức ăn phong phú ngon miệng, còn có hoa tươi, rượu ngon.

Đột nhiên, nàng cảm thấy trên lưng truyền đến một cái nhấn mạnh mẽ, bên tai phát phơ nhiệt khí ấm áp thanh âm.

“Mỉm cười, giả bộ ngươi thật vui vẻ.”

Này quá là ép buộc đi!

Bất chợt phóng nhãn nhìn lại, ít nhất có cả một xe tải nữ nhân đang hung tợn trừng nàng, mỗi ánh mắt đều tràn ngập ghen tị cùng oán hận, các nàng ai ai cũng đều muốn vị trí bắt mắt dĩ này của nàng. Thực hiện nhiên, đêm nay có thể đứng cạnh làm bạn gái của vị chủ nhân anh tuấn mê người, tỏa sáng rực rỡ này, là quang vinh vô hạn.

Còn may mắn là ngồi bên cạnh nàng có phu nhân Andrew, ít nhất cũng có thể từ tốn nói chuyện phiếm... .

Ở cuối câu chuyện, nàng có thể kết luận Cổ Việt Mạn là thiên tài qua sát người, tỉ mỉ nhìn phản ứng, hắn có thể dễ dàng nắm bắt đối phương, nói chuyện luôn dí dỏm, phi thường hài hước, khó trách hắn được hoan nghênh như vậy.

“Không phải ngươi đang khó chịu đi!?”, Cổ Việt Mạn hướng về phía nàng nhếch miệng cười

“Hoàn hảo, miễn cưỡng có thể ứng đối.” Nàng cũng thản nhiên mỉm cười đáp lại.

“Ta phát giác trên mặt ngươi có biểu hiện giả dối.”

Hắn đứng dưới góc độ nào nhìn nàng? Cảm thấy nàng ôn nhu là diễn trò giả tạo? Quả là mèo chê mèo dài đuôi!

“Này cũng phải xem đối phương là ai!”, Nàng châm chọc cười lạnh.

Không khí dễ chịu lúc vừa rời dùng cơm trong nháy mắt đã bay biến hết sạch, hiện tại, nam nhân trước mắt nàng kia đã lại biến thành túc trí đa mưu, hung thủ chia rẽ Kỳ Kỳ và Điền Tuấn.

“Ta đây thật đúng là vinh hạnh.” Hắn cười nhẹ.

Đúng lúc nàng đang muốn mở miệng đánh trả, thì bồi bàn xuất hiện bên người nói nhỏ tai hắn.

Chỉ chốc lát sau, hắn thân thủ quay sang nàng nói: “Thất lễ, ta phải đi tiễn một vị khách cần rời tiệc.”

Hồng Tư Giai kinh ngạc hấn đa lễ, mỉm cười, dùng lễ đáp lại.

Nhìn hấn rời khỏi chỗ ngồi hướng tới cửa, nàng nhàm chán xem xét bốn phía, lơ đãng thoáng nhìn sau sàn nhảy rộng, ở đó xoay tròn một cầu thang lớn đi lên lầu, trong đầu nàng bật sáng một ý niệm.

Một tòa thành lớn như vậy, chắc chắn có chỗ để hấn làm việc công, như thư phòng chẳng hạn, hấn là có chỗ hấn lưu địa chỉ cùng điện thoại của Điền Tuấn.

Nhất định có!

Ý tưởng này làm nàng vui vẻ hồi hộp.

Phóng ánh mắt như không có việc gì tới cửa, nàng phát hiện Cổ Việt Mạn lúc này đang chăm chú tiễn khách, căn bản không bận tâm nàng, không bằng bây giờ thừa dịp lên lầu hai điều tra, nói không chừng lại có thu hoạch hơn ý muốn.

Chủ ý đã định, Hồng Tư Giai lặng lẽ đứng lên, xuyên qua sàn nhảy, cẩn thận nhanh bước lên tầng. Ở giữa hai tầng lầu cúi xuống xem động tĩnh hấn, nàng thấy trên mặt kia lộ sung sướng mỉm cười, tựa hồ không hề phát hiện nàng mất tích, vì thế càng lớn mật hướng tầng trên đi.

Đi dọc theo hành lang đến cuối, nàng đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân đang dần tiếp cận mình, tâm cả kinh, nàng chạy nhanh trốn vào một căn phòng, hai tay gắt gao cầm nắm cửa màu đen, để hé ra một khe hở không để phát hiện, trái tim nhỏ đập mạnh mẽ cơ hồ muốn rơi mất.

“Có nhìn thấy gì không?”, Một nam nhân phát ra âm thanh dồn dập hỏi.

Một nam nhân khác bất đắc dĩ trả lời: “Không, tìm thử xem.”

Cổ Việt Mạn đã phát hiện nàng biến mất?

Trốn đằng sau cửa, Hồng Tư Giai trong lòng đột nhiên ngưng trệ, lơ đãng buông ra nắm xoay, cánh cửa vang lên một tiếng khách, đóng sập lại.

Nàng hoảng sợ giật mình, kích động dùng nắm xoay mở cửa.

Nguy rồi! Vì sao mở không ra?!

Lòng của nàng nhất thời bối rối hoảng loạn. Hít thật sâu, nàng cố trấn an chính mình, “Không sao cả, không cần gấp, không cần sợ hãi, nhất định có cách đi ra ngoài. ...”

Nàng quay đầu xem xét căn phòng, bốn phía đều một mảnh tối đen, gì cũng nhìn không thấy, ngay cả vị trí đang đứng nàng căn bản cũng không biết là nơi nào.

Nàng dùng sức hít vào một hơi, sờ soạng trên tường tìm công tắc.

Tách một tiếng! Đèn đuốc trong phòng phút chốc sáng ngời, Hồng Tư Giai neho hai mắt lại nhìn căn phòng lớn, ngừng thở.

Nơi này không phải thư phòng nàng muốn tìm!

Đây là một gian phòng cũng thực rộng mở, lầy bạc và đen lam màu chủ đạo, nơi nơi tràn ngập hơi thở dương cương nam tính, chính diện bành ra một chiếc giường lớn đủ cho mấy người lăn lộn bên trên.

Nàng trong lúc vô tình xâm nhập phòng riêng của Cổ Việt Mạn?

Hồng Tư Giai nhụt chí gục đầu xuống, lại khốn quẫn, lại tức giận, trốn phòng nào không trốn lại chạy hấn vào phòng của hấn ta.

Đang lúc nàng ảo não sự sơ suất của chính mình, cánh cửa phía sau lẳng lặng bị đẩy ra, một thân ảnh cao lớn không tiếng động đi vào, biểu tình trên mặt không thể nắm bắt, dùng lại xem bóng dáng nàng đang đứng uể oải.

Hấn dùng sức một chút đẩy cánh cửa, cánh cáo, tiếp theo, một tiếng đóng cửa bén nhọn phát ra vang dội.

Một dòng điện trong tích tắc chạy khắp toàn thân, nàng quay đầu, kinh hô lớn tiếng, “Cổ Việt Mạn!”

“Hóa ra người chạy đến phòng của ta”, Trên mặt hấn tràn ngập hàn chí.

Đây thực sự là phòng riêng, nàng lại bị bắt gặp trong này!

“Ta...ta...”, Hồng Tư Giai sợ hãi ngập ngừng. “Người đừng hiểu lầm, ta, ta không phải cố ý.....”. Chân của nàng không tự giác lùi về sau.

Về mặt hấn nháy mắt biến đổi, ánh mắt giống như âu yếm dường như đảo qua ngực nàng, sau đó lộ ra nụ cười phi thường quý dị: “Người là nữ nhân đầu tiên xâm nhập phòng ta thành công.”

Cái gì? Đầu nàng phát ra tiếng vang long trời lở đất.

“Bao nhiêu nữ nhân có ý đồ tiến vào phòng này, lại thủy chung không thể thực hiện, trong đó bao gồm có cả Kỳ Kỳ.”

Kỳ Kỳ?

Hai mắt nàng hoảng sợ tròn to, “Ta nói, ta không phải cố ý!” Nàng vội vàng giải thích, hai tay bỗng nhiên nắm lại vạt áo trước ngực, “...ta không phải loại nữ nhân người nói kia.”

“Ý người chỉ là Kỳ Kỳ?”, Ánh mắt hân chiếu thẳng nàng, vô cùng hưởng thụ cảnh nàng khốn quẫn.

“Không. Không phải, Kỳ Kỳ không phải loại nữ nhân này.” Nàng cực lực phản bác.

Hắn đột nhiên xoay người, khóa cửa, cũng đem cái chìa khóa thả vào trong túi. “Kỳ Kỳ không phải, vậy còn người? Lại là loại nữ nhân nào?”

Thân thể cao lớn tràn ngập uy lực tới gần nàng.

Trái tim nhỏ bé dồn dập đập: “Mặc kệ người nghĩ như thế nào, hiện tại người mau thả ta ra!”

“Không có khả năng.”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Mê Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hắn không để cho nàng rời đi?

Hồng Tư Giai chưa bao giờ đối mặt với khủng hoảng như thế này, tần suất lui bước ngày càng tăng, “người không có quyền giam cầm ta!”.

Thân hình cao lớn cường tráng uy hiếp càng tới gần nàng: “Ta không bức người, là người tự mình tiến vào trong cửa.”

“Không! Đây không phải nơi ta định tới... Ta chỉ là lầm đường...”

Nàng muốn chạy trốn, ngược lại bị dồn đến bên giường, khăn trải giường màu đen phơ phơ kia giống như một đầu mãnh thú, giường miềm rộng muốn cắn nuốt nàng.

Hắn lộ ra nụ cười tà tà: “Cho dù người không cố ý xông vào phòng của ta, ta cũng không thể bỏ qua, tha thứ, Kỳ Kỳ cũng từng thử làm loại sự tình này.”

Lại là Kỳ Kỳ! Kỳ Kỳ là Kỳ Kỳ! Nàng là nàng!

“Không. Ta chưa từng có ý niệm đó trong đầu, lại càng không nguyện nghĩ như vậy!”. Nàng đột nhiên cảm thấy tứ chi đánh mất năng lực hành động, đầu gối đã sắp không chống đỡ nổi.

Cổ Việt Mạn cười cười, cường hãn nhìn gần nàng: “Cho dù không nghĩ như vậy, ta cũng không cho rằng việc người thành thực chuyện đó là sai.”

“Không... Ta không phải...”, màu đen của khăn trải giường lạnh lẽo chà xát bên chân, trên đỉnh đầu nàng hàng đám mây đen nháy mắt bao phủ.

Cổ Việt Mạn đã đi tới trước trước mặt, thân thủ bắt lấy bả vai yếu của nàng, tay kia vươn tới sau lưng nhỏ quấy nhiễu, bắt buộc nàng ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt thâm trầm kia lóe ra ánh trào phúng. “Không cần giả làm bộ đáng thiện thùng bất lực.”

“Thật sự... thật sự... không cần... ..” Nàng sợ tới mức đầu lưỡi lú lại.

Trong đầu nàng còn đang nghĩ đến khả năng phát sinh tiếp theo, hắn đã một phen cường kéo nàng vào trong lồng ngực, phá bỏ khoảng cách, một bàn tay nâng lên cằm của nàng.

Cảm nhận được nhiệt khí tỏa ra từ trên người hắn, nàng còn chưa kịp phản ứng, bạc môi kia đã tràn ngập lực mạnh đặt lên môi nàng.

Con người đen lấy xoay tròn, tròn to, lại tròn to; trái tim của nàng, phổi của nàng đồng thời bị cổ lực lượng này đè ép, không ngừng mà rất nhanh lan rộng khắp cơ thể.....

Trời ạ! Hắn muốn dùng phương thức này tra tấn nàng sao?

Đột nhiên, nàng cảm nhận áp lực trên môi bỗng trở nên mềm mại, theo sau đó, cảm giác kinh hoàng của cơ thể bị thay thế bởi một cảm giác vô cùng khác thường, là một cỗ chưa bao giờ biết đến, hưng phấn lạ thường, dục vọng khơi lên khắp cơ thể, phảng phất như muốn bốc cháy. Môi hắn gât gao phủ trên môi nàng, làm cho nàng cơ hồ thở không nổi. Thân hình to lớn dán chặt trên da thịt nàng, cường tráng mà ấm áp. Nàng cảm thấy cơ thể mềm nhũn như biến thành nước, ủy khuất ngã vào lòng hắn, xụi lơ.

Toàn thân đều phản bội nàng, đầu hàng nghênh đón hắn.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng, nàng giật mình lấy lại lý trí, kinh ngạc phản ứng của chính mình, lập tức xấu hổ quần bách không thôi, hai tay mềm nhỏ toàn lực đẩy hắn ra.

“Buông.” Nàng cực lực giãy dụa khiến thân thể hắn mất cân bằng, cả người đổ lên trên giường lớn.

Cổ Việt Mạn thuận thế đặt ở trên người nàng.

Hắn cúi đầu nhìn nàng chăm chú, mặt hai người kề sát vào nhau, hắn vừa mở miệng, hơi thở ấm áp liền nhẹ phẩy trên mặt nàng, “Cần gì giả đứng đắn, không cần phải giãy dụa đi!”, môi hắn lại dán sát vào môi nàng, “Người lập tức sẽ được như ý muốn”.

Một bàn tay to thô ráp luồn vào trong quần áo nàng, Hồng Tur Giai tức giận dùng nắm tay đập đập lên bờ vai của hắn. “Bỏ tay ngươi ra... đồ ti bi.”

“Ta nói rồi, ngươi là chủ động tiến vào trong này.”

Bàn tay to lỗ măng vuốt ve da thịt trắng mịn non mềm dưới quần áo.

“Không, không.” Một thanh âm mỏng manh tuyệt vọng từ trong cổ họng thanh mảnh truyền ra, ở hốc mắt, một tầng sương mờ dần hiện.

Hắn sợ run giãy lắt.

Xem bộ dáng nàng sợ hãi bất lực, hắn lập tức chuyển biến thành biểu tình thâm trầm, không nhanh không chậm rời khỏi thân thể thom ngát kia, sau đó như không có việc gì chỉnh trang lại quần áo đầu tóc, che giấu nội tâm vừa nháy mắt thay đổi.

“Này cũng đủ để giáo huấn ngươi, tùy tiện xâm nhập phòng của nam nhân sẽ bị cho là hành vi khiêu khích.”

Hồng Tur Giai liếc mắt trừng hắn, lau đi khóe lệ, nổi giận dùng đùi ngồi lên. “Ngươi đã trừng phạt xong, có thể thả ta đi ra?”.

“Thả ngươi đi?” Hắn lạnh lùng cười hướng tới cửa phòng, tiếp theo từ từ rút ra cái chìa khóa. Hồng Tur Giai thấy thế, lập tức rất nhanh mở khoảng cách với cái giường.

Chỉ thấy hắn chậm rãi quay đầu, mặt cười tà nói: “Ngươi tạm thời cứ ở lại đây.”

Nàng còn chưa kịp làm rõ ý nói của hắn, hắn đã đi ra khỏi phòng đóng cửa lại, khách một tiếng, cánh cửa đen lại bị khóa!

Hồng Tur Giai lo lắng đuổi theo, dùng sức đánh đập tằm gỗ, hô lớn: “Thả ta ra ngoài! Ngươi rốt cục muốn làm gì?”.

Một thanh âm lãnh khốc cười nhạo ở bên ngoài vang lên: “Ngươi nghĩ ta có thể dễ dàng thả ngươi đi sao? Ngươi vẫn là nên ngoan ngoãn ở trong đó.” Dùng một chút, hắn lại bồi thêm câu: “Cho đến khi ta quyết định trừng phạt ngươi như thế nào mới thôi.”

“Không! Ngươi không có quyền làm như vậy! Thả ta ra!” Hồng Tur Giai liều mạng hò hét, liên tục đập tay lên cánh cửa dày.

“Cứ tận lực mà kêu, cho dù ngươi hò la đến rách cổ họng cũng sẽ không ai để ý tới, nơi này trừ ta ra, không có người dám thả ngươi ra ngoài, hơn nữa, chìa khóa là ở trong tay ta.”

Hồng Tur Giai hoảng hốt lớn tiếng đập đá cùng quát hét, nhưng tất cả đều vô ích, chỉ nghe thấy tiếng bước chân dần ra xa.

Nàng tuyệt vọng cắn chặt môi, gục đầu trên cửa, nước mắt uể oải lặng yên chảy xuống, “Hắn có thể nào lại xem ta giống như phạm nhân?”

Nếu sớm biết có kết cục thế này, nàng tuyệt sẽ không đấu đá cùng hắn.

Chỉ chốc lát sau, cá tính quật cường lại đứng lên. So với ngồi dưới đất hối hận, không bằng hồi sinh tinh thần vì chính mình tìm ra đường thoát, nàng không tin trong phòng này lại không có đường khác để ra hay cửa sổ.

Chính là gần một tiếng đồng hồ sau tìm kiếm, nàng không thể không tuyên bố thất bại. Nơi này ngoại trừ cánh cửa kia, tuyệt không có đường khác, chỉ có một cửa sổ thật to sát đất đã khóa lại.

Thực hiển nhiên, nàng căn bản không có đường trốn. Không thể cứ thế được!

Hồng Tur Giai bất an ngồi trên ghế da đen, cổ không nhìn tới thứ chễm chệ giữa phòng lớn, không kiên nhẫn liên tục xem đồng hồ.

Hắn rút cuộc nghĩ nhót nàng bao lâu? Nhớ tới lời cảnh cáo lãnh khốc vừa nãy, hắn rút cuộc là muốn dùng phương pháp gì xử phạt nàng?

Thời gian từng phần từng phần trôi, liền đã qua hai tiếng, nàng chờ đợi tưởng muốn phát điên.

Ngồi trên ghế gập gù ngủ gật, cuối cùng vì cổ quá đau nhức mà tỉnh lại, nàng lập tức mở to hai mắt, gắt gao chăm chăm nhìn cánh cửa kia.

Nàng tin Cổ Việt Mạn có thể tùy thời xông tới, đắc ý dào dạt mà tuyên bố vận mệnh nàng.

Nàng buộc toàn thân nhìn chăm chú phía trước, tích tắc tích tắc qua đi, lại đi qua một giờ...

Một chút cũng không hề có động tĩnh, vẫn cứ như cũ không thấy hắn đâu cả.

“Đồ chết tiệt!”, nàng bắt an nguyên rửa.

Có lẽ bởi trạng thái đè ép, toàn thân cơ bắp đau nhức như tra tấn nàng, muốn nàng nghỉ ngơi, mà trước mặt kia, cái giường lớn êm ái cứ liên tiếp ngoắc ngoắc mời gọi.

Đáng chết! Không được!

Thà rằng cơ bắp toàn thân cứng ngắc cũng không thể nằm trên đó nghỉ, chẳng may hắn đột nhiên xuất hiện, nhìn thấy nàng trên đó, vậy chẳng phải hợp ý hắn lắm sao, càng cho hắn thêm lý do châm chọc nàng!

Cả người nàng phát đau chờ hắn xuất hiện..... Nhưng là mãi vẫn đều không thấy, mà áp lực, mệt mỏi cùng lo lắng thật nhiều nhanh chóng cắn nuốt hết ý chí của nàng; cuối cùng, thể lực không thể chống đỡ, nàng lăn ra ngủ.....

Khách! Tiếng chìa khóa chuyển động làm bừng tỉnh Hồng Tư Giai.

“Chào buổi sáng, tối hôm qua ngủ có hương vị ngọt ngào?” Cổ Việt Mạn đưa xe đẩy vào, cả căn phòng bỗng tràn ngập hương thơm ngon miệng. Hắn giờ ra khuôn mặt sáng lạn với nàng, đóng cửa xoay chìa khóa rồi quăng nó vào túi quần.

Còn đang nửa tỉnh nửa mơ, Hồng Tư Giai lập tức mở lớn mắt cảnh giác lại, phát hiện cả căn phòng tràn ngập một màu vàng chói sáng, nàng hí mắt nhìn sang đồng hồ xem thời gian. ...

Đã mười giờ sáng?

Trải qua một đêm nặng nề thật vất vả mới ngủ được, nàng vươn người muốn ngồi thẳng lại trên ghế, chỉnh trang lại trang phục cùng tâm tình, chuẩn bị chiến đấu tiếp.

“Ngươi nhất định đói bụng rồi? Ta đem cho ngươi bữa sáng.” Miệng hắn hiện lên một chút cười tà tứ yếu ớt.

Nàng không cảm kích hừ lạnh: “Ta không đói, ngươi tự đi mà ăn lấy, ta chỉ cần rời khỏi nơi này.”

“Hiện tại không thể được.” Hắn lại cười, lắc đầu.

“Vì sao? Nói gì thì mỗi quốc gia đều có pháp luật, đâu thể đồng ý cho ngươi tùy ý giữ người, nhất là khi đối phương cực kỳ không muốn?” Ưc chế không được lửa giận, nàng bùng nổ hướng hắn hét to.

Hắn hoàn toàn không để ý tới núi lửa phun trào trước mắt. “Vậy sao? Thế ngươi phi pháp lên vào phòng ta thì sao? Ta còn chưa kiểm kê xem có mất mát gì. Vậy ta có thể cứ thế đem ngươi tới đồn cảnh sát?”, dùng một chút, môi hắn hơi hơi giờ lên một chút cười thâm ý giả tạo. “Đừng lấy oán trả oán thế chứ, nếu bây giờ ta đem ngươi vào cảnh cục, với danh vọng của ta, thử nghĩ xem bọn họ sẽ đối phó với ngươi như thế nào?”

Hồng Tư Giai hoàn toàn ngây ngốc!

Kẻ trộm?

Hắn vu khống nàng!

“Đồ ti bỉ!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi mắng. (chị là luật sư nên nghèo từ mắng mỏ hay sao?)

“Nếu không, vẫn còn một biện pháp khác”. Cổ Việt Mạn hưng trí cười, vỗ vỗ túi, “có bản lĩnh, ngươi cứ việc tới đây lấy chìa khóa ra ngoài.”

Nhìn thật dễ dàng, nhưng tuyệt đối không có khả năng làm được!

“Ngươi...” Nàng nổi giận trùng mắt vì đã trông mong hắn nói có cách.

“Vậy thôi đừng nghĩ nhiều, ngươi nếu tưởng muốn tiếp tục đấu cùng ta thì mau tới đây ăn bữa sáng, thế mới có thể giữ tốt thể lực cùng tinh lực.” Hắn không chút hảo ý cười.

“Không! Ta thà đói chết cũng không ăn!”

Hắn bắt đặc dĩ nhún nhún vai: “Tùy ngươi”. Hắn cúi thắt lưng, đưa tay xuống ngăn dưới xe đẩy, lấy ra một túi quần áo quăng lên giường lớn: “Ta nghĩ có lẽ ngươi cần dùng chúng.”

Ánh mắt chạm đến khăn phủ giường bằng phẳng không tí vết, hắn cong môi cười: “Ngươi tội gì phải tra tấn bản thân vậy, trong phòng có giường ngươi có thể nằm ngủ, mà ta cam đoan chiếc giường kia vô cùng thoải mái.”

Hồng Tur Giai phần nộ trùng mắt vô cùng lợi hại, cắn răng lạnh giọng theo lễ trả lời: “Ta không có thói quen ngủ trên giường nam nhân.”

Hắn lạnh nhạt cười khê: “Ngươi sợ ta sẽ xông tới?”

“Hừ!”. Hồng Tur Giai hất mặt quay đầu, hai tay giao nhau trước ngực bảo vệ.

“Yên tâm, ta ngủ ở phòng bên, sẽ không phiền nhiều tù nhân của chính mình.” Cổ Việt Mạn giọng nói mỉa mai.

Hồng Tur Giai kinh ngạc nhìn hắn, phát hiện trên mặt kia dâng lên biểu tình bồn chồn, đột nhiên, nàng hiểu được cái trừng phạt hắn nói là gì.

Có ý khiến nàng bất an cả một đêm!

Nàng hỏn hển mở miệng mắng to: “Ngươi! Đồ cuồng ngược đãi người!”

Cổ Việt Mạn không thèm để ý, bỏ qua Hồng Tur Giai đang nổi trận lôi đình, tự nhiên đi tới trước một mặt tường kính, đưa tay lần chạm vào khoảng trống vách đá, bỗng trên mặt tường chạm rai tách ra mở rộng sang hai bên, xuất hiện một gian phòng chứa quần áo khiến người ta giật mình.

Vì sao hôm qua nàng không phát hiện được chỗ này?

“Ngươi muốn dùng phòng tắm trước hay ta dùng?”

Cái gì.. cái gì.. cái gì... Sao? Đầu của nàng lập tức quay cuồng.

Thấy nàng ngăn người không đáp lại, hắn với lấy một bộ, xoay người nói: “Ngươi cứ ăn bữa sáng, ta dùng trước.”

“Ngươi nói cái gì?!” Hồng Tur Giai từ trên ghế nhảy dựng lên.

Hắn ôn ôn cười, chỉ vào bữa sáng trên xe đẩy tay, “ngươi ăn bữa sáng trước đi”, rồi giờ quần áo trên tay lên: “Ta dùng phòng tắm trước.”

Nàng trừng trừng nhìn theo bóng dáng hắn.

Bỗng hắn quay đầu hướng nàng lạnh nhạt cười: “Ta rất nhanh, sẽ không chiếm dùng lâu”, rồi đi vào phòng tắm đóng cửa lại.

Nàng chỉ có thể chán nản đứng tại chỗ.

Đây lại là một loại trừng phạt khác?

Xem ra hắn phi thường hưởng thụ khoái cảm trả thù!

Nhìn theo bữa sáng trên xe đẩy khiến người ta thêm rõ dãi đến ba thước, nhưng là nàng phải cố gắng nín nhịn vì giác đang đói khát, không thể tiếp nhận đồ ăn kia, nàng thầm nghĩ chạy nhanh rời khỏi nơi này, tìm cách tránh đi ác ma đáng sợ.

Hồng Tur Giai cố ý làm bộ như không nghe thấy âm thanh nước chảy truyền ra từ phòng tắm, nàng đi đi lại lại trong phòng, như một con vật bị nhốt trong lồng khôn quần.

Rốt cục, cửa phòng tắm vang lên một tiếng mở ra.

Nàng vừa lúc đứng ngay trước cửa, trừng mắt nhìn theo hắn từ phòng tắm đầy hơi nước bước ra.

Cổ Việt Mạn đưa mắt nhìn nàng một cái, cong môi mỉm cười: “Chờ không nổi? Ta đã xong, giờ ngươi có thể vào.”

Nàng không nhúc nhích vẫn trừng mắt hắn, “Ngươi không nghe rõ sao, ta đã chịu đủ, hiện tại ngươi thả ta ra ngoài!”

Hắn làm như không nghe thấy, tiến tới chỗ xe đẩy, ngón tay gõ nhẹ trên môi, “Ngươi không thích tay nghề đầu bếp của ta?”

Ai thêm quan tâm tay nghề đầu bếp nhà ngươi như thế nào chứ!

Hồng Tur Giai bước lớn vọt tới trước mặt hắn, hai nắm đấm giữ chặt bên sườn, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Thả ta ra ngoài!”

Hắn ngay cả mắt cũng không nâng, miệng chặc chặc, “Thật sự là phí phạm của trời.”

Hồng Tư Giai thấy lửa giận nháy mắt lại bay lên, hắn cố ý bỏ ngoài tai lời của nàng, coi nàng không tồn tại.

“Ta lập lại lần nữa, thả ta ra ngoài!”. Nàng lớn tiếng quát to.

Hắn rốt cục cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, nhíu nhíu một bên mi.

“Khí tức mười phần đều tốt cả, xem ra, ngươi thật sự chưa đói, vậy không mau đi tắm rửa? Nước lạnh có thể hàng phục con tức, giúp ngươi bình tĩnh được.”

“Chỉ cần thả ta ra ngoài, không cần nước lạnh, ta cũng có thể làm người con tức”, thanh âm căm giận liên tiếp vang lên.

“Mấy lời từ miệng ngươi đều không có khả năng, cho nên không cần uống phí lời lẽ”, Cổ Việt Mạn cười một tiếng, con ngươi đen lạnh mang đầy lãnh ý.

Hồng Tư Giai sợ tới mức lui vài bước về sau.

“Được rồi, mang quần áo đi vào tắm rửa đi!”, gân xanh ần ần rút động trên thái dương, phảng phất ý niệm, hành động tiếp theo của hắn khiến người ta không thể lường trước.

Hồng Tư Giai giật mình kinh ngạc, hạ con ngươi không dám nhìn hắn, đi đến bên giường đưa tay cầm lấy túi đồ, ôm vào phòng tắm.

Đứng ở trước gương, nhìn bóng hình bị phản xạ qua gương kính trông tiêu tụy còn hơn nàng tưởng tượng, tóc dài rối tung xù, một đêm sợ hãi lo lắng viết rõ ràng hết lên trên mặt, khó trách hắn cứ bắt nàng đi tắm.

Nàng vịn phần uể oải cởi bỏ quần áo trên người, đứng dưới vòi hoa sen nhắm mắt, mặc cho nước xối chảy xuôi từ đầu xuống chân.

Đứng dưới dòng nước cường đại cọ rửa, nàng cảm giác mọi tế bào trên toàn thân đều thức tỉnh, sống lại.

Sau một lát, nàng dùng khăn lau khô người, rồi cầm lấy quần áo hắn đưa, mới phát hiện trên đó còn lộ nhẵn, ngay cả lớn nhỏ đều vừa vặn y nguyên.

Này đều là hắn vì nàng chuẩn bị?

Hồng Tư Giai cau mày cười trào phúng, thay quần áo, cầm lấy lược dùng sức chải mái tóc đen dài, sau soi lại trong gương, quả nhiên nàng trông nhẹ nhàng khoan khoái đi rất nhiều.

Nàng mở cửa phòng tắm, đi ra.

Cổ Việt Mạn ngồi bên bàn, trong mắt rất nhanh hiện lên tia thương thức, vẻ mặt vẫn là lạnh nhạt, “Rất vừa người.”

“Ta hẳn là phải thần phục sự quan sát tỉ mỉ của ngươi, vẫn là...”, nàng lạnh lùng hừ một tiếng, “...người tình nào của ngươi để lại?”

“Người tình?” Hắn tựa hồ cảm thấy từ này rất thú vị, giương mắt nhìn kiều nhan phía trước, ánh mắt buộc chặt, “Ngươi hứng thú muốn biết?”

“Không có!”, Hồng Tư Giai hờn dỗi chặn đầu.

Nhớ tới ở yến hội hắn đưa tay ôm nữ nhân, nàng chỉ cần dùng đầu gối chứ chẳng cần đến đầu óc để đoán, hắn từng ôm quá nhiều nữ nhân xinh đẹp, mà nàng cũng không tin hắn có thể làm Liễu Hạ Huệ*.

(Liễu Hạ Huệ, tên thật là Triển Cầm, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Chi tiết hơn xem tại đây)

Cổ Việt Mạn cười nhạo một tiếng, rót cà phê vào cái tách không: “Ngươi không cần suy tưởng lung tung phỏng đoán.”

Nàng kinh ngạc liếc mắt, hắn có thể nào biết ý nghĩ của nàng?

“Quần áo này là ta sai người đi mua.”

“Không có khả năng, ngươi làm gì có số đo của ta”, nàng không tin.

Hắn buông bình cà phê, ở khóe môi hiện ra một chút nụ cười giả tạo, “Ngươi thật dễ quên, ngày hôm qua ta đã giúp ngươi đo đạc lấy số.”

Ngày hôm qua? Lấy số đo?

“Đâu có.....”, bỗng nhiên, nàng ngậm chặt miệng.

Ngày hôm qua khi hắn hôn nàng, đưa tay vào trong quần áo sờ soạng..... Trong phút chốc, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đỏ lên, khô nóng.

Hắn chầm chầm khăn ăn lên khóe môi, sau đó đặt lên bàn: “Ngươi cứ chờ ở đây, ta phải rời bến một chuyến đến khoảng hoàng hôn mới về, giữa trưa sẽ

có người đưa com vào cho người.”

Đợi chút, nghe khẩu khí của hần, là còn tiếp tục nhốt nàng tại nơi này?!

“Không.” Nàng hoảng sợ mở lớn mắt.

“Không phải ta kiên trì đem người nhốt lại, ta đã thực cố ý đưa người tới kí túc xá nhân viên, để tránh người nhiễu loạn bạn bè và đồng nghiệp của Điền Tuấn, nhưng là chính người nói, người đã tìm tới bao nhiêu người làm phiền rồi?”

Quả thật, dựa vào danh sách Trình Kỳ Kỳ đưa cho, miễn cứ là người quen biết Điền Tuấn, nàng đều là tìm qua dò hỏi.

“Ta cũng chỉ là hỏi bọn họ có biết chỗ ở của Điền Tuấn hay không.”

“Hiện tại người đã biết Điền Tuấn đang công tác ở Áo, nhưng người vẫn như cũ không chịu dừng tay, thậm chí còn được voi đòi tiên muốn tìm ra phương thức liên lạc với hần”, khuôn mặt lạnh lùng không thay đổi nửa điểm cảm xúc.

“Ta, ta chỉ là muốn mau chóng hoàn thành công việc.”

Hần giương cao mi, trên mặt nghiêm khắc không có một tia đồng tình, “Người phải biết rằng, Điền Tuấn hôm nay là đại diện cho công ty tới đó trước đàm phán, mà không phải xuất ngoại giải sầu, ta tuyệt đối không cho phép người đảo loạn cảm xúc của hần.”

Nàng thật sự đã không nghĩ đến điểm này, đều chỉ là một lòng muốn tìm Điền Tuấn.

“Được, ta đáp ứng người, trước khi Điền Tuấn trở về sẽ ngoan ngoãn ở trong kí túc xá.”

Cổ Việt Mạn lắc đầu: “Thực có lỗi, ta không thể đáp ứng người.”

“Tại sao?” Nàng đã chịu lùi bước, hần vậy nhưng không chịu dằn xếp làm hòa.

“Ta không thể tin người, ta không thể lấy danh dự của công ty ra đánh cược.” Cổ Việt Mạn kiên quyết lắc đầu.

“Tin ta một lần này, ta thề, trước khi Điền Tuấn trở lại đây, ta tuyệt đối không đòi kí túc xá một bước.”

“Không được!” Cổ Việt Mạn thái độ cương ngạnh không chừa cho nàng một con đường khác.

Nàng nóng nảy, “Nhưng người không thể cứ đem ta nhốt tại nơi này a.”

“Này cũng là còn phải tùy thuộc tình thế”, ngữ khí cương ngạnh thoáng mang theo âm hưởng hòa hoãn.

Hồng Tư Giai biết hoàn cảnh của bản thân, lại biết cầu hần cũng là vô nghĩa, vậy nên trong lòng tự hiểu kết luận, nàng khổ sở cắn cắn môi tỏ vẻ ủy khuất.

Hần thấy trên mặt mình uể oải chịu thua, cảm giác đau lòng bỗng từ đâu xuất hiện, dâng lên chiếm lĩnh cơ thể hần, “Hôm nay ta rời bến, người có muốn đi cùng?”

Hồng Tư Giai kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần.

Hần muốn dẫn nàng rời bến? Nói như vậy nghĩa là hần có thể cho nàng rời đi nơi này?

Nàng do dự một chút, ý đồ làm hần thay đổi chủ ý giãy dụa trong thâm tâm, “Ta thề, chỉ cần cho ta về kí túc xá nhân viên, ta sẽ ngoan ngoãn yên vị trong phòng.”

Cho nàng cầu thang, cư nhiên lại tưởng có thể thấy nóc nhà? (kiểu được voi đòi tiên ấy)

“Không có khả năng! Theo ta thấy, người vẫn là tiếp tục ở trong phòng này đi.” hần không kiên nhẫn lắc đầu, bước ra hướng cửa.

“Không!” Hồng Tư Giai kinh hoảng, lo lắng, vội tới sau hần cầu xin: “Đừng đem ta nhốt lại nơi này, ta chịu không nổi!”

Hần dừng lại cước bộ, nhìn nàng, “Người quyết định muốn cùng ta đi ra biển?”

Hồng Tư Giai bất đắc dĩ gật gật đầu: “Ta quyết định đi cùng người.”

Aizzz! Ngoài lựa chọn đi cùng ác ma ra biển, lúc này, nàng không còn phương pháp tự do nào khác.

Chương 6

Cho dù trong lòng có mười nghìn cái không muốn, Hồng Tur Giai cũng không có lựa chọn, nàng thà rằng cùng hấn rời bến được nhìn trời xanh mây trắng, cũng không nguyện để bị nhốt lại trong phòng kia, mặc dù nó có to gấp mấy lần một căn phòng bình thường, nhưng chung quy thì vẫn kém xa so với trời cao biển rộng.

Cổ Việt Mạn để cho nàng tự do hoạt động trên du thuyền, kỳ thật nói trắng ra là bởi hấn cũng không có gì để lo lắng, phóng ánh mắt ra bốn phương tám hướng đều là một mảnh đại dương xanh thẳm, trừ bỏ trên trời phi bay có mấy con hải âu, cùng dưới biển bơi lội có mấy con cá, không có lấy một con đường chạy trốn dù nhỏ nhất nào.

“Nhìn kia.”, ngón tay Cổ Việt Mạn đưa lên phía trước.

Hồng Tur Giai nhìn theo hướng hấn chỉ, thấy mấy con cá heo đang lội trên mặt biển xa xa, whoa! những hình ảnh bình thường chỉ nhìn thấy trên ti vi giờ sống động hiện ra trước mắt, khiến nàng nhìn không được kinh ngạc, vui vẻ reo tiếng hoan hô.

“Cá heo! Là cá heo!”, nàng vung hai tay vurun ra trước, cực kì hưng phấn.

“Đứng vững.” Cổ Việt Mạn cảnh báo.

Nàng còn chưa kịp nghe hết, du thuyền nháy mắt phóng tốc độ như bay, mặt biển tĩnh lặng lập tức trào dâng bọt nước trắng xóa.

“Oa..a...” Hồng Tur Giai hai tay nắm chặt lan can du thuyền, cả người đón gió mặ, truy đuổi theo thân ảnh cá heo.

Đây là lần đầu tiên nàng mãnh liệt cảm nhận được cái gì gọi là kích thích, một cỗ cảm xúc trào dâng khiến máu sôi trào trong mạch không thể cản trở.

Cổ Việt Mạn bên môi hiện lên một chút cười.

Hấn thật cao hứng có thể nhìn thấy một khuôn mặt khác của nàng, hấn thích bộ dáng dư thừa tình lực, rạo rực sức sống của nàng, cũng vô cùng thương thức nàng kiêu ngạo không chịu thua kém ai, càng thích nàng ở tình cảnh khốn quẫn mà thể hiện trí tuệ.

“Mau mau một chút! Bọn chúng đều bơi ra phía kia”, ngón tay nàng chỉ hướng cá heo, quay đầu thúc giục Cổ Việt Mạn.

Đứng rồi! Chính là biểu tình tràn ngập sức sống này, hấn đã yêu.

Cổ Việt Mạn mân miệng cười, quay tay lái một trăm tám mươi độ, ở trên biển tận tình truy đuổi, chơi đùa cùng cá heo.

Nàng vui sướng cười lớn, “đuổi tới, đuổi tới rồi!”, giống như một tiểu hài tử được phần thưởng mà nhảy nhót, hồn nhiên.

Không nghĩ tiếp tục quấy nhiễu đàn cá, Cổ Việt Mạn tắt động cơ, du thuyền dừng lại, phiêu phiêu trên mặt biển yên tĩnh. Hấn nhanh nhẹn từ phía buồng lái đi xuống, tiến tới giữ lấy thân thể nàng, nhìn cá heo thỉnh thoảng nhảy vọt lên mặt biển.

“Chúng là những vũ công đầy tao nhã.” Cổ Việt Mạn thân nhiên cười nói.

“Đứng rồi, kĩ thuật nhảy điêu luyện rất đẹp.” Hồng Tur Giai sâu sắc cảm nhận được hơi thở mãnh liệt, dương cương nam tính, lạnh lẽ tập trung trên đầu mình, lòng của nàng không khỏi nổi trống rung động, hít sâu một hơi, ánh mắt nàng khóa trên mặt biển, tuyệt không dám rời.

“Ngươi thật may mắn.” hấn rút hai tay về thắt lưng, nhìn cá heo.

Hồng Tur Giai kéo lại ba hòn bảy vía đã lơ lửng bay bay, nghiêng đầu chăm chú nhìn khuôn mặt ác ma tuyệt đẹp dưới ánh mặt trời. “Nói vậy là sao?”

“Chúng không phải mỗi ngày đều xuất hiện đâu.” Môi hấn cong lên thành một đường quyền rũ.

Nụ cười kia... từ khi quen biết hấn đến giờ phút này, là không phải uy hiếp tuyệt tình, là nụ cười chân thành đầu tiên, giống như ánh mặt trời xuyên thấu tầng băng lạnh, nàng nhìn xem đến ngây ngốc.

“... Ngươi thường đến đây?”

“Không hấn, là ngẫu nhiên, hơn nữa khi tâm tình hỗn loạn, ta thường ra đây hít thở không khí” (anh đã đưa chị đến nơi hẹn hò bí mật;)))

Bình thường hấn mang đến cho người ta cảm giác tự cao tự đại, nhưng mà giờ khắc này lại phi thường ôn hòa, không hề có chút lực sát thương.

“Tâm tình ngươi hiện tại rất tệ?” Vì sao nàng chưa bao giờ thấy? Hấn che dấu quả là rất tốt đi.

Hắn ngẩng đầu lên trời, “Chỉ cần là có tâm tư, động vật đều có phiền não, huống gì là người.”

Nàng kinh ngạc dõi theo hắn, ở trên khuôn mặt tinh điêu kia, nàng nhìn thấy một chút biểu tình thẳng thắn, “Nhưng là ta xem không thấy được phiền não của ngươi.”

Cổ Việt Mạn nhìn một mảnh lam biếc mênh mông vô ngần, “Phiền não là trong lòng, đâu phải viết trên mặt.”

Hồng Tur Giai nhẹ nhàng mà châm chọc nói: “Ta một chút cũng đều không cảm giác được phiền não của ngươi, chỉ thấy ngươi là một người có thói quen cao cao tại thượng.”

“Đây là phiền não của ta.”, nụ cười lộ ra chút ý vị sâu sa.

“Làm sao có thể? Xã hội hiện nay, có biết bao nhiêu người hâm mộ còn không được; theo ta biết, Cổ gia ở Đài Loan có địa vị không nhất là nhì, không thể lay động.”

Hắn bắt đầu đi lắc đầu thờ dài: “Kia đều là biểu hiện giả dối bên ngoài, ngươi có từng nghĩ tới, anh em chúng ta mỗi ngày trợn mắt dốc sức làm vì bao nhiêu người? Có bao nhiêu gia đình sinh tồn được là vì nhờ cậy chúng ta?”

“Này.....”

“Từ khi năm anh em chúng ta tiếp nghiệp lão ba, mỗi phút mỗi giây đều không dám lơ lỏng công việc”, trong giọng nói hắn mang theo một phần trầm trọng

Nàng cười nhẹ, đồng ý cái nhìn của hắn: “Quả thực mỗi gia đình sở hữu đại nghiệp cùng tập đoàn lớn đều gặp phải vấn đề như vậy.”

“Cho nên ta mỗi một bước đều lo lắng, nom nớp lo sợ, thật cẩn thận mà đi”, hắn tươi cười mà mang theo một tia thống khổ, đồng thời phản ánh ra nội tâm nặng nề áp lực phải thừa nhận.

Hồng Tur Giai cười cười tựa hồ sáng tỏ, mạo hiểm lần tới: “Vì sao ngươi không kết hôn, tìm một người bạn đời cùng nhau dốc sức phát triển sự nghiệp?”

“Kết hôn?” Cổ Việt Mạn cười lạnh.

“Chẳng lẽ ta nói sai? Ta cũng không tin người nhà ngươi chưa nghĩ tới vấn đề này?” Hồng Tur Giai cảm thấy thực không tin nổi.

“Bọn họ đương nhiên là nghĩ tới, vấn đề là ta không có gặp được nữ nhân nào có thể khiến ta nghĩ sẽ dắt tay cùng cả đời.” Ánh mắt hắn tà mị hoắc lên.

“Không có khả năng đi!”, nàng nửa là đùa chọc, nửa là không tin phát ra nghi vấn.

“Ngươi sẽ không vì những gì nhìn thấy ở yến hội, liền cho rằng ta là kiểu nam nhân bụng đói ăn quàng đi!?”

“Ta cũng không nói ngươi là cái nam nhân bụng đói ăn quàng, ít nhất ngươi là có biết bao nhiêu người vây quanh để lựa chọn.” Nàng phản bác nói.

“Đa dạng?” Hắn trào phúng cười to, “kết hôn cũng không phải trò đùa, mấy nữ nhân này, người người đều như dã thú, cưới các nàng, không chỉ sẽ bị cắt một tầng da, thậm chí có khả năng không còn cả xương cốt.”

“Ngươi nói quá khoa trương đi!?”

“Tin hay không tùy ngươi!” Cổ Việt Mạn lạnh cười.

“Ta tin.” Nàng làm sao có thể không tin? Ngày đó ở yến hội, thật không lường trước được nàng lại trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích vì đứng cạnh hắn, vậy nên không thể nghi ngờ chuyện kia.

Mặt trời nhô lên cao dần trở nên chói chang, hắn chịu không nổi nắng nóng chiếu xuống, mồ hôi ướt đầm, “Thực xin lỗi, ta muốn bỏ áo.”

Hồng Tur Giai sớm đã nhìn ra hắn khó chịu, nàng không nói, nhưng mỉm cười tỏ vẻ ngầm đồng ý.

Được nữ nhân đi cùng cho phép (oái! anh lịch sự quá), Cổ Việt Mạn khần cấp cởi bỏ áo; mất đi một tầng trời bức, hắn lập tức cảm thấy vô cùng thoải mái, mồ hôi trong suốt trên lưng ánh lấp lánh dưới nắng mặt trời.

Hắn vươn cao hai tay lên, hô hét tự do: “Thật thoải mái!” (=.=!! +.+! *0*!!)

Nàng nhìn hắn, một cỗ lửa nhiệt bật lên trong máu nàng, khoi mào đoàn triều dâng trước nay chưa từng có, nàng bối rối đứng lặng, phía sau truyền đến tiếng bước chân rời đi.

Một hồi tích tắc sau...

Đột nhiên vang lên tiếng nói của Cổ Việt Mạn: “Uống bìa hạ nhiệt.”

“Bia?” Hồng Tư Giai quay đầu, thế mới thoáng nhìn thấy lon bia trong tay hắn.

“Lúc này có thể uống bia lạnh, đảm bảo nhiệt khí người nháy mắt tiêu tán.” Hắn dùng lon bia nhẹ nhàng đụng vào cánh tay của nàng.

Nàng giật mình trước độ mát lạnh chạm vào da nóng, cầm lấy lon bia từ tay hắn, giật nắp, uống một ngụm.

Hắn cúi thấp người, hai khuỷu tay chống lên lan can du thuyền, một bàn tay cầm theo lon bia lạnh, nhìn biển lớn, “Vì sao người lại làm luật sư?”

“Mơ mơ màng màng thi đại học, liên cứ thế tỉnh tỉnh mê mê theo ngành học, cuối cùng đương nhiên làm luật sư.”

Khá lắm! Tỉnh tỉnh mê mê lại thành đương nhiên.

Cổ Việt Mạn mân miệng cười: “Thật không hổ danh là luật sư, dùng từ không giống người thường.”

“Vậy sao?”, khó có thể được nghe hắn ca ngợi, Hồng Tư Giai cười cười: “Thế còn người? Đầu não của công ty người sao lại thiết lập ở trong này?”

“Này...” Cổ Việt Mạn thoáng thần bí hạ giọng dùng, “...có lẽ nói là, ta xem thấy nơi này núi cao biển rộng, hòa nhã thanh bình, khung cảnh tươi đẹp.”

“Phải không?”, nàng biết hắn chưa nói lời thật, nàng cũng không nghĩ sẽ phải tiếp tục truy vấn, liền đổi chủ đề: “Có chuyện này vẫn làm ta khó hiểu, ta nghĩ có thể chứng minh thật giả từ người.”

Hắn uống một ngụm bia: “Nói đi, chuyện gì?”

“Nghe nói Kỳ Kỳ từng dây dưa với người...”

“Ta không nghĩ sẽ bàn luận chuyện này” Cổ Việt Mạn không chút suy tư, ngay lập tức đánh gãy lời nói của nàng.

“Nhưng ta chỉ muốn biết chân tướng”, tò mò dâng cao đè xuống khiếp sợ.

Hắn đột nhiên xoay người đối mặt nàng, biểu tình trên mặt phi biến, cứng ngắt âm u, ánh mắt băng lãnh: “Trừ phi đương sự tự mở mồm nói ra, nếu không người đừng phí sức lấy từ miệng ta bất cứ chuyện gì, hơn nữa, chuyện này có liên quan tới danh tiết một nữ nhân.”

Hồng Tư Giai hít vào khí lạnh, chịu trận trước ánh mắt sắc bén chăm chú của hắn, nàng lại bắt đầu co quắp bất an: “Nghe khẩu khí của người, hẳn đó là sự thật...”

“Ta nói rồi, trừ phi đương sự tự nói ra, nếu không, người đừng vọng tưởng lấy từ miệng ta một chữ” Cổ Việt Mạn nghiêm khắc nhắc lại.

Hồng Tư Giai lập tức câm mồm, nàng tự biết lại truy hỏi cũng lại mất công, hắn tuyệt đối không cho nàng đáp án.

Nàng buông tha nhún nhún hai vai: “Vậy không nói nữa.”

Mặt hắn không chút thay đổi nhìn ra biển, “Ta cũng muốn hỏi người, thân là một luật sư, cư nhiên vì muốn làm rõ chân tướng sự tình mà vượt biển tới đây, không biết là hành vi đó quá mức lỗ mãng sao?”

Nàng làm sao không biết dạng hành vi này quá lỗ mãng, cũng không phải hành vi của một luật sư chuyên nghiệp.

Nàng sâu kín thờ dài, “Là thân tình che mờ hai mắt, bất quá có một số việc phải tự mình tìm tòi, nghiên cứu mới biết được toàn bộ.”

“Người nói cũng không phải không có lý, có một số việc quả thật phải mất thấy tai nghe mới có thể nói ai đúng ai sai.”

Nếu hắn đồng ý cái nhìn của nàng... Hồng Tư Giai lớn mật, mạo hiểm hỏi thêm một câu: “Người cảm thấy Điền Tuấn và Kỳ Kỳ làm hòa thì tốt hơn, hay vẫn là tách ra tốt?”

Nàng ý đồ muốn từ quan điểm để phỏng đoán tâm ý hắn.

Cổ Việt Mạn lạnh lùng cười nhạo một tiếng, lon bia nắm chặt trong tay bẹp rúm trên mạn thành thuyền, “Người muốn từ trong miệng ta lấy ra mấy lời nhận xét khách sáo?”

Lại bị hắn nhìn thấu?

Một tia khiếp sợ hiện lên trên mặt nàng, “Ta không phải muốn người nói kiểu dạng gì, này chỉ là nói chuyện phiếm thôi.”

Hắn đột nhiên thân thủ bắt lấy cánh tay nàng, kéo nàng tới gần sát: “Vợ chồng bọn họ hợp nhất hay phân li thì liên quan gì đến người?”

Hắn bắt lấy tay khiến lòng của nàng đột nhiên nảy lớn, “Ta... ta... ta... thật sự không có ý gì khác.”

“Chuyện vợ chồng bọn họ, người ngoài tốt nhất không cần nhúng tay”, hai tay của hắn không có thả lỏng, ngược lại càng tăng lực thêm.

Hồng Tư Giai cau mày trước đau đớn từ cánh tay truyền đến, “Nếu thực sự là người ngoài, ta có thể mặc kệ, nhưng hôm nay ta là vì biển muối cùng đưa cháu bên ngoài...”

Hắn khóa chặt mí, con ngươi hắc ám nháy mắt ngưng trệ, giọng cuồng phong sấm sét, bạc môi mỏng ở con thịnh nộ kéo thành một đường nghiêm khắc, “Ngươi ý ngươi, là kiên trì nhúng tay vào quản việc nhà bọn họ?”

Đứng dưới phần nộ của hắn, nàng tận dụng khả năng bảo trì thờ ơ, kiên quyết lắc đầu, “Ta sẽ không chủ động, trừ phi một trong hai bọn họ hướng ta xin giúp đỡ.”

“Không cần lòng vòng quanh co, Kỳ Kỳ đã xin ngươi ngươi giúp đỡ cho nên ngươi có lý để xen vào?” Thân mình Cổ Việt Mạn vươn về phía trước, đe dọa nàng.

“Ngươi làm rồi.” Nàng nhẹ nhàng nói, thờ dãi.

“Ta sai lầm?” Hắn nghi ngờ buông cánh tay ra.

“Kỳ Kỳ là theo đuôi ta xin giúp đỡ, cho đến trước đây ta vốn vẫn tin nàng ấy không sai, hiện tại ta cho rằng, nàng ấy phải chịu trách nhiệm về những lời nói không hoàn toàn đúng đủ sự thật; dù sao nếu chỉ là một đồng tiền rơi sẽ không vang vọng (kiểu như có lửa thì mới có khói); nhưng là nói sau ta cũng hi vọng bồi bồi có thể trưởng thành trong một gia đình có cả cha mẹ.” Nàng lấy góc độ khách quan nói ra cái nhìn của mình.

Cổ Việt Mạn không tin nhìn nàng: “Ngươi thật nghĩ như vậy?”

“Là thật!” Nàng kiên quyết trả lời hắn.

Đường nét cường ngạnh trên mặt hắn dịu đi, “Nếu là vì tốt cho bồi bồi, ngươi sẽ muốn nhúng tay quản việc này.”

Hồng Tư Giai bị lời của hắn làm cho giật mình!

Chẳng lẽ hắn nói... cũng không hi vọng gia đình hai người kia tan vỡ?

“Nhìn kìa, chúng nó đang nhảy lên cuốn lấy nhau...”

Hồng Tư Giai thu hồi dáng vẻ thất thần, nhìn theo phương hướng hắn chỉ, liền kinh ngạc nhìn thấy cặp cá heo nhảy ra mặt nước, ở giữa không trung lượn vòng, tư thái duyên dáng khiến người ta trầm trồ tán thưởng.

Hai tay nhỏ không tự giác cầm cánh tay cường tráng kia, nàng kinh ngạc reo vui, tiếng cười duyên vang lạnh lạnh như tiếng chuông bạc, “Tuyệt quá! Lại một lần nữa, lại một lần nữa kìa!”

Cổ Việt Mạn nhìn chăm chú khuôn mặt rạng ngời của Tư giai, tâm động, đơn giản là trên khuôn mặt lạnh lùng kia phủ lên một lúm đồng tiền sáng lạn, ánh mắt hắn bỗng nhiên nhu hòa.

“Ngươi xem, chúng giống như nghe được lời của ta, lại lượn thêm vài vòng!”; Hồng Tư Giai cao hứng nghiêng đầu, đột nhiên, cặp con ngươi đen kìa thật sâu lạc vào trong đôi mắt đang mở lớn của nàng, tươi cười trên mặt phút chốc cứng đờ, đồng thời cảm giác được dưới bàn tay mình là những cơ bắp rắn chắc, nàng giật mình kinh ngạc mới thấy tay mình đang nắm cánh tay hắn thật chặt, vội vàng buông ra; “Thực xin lỗi!”

Hắn đưa tay lên vén gọn những lọn tóc đen nhánh đang đùa nghịch trước mặt nàng. Cảm giác lúc này khiến tâm nàng đảo lộn, động thật mạnh, cơ hồ khiến nàng không chịu nổi, lí trí muốn kêu dừng tay.

“Ra ngoài ngoạn cảnh, tâm tình sẽ thả lỏng hoàn toàn, không cần nói xin lỗi.”

Ách? Hồng Tư Giai ngốc lảng!

Hai tay hắn bao phủ cả vai nàng, cương trực đem thân thể nàng hướng ra biển lớn, “Mau nhìn, hình ảnh này khó gặp, không dễ nhìn bằng hai mắt đâu, chờ chúng nhào lộn hết hứng bỏ đi rồi, thì du thuyền có nhanh mấy cũng không thể đuổi kịp.”

Phải không? Nàng nghi ngờ tà liếc hắn.

“Mau nhìn, chúng lại lượn vòng.” Hắn chuyên chú nhìn cá heo biểu diễn.

Hồng Tư Giai biết Cổ Việt Mạn cố ý phân tán chú ý của nàng đối với hắn, nàng nhẹ mím cười, thuận theo ý người đứng sau đưa ánh mắt lại về hướng biển, đồng thời cũng cảm giác được cánh tay trên vai đang từ từ nắm chặt hơn.

Hơi thở hỗn tạp cùng mùi vị nam nhân kích thích các giác quan của nàng, trong phút chốc, một luồng điện lưu chuyển khắp thân mình khiến nàng khó đứng vững, nàng không tự chủ được lại càng dựa thêm vào thân hình to lớn đằng sau.

Bàn tay to trên vai đột nhiên dời xuống đi vào thắt lưng của nàng, cảm giác thỉnh linh tiếp nhận khiến nàng hít sâu một hơi, toàn thân nàng đầu tiên là cứng ngắc lại, do dự, rồi lập tức thả lỏng tự nhiên, nàng ngẩng đầu.

....

Đầu óc trống rỗng, nàng chìm sâu vào đôi mắt trần ngập mị hoặc kia.

Ánh mắt hai người giao nhau khóa chặt, xung quanh trần ngập không khí biến hóa kì lạ, hai người đồng loạt kinh ngạc lặng yên, giống như đều ngây người.

Hắn nâng bàn tay to lên, vuốt ve cái cổ trắng ngần, lòng bàn tay vương vấn độ ẩm làm nàng nhịn không được, nhắm mắt lại ngửa đầu về sau, ý muốn khát cầu càng nhiều tiếp xúc. Ngón tay thon dài kia lướt qua cổ trắng non mịn, nhất thời cả người nàng phảng phất gió xuân, tâm xuân vì đang làm tan chảy hoàn toàn không khí đóng băng khi này.

Bàn tay to lại nhớ tới vai nhỏ, cánh tay cường tráng gắt gao ôm lấy nàng, chậm rãi cúi đầu xuống, Cổ Việt Mạn khẽ hôn lên môi nàng, làn môi ấm áp lập tức hòa tan lí trí giây dựa còn sót lại, lưỡi cùng lưỡi dây dưa...

Gió nhẹ thổi, đàn cá heo cũng dần dần rời xa, mặt biển khôi phục lại trạng thái yên tĩnh, nụ hôn dài phảng phất như chưa kịp đủ, đã dừng lại trong lặng lẽ.

Vốn tưởng rằng hôm nay sẽ là ngày thống khổ nhất trong đời nàng, thực không nghĩ tới ngược lại là ngày vui vẻ nhất, còn được hưởng thụ niềm kinh ngạc vui mừng trước nay chưa từng có.

Nhưng mà, thời gian khoái hoạt luôn ngắn ngủi, mắt đã thấy mặt trời dần hạ phía đằng Tây.

Cổ Việt Mạn lái du thuyền trở về cảng, bước lên bờ.

Hồng Tư Giai đi theo sau hắn, không ngờ hắn không mang nàng vào tòa thành, trái lại dẫn nàng hướng tới chiếc xe thể thao.

Hắn không cần nghĩ ngợi tiến vào trong xe, mà Hồng Tư Giai ngốc lăng đứng tại chỗ.

Hắn hạ cửa kính xe, nhìn kẻ đang ngây ra như phỗng, “Lên xe.”

Lên xe?

Hồng Tư Giai hành động máy móc, chân tay cứng ngắc mở cửa rồi ngồi vào trong, “Ngươi muốn dẫn ta đi đâu?”

Hắn cong miệng mỉm cười, “Đương nhiên là đưa ngươi về kí túc xá.”

“Kí túc xá?”, nàng giật mình khẽ nhếch miệng, nửa do dự nửa khiêu khích hỏi: “Ngươi không tính giám sát ta nữa?”

Hắn khởi động xe rồi lái vòng ra sau, ôn nhu mỉm cười nói: “Ngươi còn muốn chiếm lấy phòng ta sao?”

“A?! Không, không, không! Không phải...”, nàng kinh hoảng liên tục phủ nhận, cũng kinh ngạc nhìn hắn. Chuyện gì lại khiến hắn thay đổi ý định, có lòng từ bi tha nàng?

Cổ Việt Mạn nâng tay lên, ngón tay trượt trên cổ mảnh khảnh của nàng, lưu luyến, “Đừng suy nghĩ nhiều, bởi vì hôm nay ta chỉ chuẩn bị giúp ngươi một bộ quần áo, không dư thừa quần áo cho ngươi tắm rửa, cho nên đưa ngươi trở về, nhưng là ta vẫn chặt chẽ giám sát ngươi”, trên mặt hắn xẹt qua một nụ cười thần nhiên, tà tà.

Trong nháy mắt, lòng nàng dâng lên một cảm xúc thất vọng không thể hiểu, khóe miệng giật giật một chút, nàng ngẩng đầu lên nghi hoặc hỏi: “Ngày mai thì sao? Ta còn gặp lại ngươi không?”

Lời này vừa nói ra, nàng không khỏi giật mình, nàng giống như mong chờ gặp lại hắn?

Tay hắn vỗ nhẹ lên đùi nàng, không hề mang chút ý tứ đặc biệt mà chỉ đơn giản là một kiểu trấn an, “Chuyện ngày mai, ngày mai nói, chờ một chút liền về đến kí túc xá tắm qua trước đi, sau đó ngủ trọn một giấc, ta biết ngươi hôm qua căn bản là không được ngủ yên lành.”

Ra hắn biết hôm qua nàng không thể ngủ ngon?

Đây là săn sóc?

Cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới, có một ngày lại xuất hiện một nam nhân săn sóc nàng.

Cõi lòng tràn đầy vui sướng, Hồng Tư Giai thả lỏng chính mình tựa vào ghế ngồi; có lẽ bởi thật sự quá mệt mỏi, nàng thiếp đi trong không khí ôn hòa ấm áp...

Không biết đã qua bao lâu, chiếc xe dừng lại trước cửa khu nhà tường trắng.

Cổ Việt Mạn nhẹ nhàng đánh thức nàng, “Đến rồi, dậy thôi.”

Hồng Tư Giai ngơ ngác tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn cửa lớn kí túc xá, “Đã đến!”, tay nàng đặt trên chốt cửa xe định mở.

Hắn đột nhiên đem nàng kéo lại, làm nàng còn chưa kịp nghĩ ra cái gì, bạc môi ẩm áp đã đặt trên môi đỏ mọng, trạng thái lơ mơ nháy mắt thanh tỉnh, rồi lại mơ màng.

Nụ hôn này, là ôn nhu như vậy, triền miên như vậy,.....

Thật lâu sau hắn mới buông nàng ra, mà nàng cũng đắm đắm nhìn hắn, đôi lông mi dài chớp chớp nhẹ.

Hắn nâng tay vỗ về khuôn mặt nàng. “Ngủ ngon”, thanh âm ma mị giống như thổi miên phẩy qua tai.

“Ngủ ngon!”, nàng vẫn còn mơ màng, không tự giác nói.

Nàng máy móc bước xuống, đứng ở cửa nhìn hắn lái xe rời đi, nội tâm tưởng bình tĩnh nhưng là đã say mê không dứt, tâm tình chuyển nghịch 180 độ làm nàng nhìn không được bật cười.

Hiện giờ, nàng thật sự nghĩ tắm rửa một cái thật tốt, sau đó treo lên trên giường thoải mái hưởng thụ hương vị ngọt ngào, chấm dứt một ngày hoàn mỹ.

Hồng Tư Giai xoay người đẩy cửa bước vào phòng.

“Tư Giai!”

Âm thanh này....

Hồng Tư Giai sững sốt, không thể tin vội vàng mở cửa phòng khách ra, liền kinh ngạc nhìn thấy Trình Kỳ Kỳ đang ngồi trên sofa mềm mại.

“Kỳ Kỳ?” Nàng kinh hi vọt vào phòng ôm biểu muội, “Người sao lại im hơi lặng tiếng chạy tới đây?”

“Muội không chịu nổi nữa, không chịu nổi nữa... cho nên... trở về..” Trình Kỳ Kỳ hai mắt vô thần.

Hồng Tư Giai nhìn khuôn mặt biểu muội, tâm tình kinh hi nhất thời dần trầm đi xuống, khuôn mặt Kỳ Kỳ vốn phấn nộn hồng hào, nay đã khắc sâu những âu phiền và lo lắng, thoát nhìn tái nhợt đến vô cùng tiêu tụy.

Kỳ Kỳ khẩn trương mở miệng nói: “Muội thấy tỷ và Cố Việt Mạn ở cùng một chỗ, hắn... hắn đã nói ra Điền Tuấn ở nơi nào sao?”

Nàng thở sâu: “Cái gì hắn cũng chưa nói, bất quá, là ta từ chỗ vợ chồng An Trác biết được Điền Tuấn trước mắt đang công tác ở Áo.”

“Hắn ở Áo? Vậy còn bồi bồi đâu? Chẳng lẽ hắn mang theo bồi bồi đi cùng?”, Kỳ Kỳ lời kéo tay nàng hỏi dồn.

“Ta thực chưa biết bồi bồi hiện nay đang ở đâu, cho tới bây giờ ta mới biết được hành tung của Điền Tuấn.” Nàng thật sự không muốn biểu muội thất vọng, nhưng là nàng không thể dấu chân tướng sự tình.

“Bồi bồi... bồi bồi ở đâu?”, Trình Kỳ Kỳ lo âu bất an, nhúu mày nhắm lại hai mắt, hai hàng nước mắt tuôn rơi: “Đều là muội không tốt, muội không nên khiến cho sự tình càng thêm rắc rối hồ đồ.”

Hồng Tư Giai trong lòng chấn động: “Người nói vậy là ý gì?”

Trình Kỳ Kỳ trầm mặc một lát, xấu hổ chậm chạp ngẩng đầu, thanh âm nghẹn ngào nói: “Đừng nói với muội là Cố Việt Mạn chưa hề nói cái gì.”

Giờ khắc chân tướng hoàn toàn hiển hiện rõ rệt đến đây!

Nàng phải nghe được toàn bộ từ chính mồm Kỳ Kỳ nói ra.

“Cố Việt Mạn có thể nói cho ta biết gì?”, nàng cẩn thận dò hỏi, giờ phút này toàn thân nổi lên một trận lạnh lẽo.

Lại là một hồi trầm mặc thật dài.

Trình Kỳ Kỳ sụt sịt mũi, “Muội đã làm cho sự tình hoàn toàn hỏng bét!”

Hồng Tư Giai có thể cảm nhận được nội tâm biểu muội đang vô cùng giãy giụa, nàng thấy đau lòng lại bất an, “Người làm chuyện gì?”

“Muội phạm phải một sai lầm quá lớn, yêu phải một người không nên yêu.” Sự tình nếu đã không thể tránh khỏi, Kỳ Kỳ bèn nhỏ giọng thừa nhận.

Mọi lời An Trác nói đều là thật!

Hồng Tư Giai thấy đầu óc âm ỉm rung động như núi lở, “Người yêu phải ai?”

Trong phút chốc, Trình Kỳ Kỳ không nói nên lời, giống như một đứa trẻ phạm sai lầm cúi thấp đầu khóc, nước nở dùng âm lượng muỗi kêu trả lời:

“Muội... muội... đã yêu... Cô Việt Mạn...”

Quả là hần!

“Vì sao? Điền Tuấn toàn tâm toàn ý yêu ngươi, ngươi lại đã yêu phải ông chủ của hần?”, Hồng Tư Giai vì tổn thương cùng bất công của Điền Tuấn, phần nộ tăng cao âm lượng.

Trình Kỳ Kỳ lấy tay lau đi nước mắt nơi hai gò má, “Sau khi muội sinh hạ bối bối, Điền Tuấn vẫn như trước cứ phải đi công tác thật xa thường xuyên, tâm tình muội thực rất kém, đúng lúc đó thì Cô Việt Mạn lại phải riêng người tới chăm sóc bối bối, cũng thường xuyên đến thăm muội...”

“Liên bối vậy mà ngươi đem quan tâm của hần tưởng thành yêu?”, nàng có chút tức giận.

Trình Kỳ Kỳ khóc không thành tiếng, mãnh liệt lắc đầu, “Muội đã thật sự hiểu sai, lúc ấy đầu óc muội nhất định là bị điên rồi... Muội không có ý khiến sự tình biến thành như vậy!” Ngẩng đầu, Kỳ Kỳ đưa đôi mắt thật to ứa đầy lệ nhìn nàng. “Sự thật muội vẫn luôn yêu Điền Tuấn!”

Gạt người! Hồng Tư Giai thấy tâm tình đi xuống trầm trọng, chân tướng đều giống hệt như lời An Trắc nói.

“Ngươi nếu thật sự yêu Điền Tuấn, tại sao còn âm ỉ muốn ly hôn? Lại vì sao còn vô liêm sỉ tưởng có thể lên giường Cô Việt Mạn?!” nàng vì Điền Tuấn kêu oan nói thẳng, bỏ qua sự xấu hổ của Kỳ Kỳ.

Toàn thân Kỳ Kỳ không ngừng run run, thanh âm nức nở thành từng mảnh nhỏ: “Lúc đó muội thật sự là bị ma quỷ ám ảnh, nơi này, nữ nhân nào cũng khát khao có được sự sủng ái của Cô Việt Mạn, vì vậy mà muội... lại lầm tưởng quan tâm của hần thành yêu, hiện tại đều đã rõ, này căn bản là người si nói mộng, không phải sự thực!!”

Mọi chuyện rốt cục cũng đưa hết ra ánh sáng, thực khiến người ta uể oải, Điền Tuấn không sai mà lỗi cũng không phải ở Cô Việt Mạn, tất cả là vì Kỳ Kỳ nhất thời si mê tạo nên mưa gió.

Hồng Tư Giai than thở một tiếng: “Vì sao ngươi không nói rõ ràng ngay từ đầu?”

Trình Kỳ Kỳ chôn mặt trong lòng bàn tay, khiếp sợ nói: “Muội mà nói thật, tỷ nhất định sẽ không giúp.”

“Liên vì thế mà ngươi có thể để cho lương tâm xuyên tạc nói dối?!!”, nàng bùng nổ quát lớn.

“Muội không phải cố ý... thật sự mà, Tư Giai... Muội không cố ý....” Trình Kỳ Kỳ lớn tiếng khóc, vẻ mặt kích động chộp lấy tay nàng.

Một câu nức nở cùng hình ảnh Kỳ Kỳ khổ sở khóc lóc thương tâm, làm tâm nàng vốn cứng rắn nháy mắt hóa mềm, an ủi nói: “Thôi được rồi, đừng khóc nữa, ít nhất bây giờ cũng đã biết hành tung của Điền Tuấn.”

“Nhưng là... bối bối ở đâu?” Thân là mẹ đều lo lắng khôn nguôi, mọi tâm tình đều viết hết trên mặt.

“Ta nghĩ bối bối nhất định rất tốt.” Hồng Tư Giai có thể khẳng định điểm này.

Tuy rằng Cô Việt Mạn thủy chung ngậm miệng không nói, nhưng mà từ giọng của hần có thể nghe ra được, hần đã bố trí cho bối bối ở một nơi an toàn tuyệt đối.

“Tỷ chắc chắn bối bối yên lành?”, Trình Kỳ Kỳ hai mắt đầm lệ nhìn Hồng Tư Giai.

Nàng nhẹ nhàng gạt đầu một cái, tỏ ý khẳng định, “Ngày mai ta và ngươi sẽ đi gặp Cô Việt Mạn.”

“Gặp Cô Việt Mạn?”, Kỳ Kỳ kinh hoàng, không thể tin lắc đầu nguầy nguậy. “Không! Muội không có dũng khí lại đối mặt hần!”

Hồng Tư Giai kiên quyết nói: “Không, ngươi nhất định phải đi, ngươi phải giải thích những chuyện sai trái cho bản thân! Chỉ có thể hần mới tha thứ, mới nói ra bối bối ở đâu.”

“Nhưng...”

Nàng biết biểu muội xấu hổ, nhưng đây là biện pháp duy nhất. Nàng giữ lấy Kỳ Kỳ đang run rẩy: “Ngày mai, dù có như thế nào, chúng ta nhất định phải lấy được vị trí bối bối từ trong miệng hần.”

Đúng vậy! Đây là biện pháp duy nhất, tuyệt không có con đường thứ hai!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Mê Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Vì để cho biểu muội sớm được gặp con, sáng sớm, Hồng Tư Giai đã mang theo Kỳ Kỳ tới trước tòa thành Cổ Việt Mạn.

Trình Kỳ Kỳ bất an ngó xung quanh, y như nàng đã định liệu trước, “Chúng ta chưa hẹn trước với hân đã lỡ mắng đến tim ... Nhờ hân bực mình khó chịu?”

Hồng Tư Giai có chút sững lại, “Ký lai chi, tắc an chi, chúng ta nếu đã đến đây, không thể không vào.”

*ký lai chi, tắc an chi: xuất xứ từ trong “Luận ngữ _ Quý thị” (một trong tứ thư của Khổng Tử): “Phu như thị, cố viễn nhân bất phục, tắc tu văn đức dĩ lai chi. Ký lai chi, tắc an chi.”

Ý là: phạm khi có chuyện đến thì nên chấp nhận, xuôi theo nó.

“Này... Như vậy được sao?”, Kỳ Kỳ vẫn còn sợ hãi.

Tĩnh tĩnh Cổ Việt Mạn âm lãnh bất thường mọi người đều biết, Kỳ Kỳ vô cùng lo lắng sẽ chọc tức người kia.

“Không vào hang cọp không bắt được cọp con, chưa thử đã lui bước trốn tránh không phải tác phong của ta.” Hồng Tư Giai nắm lấy tay Kỳ Kỳ, cho nàng tin tưởng, “Đừng quá lo lắng, người thế này đến khi đối mặt hân thì định nói được cái gì?”

“Này...” Trình Kỳ Kỳ lúc này, tâm tình tràn đầy sợ hãi lại khản trương, trong đầu hoàn toàn rối loạn, căn bản là không thể nói rõ ràng điều gì.

Hồng Tư Giai mỉm cười liếc biểu muội một cái, vỗ vỗ bả vai nàng trấn an.

Hai người bước qua đài phun nước lớn, cửa lớn nặng nề chậm rãi mở ra, đứng trước mặt các nàng là vị quản gia mặc đồng phục. Quản gia dẫn hai người vào trong đại sảnh, rồi cung kính cúi người cáo lui.

Trình Kỳ Kỳ bất an nhìn Hồng Tư Giai.

Trên mặt Tư Giai vẫn bảo trì nụ cười tươi rọi, “Lấy lại tinh thần nào, người chỉ cần nghĩ mau chóng gặp được Cổ Việt Mạn, cũng sẽ mau chóng gặp bối bối.”

Chỉ chốc lát sau, quản gia lại lần nữa xuất hiện trước mắt các nàng: “Xin mời đi theo ta.”

Ông ta dẫn các nàng đi lên cầu thang đá.

Hồng Tư Giai nhìn lên lầu trên tòa thành, trong phút chốc, nàng nhớ lại lần đầu tiên chính mình tới đây yêu cầu gặp hân, chính là bước trên lên xuống thê này.

Bước đến bậc cao nhất, cửa lên xuống thê chậm rãi mở rộng ra...

Cổ Việt Mạn đang ngồi sau bàn làm việc, đưa lưng về phía cửa sổ, ánh sáng chói mắt chiếu vào lớp kính sau lưng hân, làm cho người ta không tài nào nhìn rõ biểu tình người đang ngồi.

Hồng Tư Giai bước trước vào thư phòng, hân hôm nay mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh khiết, dưới ánh nắng mặt trời càng thêm lấp lánh chói lóa, nàng chớp chớp mắt cố thích ứng sắc độ của không gian.

Cổ Việt Mạn nhìn Tư Giai, mở miệng trước: “Ta không biết chúng ta có hẹn gặp?”

“Là không có.” Hồng Tư Giai bình tĩnh trả lời, đồng thời cảm giác được Kỳ Kỳ lén lút tránh né phía sau, “Hôm nay ta là đặc biệt đến nói với người chuyện liên quan đến Kỳ Kỳ và Điền Tuấn, nếu lúc này người đang có chuyện quan trọng, chúng ta liền lập tức rời đi, để lần khác hẹn trước.”

Nàng tin chắc Cổ Việt Mạn đã nhìn đến Kỳ Kỳ tránh phía sau nàng.

Một tia cười lạnh trào phúng hiện lên trên khóe miệng Cổ Việt Mạn, “Nếu đã đến đây, đương nhiên phải giành thời gian cho các người.”

“Đa tạ lòng hiếu khách.”, Hồng Tư Giai nói mang theo biểu tình đùa cợt.

Cổ Việt Mạn đặt cái bút đang cầm trên tay sang một bên, sau đó chỉ vào hai chiếc ghế dựa trước mặt bàn, “Ta rất muốn nghe mục đích các người đến hôm nay.”

Thực quá giả bộ!

Hồng Tư Giai thầm mắng một tiếng trong lòng, ngồi xuống, vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh, ý bảo Trình Kỳ Kỳ cũng ngồi theo; nàng phát hiện Cổ Việt Mạn

cố ý xem nhẹ Kỳ Kỳ, coi nàng ấy như người vô hình trước mắt.

Hồng Tur Giai ưỡn ngực thẳng người, bày ra phong thái luật sư chuyên nghiệp, chìa chìa Trình Kỳ Kỳ trầm mặc bên cạnh nói: “Chúng ta là vì Điền Tuấn và bối bối mà đến đây, hi vọng người có thể hỗ trợ liên lạc với Điền Tuấn, và nói cho chúng ta biết bối bối hiện nay đang ở đâu.”

“Tìm ta hỗ trợ?” Cổ Việt Mạn liếc nàng một cái, nhúu nhúu một bên mi.

“Đúng vậy, tìm người hỗ trợ.” Lúc này tuyệt không thể sử dụng ngữ khí đe dọa, trọng yếu nhất là vì, hẳn không phải loại người có thể nói đe dọa hay uy hiếp. “Điền Tuấn là chồng của Kỳ Kỳ, bối bối là con gái của Kỳ Kỳ, nàng ấy có quyền biết hai cha con họ ở đâu, mà người lại là người biết rõ nhất vị trí.”

Cổ Việt Mạn lạnh lùng phản đáp: “Người không phải đã biết nơi ở của Điền Tuấn.”

“Ta chỉ biết trước mắt hẳn đang ở Áo, về phần làm thế nào để liên lạc, phương diện này chỉ có thể nhờ người thành toàn.” Hồng Tur Giai trống ngực đập liên hồi, cố hăng hái tinh thần nói hết.

Cổ Việt Mạn đột nhiên cười to, “Thành toàn? Sở dĩ Điền Tuấn hôm nay tránh mặt, chính là để thành toàn cho người vợ của hẳn không chung thủy, người còn hi vọng cho hẳn thành toàn hơn nữa?”

Hồng Tur Giai liếc nhanh Kỳ Kỳ một cái, xem xét sắc mặt, giờ phút này hẳn là thời cơ tốt nhất để muội ấy vì chính mình mở miệng giải thích, nhưng là nàng ấy lại mím chặt miệng cúi đầu, không nói một câu.

Hồng Tur Giai bất đắc dĩ buông tha, giương mắt nhìn thẳng Cổ Việt Mạn, “Người từng nói, cho tới bây giờ đều không nghĩ tới hủy hoại gia đình người ta, nhất là một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, người sẽ không quên lời nói của chính mình đi?”

Hắn lắc đầu, khoe miệng lộ ra tia cười lạnh, “Đương nhiên ta không quên, ta còn đặc biệt cường điệu là gia đình mỹ mãn; ngược lại là người, từ đầu đến cuối vẫn cứ xen vào việc nhà người khác.”

Hồng Tur Giai cắn cắn môi, “Ta là chịu sự nhờ cậy ủy thác của người khác, hơn nữa ta là vì muốn tốt cho bọn họ, chưa từng nghĩ tới hủy diệt gia đình này.”

Nàng lần nữa lại dám lên án hẳn hủy gia đình người ta, thực không thể nhẫn!

Cổ Việt Mạn nghiêm khắc phản bác: “Ngày hôm nay gia đình bị phá hoại không phải do người cũng không phải ta, mà là chính người vợ không thủy chung gây ra xa cách, tổn thương cho cả người chồng, này là cái giá phải trả”

“Mất đi cả chồng lẫn đứa con thơ, cái giá này có phải quá mức lớn?”

“Cái giá này không phải do ta định ra, cũng không thể đòi Điền Tuấn, mà chính nàng ấy tạo thành, bây giờ hối hận nghĩ tìm sự đồng tình của ta? Thực có lỗi, ta đối với chuyện này không có một tia đồng tình.” Ánh mắt âm chí cường ngạnh bắn về phía Hồng Tur Giai.

Không có một tia đồng tình? Tâm can của nam nhân này có phải đã bị mang đi làm thịt hết rồi không?!

Lửa giận phần nộ thiêu đốt trong mắt nàng, Hồng Tur Giai tức không thể át, hạ giọng gắt: “Người có tâm không?”

Nàng cứ việc nói lời đã thương người, Cổ Việt Mạn vẫn như cũ cười lạnh, khinh thường xuy, “Sớm biết như vậy sao lúc trước còn làm? Nàng hẳn đã nghĩ đến đứa nhỏ trước khi treo lên giường nam nhân kia đi!”

Hắn sao không nói thẳng ra nam nhân kia là hẳn luôn đi?

Hồng Tur Giai nhướng cao mày liễu, tà nghệ nhìn, “Cái nam nhân kia có nghĩ tới chính hẳn cũng có chút sai lầm?”

Không khí thoáng chốc lâm vào thế giương cung múa kiếm giằng co.

Trình Kỳ Kỳ từ khi bước vào vốn ngậm miệng không nói một câu, đột nhiên nhảy dựng lên khỏi ghế, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt ngập tràn lệ tuôn, “Muội nói rồi, hẳn chán ghét muội, dù có biết vị trí hai người họ cũng sẽ không nói ra, hẳn sẽ không giúp muội!”, nước mắt tựa như hạt dây trân châu đứt tuôn lên khuôn mặt, nàng gằn nhẹ: “Muội chịu đủ rồi! Muội không cần ở lại trong này để hẳn vũ nhục!”, nàng hướng phía cửa chạy đi.

Hồng Tur Giai kinh ngạc gọi lớn: “Kỳ Kỳ!”

Trình Kỳ Kỳ không để ý âm thanh gọi lại, cũng không thèm quay đầu, tông cửa xông ra.

Nhìn Kỳ Kỳ biến mất sau cánh cửa, trong lòng Tur Giai trầm hẳn xuống, đây là vụ cần xử lý tệ nhất của nàng từ trước tới giờ, tính tình Kỳ Kỳ thực giống hệt đứa trẻ con, hành vi này căn bản là vô bổ, đã thế còn khiến Cổ Việt Mạn thêm kinh thương.

Nàng lo lắng muốn đuổi theo: “Kỳ Kỳ! Chờ một chút!”

Nàng vừa đi được vài bước, tức thì bị tiếng kêu thô bạo gài gù từ đằng sau giữ lại.

“Mặc kệ nàng ta đi!”

Hồng Tur Giai kinh ngạc dừng lại bước chân, quay đầu nhìn Cổ Việt Mạn.

Sắc mặt hần âm trầm, giận không thể át quát lớn: “Nếu nàng ta tưởng cứ tiếp tục đóng vai một đứa trẻ hư, vậy mặc nàng đi, ta không rảnh mà cùng nàng ta chơi loại trò ngu ngốc này.”

Hồng Tur Giai căm giận, bất bình lên án hần: “Đều là người làm khó nàng ấy, chẳng lẽ người không nhìn thấy một mối, lo âu của nàng ấy sao?”

Cổ Việt Mạn đứng dậy, không còn kiên nhẫn ngồi yên bên bàn, “Chuyện cho tới nay, nàng ta vẫn thủy chung không nhận sai, người như thế không đáng để người bên ngoài vì nàng giúp đỡ hỗ trợ.”

Hồng Tur Giai không thể tin nhìn Cổ Việt Mạn, “Ta biết người không phải người lãnh khốc vô tình, vì sao người cứ làm khó Kỳ Kỳ?”, nàng không nể nang chút nào nói thẳng.

“Cứ cần phải ác như vậy sao?”, nàng nghi ngờ phe phẩy đầu nói nốt.

Hần nhướn cao một bên mày, “Chính nàng ta gieo gió gặt bão, không có lý do gì để người bên ngoài giúp đỡ nàng ta.”

Hồng Tur Giai nhìn thấy khuôn mặt lãnh khốc hé ra một đôi mắt lạnh như băng, tim nàng đập mạnh, miệng đắng ngắt, “Đây là suy nghĩ của người, ta không thể thấy chết mà không cứu.”

Cổ Việt Mạn hít thật sâu kiềm chế, bình tĩnh nói: “Nếu có một ngày, người đối mặt với phiền toái này là người, người nghĩ nàng sẽ là người đầu tiên đứng bên cạnh giúp người sao?”

Hồng Tur Giai cho đến bây giờ chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Nàng sẽ không mở miệng xin giúp đỡ từ bất luận kẻ nào hết, sẽ chính mình tự giải quyết mọi chuyện.

“Ta không cần người khác đồng tình, ta sẽ tự mình xử lý.”

Hần nhìn nàng, hai mắt rực sáng, “Ý của người, là độc lập tự cứu?”

“Ta sẽ làm như vậy!”, nàng kiên quyết.

Hần lắc lắc đầu, “Thật đúng là quật cường.”

Nàng đột nhiên để ý thấy động tác của hần, cảm giác hần đang hướng về phía mình, nàng cố gạt bỏ ý niệm trốn tránh hần trong đầu, tránh né chi càng gia tăng thêm uy hiếp của hần, nhưng là hai chân nàng phảng phất muốn sụp, nàng giống như con thỏ lâm vào cạm bẫy không thể nhúc nhích.

Nàng kinh hoàng nhìn hần đi chuyển cước bộ, trong lòng bất lực nghĩ, chính mình cũng sắp...

Vừa chạy ra ngoài bất chợt xuất hiện lại trước cửa, Trình Kỳ Kỳ đi vòng vèo xông vào, liếc nhanh nhìn Hồng Tur Giai một cái, rồi ngay lập tức dời ánh mắt về phía Cổ Việt Mạn, “Ta nguyện ý chịu bất cứ trừng phạt gì, người muốn thế nào cũng được, nhưng cho ta gặp lại Điền Tuấn cùng bối bối!”

Hồng Tur Giai còn chưa hoàn hồn, lẳng lẳng nhìn Cổ Việt Mạn xoay người trở về chỗ cũ. (ax! Chị Kỳ Kỳ nhảy vào bất ngờ làm anh không kịp làm gì hay ho a, đánh phải quay về chỗ a...>.<)

Hần lạnh lùng xem xét Kỳ Kỳ, “Không cần phiền toái, đã sớm không phải quan trọng.”

“Không! Ta nhất định phải làm như vậy.” Trình Kỳ Kỳ thẳng thắn đi đến trước mặt hần, “Ta phạm phải sai lầm quá lớn, hành vi của ta mười phần thì cả mười là ngu xuẩn, mãi cho đến khi mọi chuyện không thể cứu vãn, mới hiểu được tình thế nghiêm trọng như thế nào, ta muốn được giải thích.”

“Kỳ Kỳ...” Hồng Tur Giai tỉnh bảo vệ lên tiếng.

Trình Kỳ Kỳ vẫy tay ngăn cản nàng nói tiếp: “Mất đi Điền Tuấn và bối bối, là đã kích lớn nhất từ khi chào đời tới nay với ta, mỗi ngày phải thừa nhận nỗi đau đớn mất đi bọn họ, mới phát hiện tình yêu với hai người ấy vẫn luôn sâu sắc. Nếu có thể có cơ hội thứ hai, ta sẽ không bao giờ làm ra cái loại sự tình gây nguy hiểm đến gia đình như vậy nữa!” Trong thanh âm xuất hiện tia ghen ngào đau đớn.

Cổ Việt Mạn không nói, thu mắt ngưng thần noi Kỳ Kỳ, trên mặt không có một tia biểu cảm.

Trình Kỳ Kỳ lấy ngữ khí cầu xin nói: “Xin người giúp ta liên lạc với Điền Tuấn, ta muốn sám hối với hần, chỉ cần có thể có cơ hội thứ hai, ta chắc chắn sẽ thay đổi, ta nhất định chứng minh cho người xem.”

Trong phòng nhất thời lâm vào cảnh tĩnh mịch.

Hồng Tur Giai ngưng thở, quay mặt về phía Cổ Việt Mạn, cũng dâng lên ánh mắt cầu xin. Trong lòng nàng chân thành cầu nguyện, ý chí sắt đá của hần sẽ bị tâm chân thành của Kỳ Kỳ phá tan.

Trầm mặc.. trầm mặc liên tục.....

Ánh mắt Cổ Việt Mạn sâu không lường được, bình tĩnh nhìn Kỳ Kỳ, sau than thở một tiếng: “Được, ta giúp ngươi liên lạc với Điền Tuấn, sẽ chỉ thị hắn lập tức về đây, còn phần hắn có chịu tha thứ cho ngươi hay không, thì chờ xem quyết định của hắn.” (Ánh mắt chân thành của chị... Tur Giai có tác dụng nhanh chóng a~~~~)

Một dòng nước ấm áp sung sướng chảy trôi khắp toàn thân Hồng Tur Giai, nàng mừng rỡ tiến lên ôm lấy Kỳ Kỳ, “Hắn giúp ngươi!”

Lòng Trình Kỳ Kỳ mừng như điên, đầu không được, kích động rơi lệ ôm chặt lại nàng, “Muội nghe rồi! Nay tất cả đều phải cảm tạ tỷ!”

Hồng Tur Giai nhìn nhìn hắn, rốt cục ngoan ngoãn gật đầu: “Cảm ơn ngươi!”

“Không cần cảm tạ ta”, Cổ Việt Mạn nhìn các nàng, vẻ mặt lãnh đạm, “Sự tình có thể viên mãn hay không, còn phải xem Kỳ Kỳ cùng Điền Tuấn nói chuyện như thế nào, không phải nhờ ta”, liếc mắt Hồng Tur Giai một cái, “Chuyện kế tiếp, ngươi không thể lại nhúng tay.”

Nàng đương nhiên biết, nhiệm vụ của mình như vậy là đã thành công và chấm hết. “Ừm.”

Cặp con ngươi đen kia vẫn đang dừng ở nàng không di chuyển, rạn ra ý cười, “Chuyến này đã không phải trắng tay, mục đích kia đã đạt tốt, không phải ngươi nên trở về Đài Loan?”

Hồng Tur Giai liếc hắn một cái.

Hắn lại một lần yêu cầu nàng rời đi, mà hiện giờ nàng cũng không còn lý do ở lại.

Nàng thấp giọng nỉ non: “Là nên rời đi.....”, một bàn tay nhỏ bé vô lực khoát lên vai Kỳ Kỳ, “Chúng ta đi thôi!”

Hai người bước về hướng cửa...

“Tur Giai!”

Lần đầu tiên nghe hắn gọi chính tên mình, tâm nàng đột nhiên rung động một chút, hoài nghi lỗ tai chính mình có nghe lầm hay không?

Nàng quay đầu, phát hiện hắn đang đứng đối diện mỉm cười.

“Từ khi ngươi lên trên đảo này đều không được thoải mái du ngoạn, nếu không ngại, đêm nay lại đây dùng bữa tối cùng ta.”

Hồng Tur Giai tròn mắt há hốc mồm, không thể tin nói: “Đêm nay?” (uk! “Đêm nay”! Đêm nhá))

“Không có uy hiếp hay bắt buộc, ngươi có thể gật đầu, cũng có thể cự tuyệt ta.” Hắn lộ ra nụ cười mỉm hưng trí mà quyến rũ. (hú! hú!! =)) like my husband_Yuji say =)))

Cơ hội ngàn năm có một, nàng đương nhiên không thể bỏ qua!

Hồng Tur Giai theo bản năng gật gật đầu.

“Bảy giờ tối sẽ có xe tới đón ngươi.”

“Được.”

Hồng Tur Giai mỉm cười rời khỏi thư phòng hắn, làm người ta kinh ngạc là, trong lòng nàng dâng lên một loại cảm giác thực kì quái, cảm giác ấy toát ra tựa như đàn cá heo đang chơi đùa nhảy nhót trên mặt biển khơi rộng lớn vô ngần.

Trở lại kí túc xá, nghĩ đến không lâu nữa có thể gặp lại chồng con, Kỳ Kỳ vẫn là không giấu được nội tâm mừng rỡ khôn cùng, không ngừng cảm ơn Hồng Tur Giai vì mình mà cố gắng.

Hồng Tur Giai đau lòng nhìn biểu muội thừa nhận tra tấn, vỗ nhẹ hai má Kỳ Kỳ nói: “Bây giờ có thể buông lỏng bản thân, muội mau đánh một giấc thật ngon thoải mái tinh thần.”

“Vâng.” Trình Kỳ Kỳ mệt mỏi cuộn mình trên sofa, đánh một cái ngáp, mỉm cười nói: “Buổi tối tỷ cứ tận hưởng dùng bữa tối cùng Cổ Việt Mạn.”

“Muội không để ý sao?”

Nàng còn nhớ rõ Kỳ Kỳ còn thăm mền hắn, nàng không hy vọng bữa tối này sẽ khiến cho biểu muội nàng không vui.

“Không sao, mà...”, Kỳ Kỳ mỉm cười thật tươi nhìn nàng, trong mắt hiện lên thần sắc kì lạ, “Cổ Việt Mạn chưa bao giờ chủ động mời nữ nhân một bữa tối, tỷ là người đầu tiên.”

Thật vậy chăng?

Hồng Tur Giai nghi hoặc hỏi: “Sao muội biết?”

“Đã là người trên đảo này thì có ai là không biết? Mấy ngày nay tỷ ở trên đảo, muội tin rằng tỷ cũng nghe được không ít chuyện về hấn, hấn lấp lánh giống như kim cương vậy a!” Kỳ Kỳ cười hài hước.

Hồng Tur Giai cũng nhin không được bật cười ngặt nghẽo: “Nghe ngụ ý muội, chuyện hấn mời tỷ bữa tối nay, là vô cùng vô cùng quang vinh?”

“Nói đơn giản là..... tỷ sẽ làm cho toàn bộ nữ nhân hâm mộ!”

“Hâm mộ? Theo ta thấy là ghen tị mới đúng đĩ”, con người đen đảo vòng, tiếng cười thanh thúy mê người cất lên, vang vọng như tiếng chuông bạc.

Trình Kỳ Kỳ không phủ nhận nói cười: “Đúng vậy, hấn là rất ghen tị.”

Hồng Tur Giai tuyệt đối tin là ghen tị, bởi vì nàng nhớ rõ đêm yến hội đó, nàng giống như một cái hồng tâm cho người ta từ bốn phương tám hướng bắn ánh mắt chí tử về, có lần nàng còn nghĩ không thể bước chân ra khỏi tòa thành nữa kia.

Trên thực tế, quả là đêm đó nàng đã không thể ra khỏi tòa thành...

Nhìn mặt trời dần dần rút lại những vệt sáng cuối cùng, tâm tình Hồng Tur Giai càng thêm loạn, vì sắp đến giờ hẹn mà lòng vẫn hưng phấn không thôi, nàng cảm thấy bản thân như thiếu nữ lần đầu tiên có buổi hẹn, tay chân lúng túng.

“Sắp bảy giờ a...”

Hồng Tur Giai thỉnh thoảng lại nhìn lên đồng hồ, lại không ngừng soi vào gương kiểm tra toàn thân, khi thì điểm chút son môi, khi thì phác nhẹ phấn hồng.

“Hấn là sắp...”

Rốt cục, nghe thấy tiếng ô tô đỗ lại trước cửa, nàng càng cảm thấy một trận run run cùng hưng phấn.

“Đến đây!”

Nàng choàng khăn voan mỏng lên vai, nét mặt vui vẻ, chân tay tiêu sái bước ra ngoài cửa, quả nhiên ngừng ngay trước cửa là một chiếc xe hơi đen bóng.

Lái xe cung kính mở cửa cho nàng: “Hong tiểu thư, mời.”

Hồng Tur Giai vui vẻ mỉm cười ngồi vào trong.

Trên đường hướng tới tòa thành, nàng thỉnh thoảng nhìn ra bầu trời đen ngoài cửa kính, mặt trăng tròn vành vạnh tỏa sáng giữa trời đêm chạy theo nàng, trong chốc lát lại tránh đằng sau những đám mây khiến chúng mờ mờ hiện lên, trong chốc lát lại lặn lẽ lẹ ra với thứ ánh sáng ôn hòa, dịu mát.

Quản gia sớm đã đứng tiếp trước cửa, chờ xe đỗ ổn định, ông mở cửa xe đón nàng.

“Hong tiểu thư, mời!”

Hồng Tur Giai bảo trì tươi cười đáp: “Cảm ơn!”

Dưới sự dẫn dắt của quản gia, Hồng Tur Giai đi xuyên qua bể phun nước lớn cùng hoa viên xinh đẹp, đứng trong ánh trăng ấm áp, cảm nhận gió đêm như một tầng sa mỏng thổi tới, nhẹ nhàng vuốt ve trên người, nàng thật sâu hít vào không khí trong lành tràn đầy hương vị ngọt ngào của vườn hoa.

“Chào buổi tối, Tur Giai!”

Từ dưới bóng cây cổ thụ bước ra một thân ảnh cao lớn, tao nhã, hấn mặc một bộ vét đen, mái tóc như bầu trời đêm tối, trên mặt lộ vẻ hoan nghênh tươi cười.

Đúng lúc quản gia lên lút không động tĩnh lui xuống.

Hồng Tur Giai giật mình mở lớn mắt nhìn hấn, giờ phút này, lòng của nàng cơ hồ muốn nhảy ra khỏi yết hầu, nàng khó khăn nuốt nuốt nước miếng, “Chào buổi tối.”

“Trông em đêm nay rất đẹp.” Cổ Việt Mạn đi về hướng nàng, theo lễ (phương Tây) hôn lên hai má nàng đang ửng hồng.

Tuy nói là vì lý do chào hỏi cực bình thường, cũng hành động cực bình thường và đúng lễ, nhưng là khi môi hấn chạm lên hai má nàng, một cảm xúc kì lạ đầy kích thích bật ra, phân tán toàn thân nóng bừng, mặt nàng hồng đỏ khốn quẩn cười trừ: “Cảm ơn.”

Cổ Việt Mạn dắt nàng đi vào một hành lang bậc tạc hình vòng cung, một bên là vách đá, một bên dựng thẳng tắp hàng lan can cao đến thắt lưng, ngo xuống dưới bên ngoài lan can là vách núi đá đen ngòm, bên cạnh lấp lánh ánh bạc phản chiếu mặt trăng của mặt biển lớn, một thứ thanh âm sóng vỗ

thanh thúy giữa màn đêm tĩnh lặng, thực yên bình.

Bước đến bậc cao nhất kết thúc hành lang, nàng dựa vào lan can, tán thưởng: “Nơi này đẹp quá!”

“Ta nói rồi, ta là coi trọng nơi này núi biển tươi đẹp.”

“Ừm...”, nếu đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ chọn nơi tuyệt vời này.

“Em cũng thích ở trên đảo này?”, trên mặt hắn hiện ra chút kinh ngạc, rồi một ý cười đậm nhạt thay thế.

Nàng quay đầu lại nhìn hắn, đột nhiên thứ cảm giác kì dị trong lòng dâng lên, phảng phất như có một lực hút không thể giải thích, chậm rãi kéo bọn họ lại gần nhau.

Nàng tựa hồ bị ma lực trong mắt hắn thôi miên, ôn nhu nói: “Quả là đẹp đến mê người, em tin không ai kháng cự được mị lực của nó.” (chị nói đảo này hay nói anh a~~~~?;;))

“Cám ơn lòng ca ngợi.” Tay hắn nhẹ nhàng đặt vào nàng, “Đến lúc dùng cơm rồi.”

“Vâng...” Tay hắn chỉ mới nhẹ nhàng vuốt ve da thịt lộ ra của nàng, Hồng Tư Giai đã cảm thấy một dòng điện xẹt qua trên người, run rẩy.

Cỗ Việt Mạn đưa nàng tới bàn ăn đã chuẩn bị chu đáo, dưới ánh sáng nhu hòa của ngọn đèn, khăn ăn tinh xảo cùng đồ sứ tuyết trắng chiếu rọi lẫn nhau.

Hắn kéo ghế giúp nàng ngồi yên vị.

Hồng Tư Giai ngồi xuống, nói lời cảm tạ rồi bắt đầu cảm thấy bất an, khung cảnh xinh đẹp hoàn hảo, không khí ngọt ngào, trọng yếu nhất là nam nhân tràn ngập lực lượng ngồi đối diện.

Cách một cái bàn nhỏ nhìn hắn, cảm giác kì quái kia ngày càng mãnh liệt, cơ hồ muốn đoạt đi hô hấp của nàng.

Nàng nhẹ lắc lắc đầu nhỏ, hít vào một hơi thật sâu trấn định trái tim, không ngừng tự thầm nhủ, cảm giác này là do ban đêm mà thôi, ngày mai mặt trời lên rồi, cảm xúc ma xui quỷ khiến này sẽ tự động biến mất. (==!)

Nàng cảm chiếc ly sâm banh trước mặt lên, lướt qua ngậm nhỏ, cổ bình phục trái tim đang phập phồng.

“Nơi đây cũng sản xuất champagne, mặc dù không phải thơm ngon nhất, nhưng lại dễ kiếm...”, hắn cũng nhắc ly rượu lên nhấp môi, ánh mắt nhẹ dao động từ khuôn mặt nàng chậm chạp đi xuống, dừng lại trên bờ vai mảnh khảnh, “...lại chứa đựng mùi vị gió biển tuyệt hảo.”

Dưới ánh nhìn chăm chăm đầy nhiệt tình gọi cảm kia, Hồng Tư Giai cảm thấy toàn thân khô nóng không thôi, nhỏ giọng nói: “Em không hiểu biết về rượu cho lắm.”

“Rượu tựa nữ nhân.” Hắn nhìn chằm chằm mặt nàng, “Mỗi loại rượu đều có đặc tính riêng, có khi chú trọng hương vị, có khi là chú trọng đóng gói, tuy rằng không thể thập toàn thập mỹ, nhưng luôn có những giá trị đặc biệt.” (ý là nữ nhân, kẻ đẹp mặt, người đẹp nét?)

Rượu tựa nữ nhân? Ý hắn là nói hắn không chỉ đối với rượu hiểu rộng mà đối với nữ nhân cũng là biết rõ?

Hồng Tư Giai âm thầm gục đầu xuống, không thèm đáp lại.

Lúc này, bồi bàn hợp thời xuất hiện, đưa lên đồ ăn tinh xảo, ngon mắt.

Hồng Tư Giai tao nhã gấp lấy miếng cá nướng, chậm rãi mở miệng ăn.

“Hôm nay thực cảm ơn sự giúp đỡ của anh.”

Hắn nhún vai, khoe miệng lộ ra chút tươi cười điềm đạm. “Ta sẽ lệnh Điền Tuấn mau chóng trở về, nhưng là chuyện kế tiếp như thế nào còn tùy thuộc hai người bọn họ.”

Hồng Tư Giai gật đầu, “Em biết, nhưng vậy cũng là khởi đầu tốt nhất rồi, em tin tưởng Kỳ Kỳ sẽ xử lý vấn đề hoàn thiện.”

Cỗ Việt Mạn nâng ly rượu chậm rãi uống, theo viên thủy tinh lấp lánh nhìn nàng, “Hy vọng nàng ta học được bài học khó quên suốt đời.”

“Đối với Kỳ Kỳ mà nói, giáo huấn này đủ để nàng nhớ suốt đời.”

“Chỉ mong vậy.” Cỗ Việt Mạn giờ lên ly rượu đối nàng: “Hy vọng Kỳ Kỳ có thể thuận lợi lấy lại tâm tình Điền Tuấn.”

“Em tin tưởng nhất định có thể.” Hồng Tư Giai cũng lễ phép giờ lên chiếc ly.

Nàng cảm nhận sâu sắc sự chuyển biến thái độ của hắn, hắn không giống như lời Kỳ Kỳ, không phải hoàn toàn là một nam nhân âm tình, nàng phát hiện ra khuôn mặt thân thiết của hắn.

Mà ngay cả Cổ Việt Mạn còn thay đổi được, tin rằng Kỳ Kỳ cũng chắc chắn thay đổi sau bài học này.

Đến khi Hồng Tur Giai ăn hết miếng cá nướng cuối cùng, buông xuống dao nĩa, Cổ Việt Mạn đột nhiên cầm lấy khăn ăn phủ trên đầu gối đặt lên bàn, đứng dậy.

“Ta dẫn em đi xem nơi này.”

Nàng giật mình tò mò nhìn hấn: “Cái gì vậy?”

Hấn cũng không cho nàng đáp án, bước đến phía sau nàng, “Ta đoán, em nhất định sẽ thích.”

“Phải không?”, nàng mang vẻ mặt nghi vấn đứng dậy.

Hấn cầm tay nàng đi đến một khúc khác của hành lang, nơi ngọn đèn của tòa thành chiếu không tới, mang đến chút cảm giác âm u, nhưng là nàng vẫn có thể mơ hồ thấy vách tường nhám nhờ gập ghềnh đằng xa.

“Ở chỗ này, nó nằm phía dưới tòa thành, dẫn ra vịnh, có thể nói là nơi đẹp nhất.”

“Chỗ này? Phía dưới?” Nàng kinh ngạc nói, nghiêng thân mình tựa vào người hấn, tò mò hướng mặt xuống vách xem, “Có đường để đi xuống sao?”

“Đương nhiên có, cả tòa thành không có ai biết...”

“Chủ nhân tòa thành nhất định biết!” Hồng Tur Giai giả mặt quỷ hướng hấn đùa.

Hấn cười cười, ngón tay ấn vào vách tường, “Có thông đạo có thể dẫn xuống đó.”

“Dẫn em đi, dẫn em đi!” nàng khẩn cầu nói xong, rất muốn ngay lập tức đi xuống.

“Được rồi, ta dẫn em đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Mê Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Cổ Việt Mạn nắm tay Hồng Tur Giai, dẫn nàng đi ven theo vách tường.

Đi vào tường biên, Hồng Tur Giai phát hiện trước lối có một cái cửa sắt, chỉ thấy Cổ Việt Mạn nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, trước mắt lập tức xuất hiện một thêm đá đi xuống dưới.

“Mặt đường có chút ẩm ướt, bước cẩn thận.” Hấn nhắc nhở nàng.

Hồng Tur Giai đề cao cảnh giác nắm chặt tay hấn, thực cẩn thận đi theo phía sau. Tiếng bước chân của họ vang vọng trong thông đạo, ở cuối con đường lại xuất hiện một cánh cửa khác, nghe thấy rõ ngoài đó, vang lên thanh âm sóng biển vỗ bờ.

Cổ Việt Mạn đẩy cửa sắt ra...

Bên ngoài là bờ cát trắng nõn bị bao phủ bởi ánh trăng thuần khiết.

Hồng Tur Giai không khỏi kinh ngạc thốt lên, “Nơi này thật sự quá đẹp!”, nàng mừng rỡ, khẩn cấp cởi bỏ giày, hai chân linh hoạt bước trên bờ cát mềm mại.

Cổ Việt Mạn đi đến bên cạnh nàng, đưa tay đỡ lấy thân thể nàng, hai người sóng vai đi trên biển cát, “Nếu không còn dư thời gian để rời bến, ta sẽ đến nơi này thả lỏng mình.”

“Chỗ này cũng là một nơi nghỉ ngơi thực tốt”, đổi lại là nàng, cũng sẽ chọn nơi đây.

Thấy nàng có vẻ nhận thức, Cổ Việt Mạn vui vẻ cười, “Em cũng cho rằng nơi này rất đẹp?”.

“Đương nhiên!” Nàng còn gật gật khẳng định thêm, sau đó ngẩng đầu nhìn hấn, ngoài ý muốn bắt gặp phải một ánh mắt kì lạ.

Cổ Việt Mạn nhẹ gió tay lên, khẽ vuốt khuôn mặt nàng, “Tur Giai.”, hân mở miệng nhắm nuốt tên nàng, thanh âm khàn khàn, ôn nhu.

Hồng Tur Giai chỉ có thể ngẩn ngơ đứng tại chỗ, trái tim mãnh liệt đập, “Vâng?”.

Thực lâu, thực lâu... Hân đều không có đáp lại, chính là chỉ dùng đôi con ngươi sâu không lường được kia chăm chăm nhìn nàng, bàn tay vỗ về khuôn mặt non mềm, nhẹ đẩy những sợi tóc của nàng bay bay đùa nghịch trước mặt hân, rồi đứng lại ở sau chiếc gáy nhỏ nhắn cảm.

Hồng Tur Giai bỗng thấy da đầu run lên một trận, ngừng thở, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ngực.

Dưới ánh trăng ôn nhu tràn ngập bầu không khí biến hóa kì diệu.

Cổ Việt Mạn do dự một chút, cúi thắt lưng tới gần nàng, cánh môi ấm áp chậm rãi đặt trên môi đỏ mọng.

Trong phút chốc, nàng cảm thấy toàn thân nóng lên, giống như cháy bùng, thật khó chịu.

Một bàn tay hân vây quanh thắt lưng nàng, đem thân mình nàng đang run run kéo vào trong lòng ngực rộng lớn.

“Tur Giai... Tur Giai... ..” Hân ở bên tai nàng gọi tên.

Tiếng gọi ôn nhu phảng phất mà tràn ngập ma lực, nàng bắt lực dựa sát hân, mềm mại đầu hàng ở trong cái ôm vô cùng ấm áp, tay nàng lần mò tìm đến bả vai cường tráng của hân, nhẹ nhàng mà âu yếm, sau đó luồn những ngón tay thon trắng vào mái tóc bóng loáng mềm mại, làm cho môi hân càng dán chặt môi nàng, lưỡi truyền đến hương vị ngọt ngào nhất, dây dưa...

Nụ hôn vô cùng ôn nhu, chậm rãi thương thức, Hồng Tur Giai cảm giác tế bào toàn thân đều hưng phấn, máu dồn dập lưu chuyển trong cơ thể.

Tay hân tham tiến vào trong quần áo nàng, sờ soạng, sờ trơn làn da nhẵn nhụi, mềm mại, nàng chỉ có thể bắt lực ngậm thanh, nàng chưa từng có loại cảm giác này, cũng chưa bao giờ ảo tưởng qua. Thuận theo hân nằm trên bờ cát mịn, nàng tìm đập dồn dập nhìn hân vội vàng kéo ra caravat, cởi bỏ áo sơ mi, sau đó đặt ở trên người nàng, nóng bỏng hôn lên mặt nàng, cổ trắng của nàng, hô hấp dồn dập, Việt Mạn nhẹ giọng gọi tên.

“Tur Giai... Tur Giai... ..”

Một bàn tay to nhanh chóng cởi bỏ quần áo của nàng, ngón tay thon dài vuốt ve trên cơ thể trắng mịn, toàn thân nàng khô nóng tràn ngập kích thích, vận vẹo lắc lắc.

Nhiệt tình của nàng đã muốn lên tới điểm cao nhất, mê loạn cấp bách đáp lại hân cùng trận mưa hôn cuồng nhiệt.

“Anh..... Em.....” Đầu óc nàng không còn giữ được chức năng của nó, lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Nàng nhanh chóng học theo hân, vuốt ve cơ bụng bằng phẳng của hân, trong lòng bàn tay cảm giác được những cơ bắp rắn chắc buộc chặt.

Một luồng khát vọng nhiệt tình trào lưu mãnh liệt trong ngực Cổ Việt Mạn, hân hiện tại chỉ nghĩ muốn nàng, chiếm nàng trọn vẹn.

Không được! Không thể!

Một chút lí trí còn lại cản động tác hân, đột nhiên toàn thân cứng ngắc, hân dùng một tia ý chí cuối cùng xoay người, rút khỏi người nàng, chậm rãi đứng lên. (>>.<

Hồng Tur Giai thất vọng nhìn theo hân chạy về phía biển lớn, sau đó nhảy vào trong nước biển đen đặc của màn đêm, nàng ngừng thở nhìn hân biến mất trong tầm mắt, kinh hoàng đứng lên, “Cổ Việt.....”

Còn chưa kịp gọi hết tên của hân, xa xa nàng đã trông thấy hân xuất hiện trên mặt biển tĩnh lặng, tự tại nhìn về phía nàng, nàng rốt cục thở phào nhẹ nhõm. Hướng mắt nhìn lên trên ánh trăng sáng tỏ, nàng hiểu được một điều...

Nàng đã yêu nam nhân này!

Nàng chỉnh trang lại quần áo đầu tóc, lặng lẽ ngồi bên bờ chờ hân.

Thật lâu, thật lâu..... Cổ Việt Mạn mới chậm rãi đi lên khỏi mặt nước biển, từng giọt nước lăn xuống theo những cơ bắp rắn chắc của hân, dưới ánh trăng chiếu rọi lấp lánh lung linh, hân là như thế tuần mã, toàn thân tản mát ra mị lực mê người!

Hân chậm rãi tiêu sái đến gần nàng, lắc lắc đầu, ngón tay xuyên qua mái tóc ướt đầm, đánh trống lảng nói: “Ta nghĩ ngâm mình trong nước biển cũng có hiệu quả y như nước lạnh.”

Đồ ích kỷ! Chỉ lo cho thân mình mà hoàn toàn không đếm xỉa đến cảm thụ của nàng, Hồng Tur Giai hờn giận bĩu môi.

“Đã quá muộn, ta nên đưa em trở về,” hân xoay người, cổ không chạm đến ánh mắt của nàng.

“Vâng.” Nàng chán nản gật đầu.

Nàng nghĩ cách che giấu thất vọng của bản thân, bước theo hấn đang trầm mặc đi, hướng đến chỗ quần áo trên bãi cát, nàng liếc qua khóe mắt nhìn hấn không nhanh không chậm mặc đồ vào, trong phút chốc, nàng cảm giác như cơ thể mình mất đi bộ phận nào đó, trống vắng.

Nàng sợ tới mức bối rối lắc mạnh đầu, cố loại bỏ cái cảm giác khó hiểu kia.

Hấn đã mặc xong quần áo đứng trước mặt nàng, mỉm cười vươn tay ra, “Chúng ta về đi, Tư Giai.”

Nàng đặt tay nhỏ lên bàn tay thật dày và mềm mại, hấn ôn nhu lại kéo nàng vào trong lòng, nàng cảm nhận được ấm áp cùng an toàn từ hấn.

Cổ Việt Mạn nhẹ đặt lên trán nàng một cái hôn, “Đi thôi.”

Hai người trầm mặc chăm chú nhìn đối phương, trong lòng đều hiểu được, khi tình cảm mãnh liệt đánh sâu vào phía dưới, khiến lửa nhiệt tình sôi trào thì không thể kháng cự bản thân. Nhưng là lúc này đây, hai người đều cần thời gian bình tĩnh.

Bởi vì bọn họ đã không thể trở lại như lúc trước giằng co, đấu đá, sự tình đã quay ngoắt đến 180 độ, bọn họ đều cần thời gian thích ứng, chưa thể vội.

Hấn gặt gao nắm bàn tay mềm nhỏ, im lặng trầm tư rời khỏi bờ cát.

Kể từ bữa tối ở tòa thành kia, thời gian đã đi qua hai ngày, Cổ Việt Mạn không hề liên lạc lại.

Hay đây là một loại ám chi, quãng thời gian trên bờ cát kia là sai lầm? Nàng tốt nhất là quên hết đi, không cần lưu luyến?

Được thôi! Nếu hấn thật sự nghĩ như vậy, nàng sẽ nghe theo..... Nhưng là, nàng thật sự hoài nghi bản thân có thể làm việc đó?

Đối với nàng mà nói, cảm xúc kia cũng không phải thuần túy là dục vọng bản thân nổi lên, mà là mọi tế bào toàn thân vì hấn mà thức tỉnh, trọng yếu nhất là lòng của nàng cũng đã thức tỉnh.

Hồng Tư Giai đã vô cùng xác định rõ, chính mình đã bắt tri bất giác đem lòng yêu Cổ Việt Mạn.

Tình cảm này đột nhiên đến, không thể nói với Kỳ Kỳ, càng không thể nói với những người thân bên cạnh, bởi vì bọn họ sẽ đều cho nàng một đáp án... Mau tỉnh đi, đừng nằm mơ giữa ban ngày!

Trình Kỳ Kỳ đợi hai ngày, Cổ Việt Mạn đều không có lấy một tia tin tức về Điền Tuấn và bối bối, tâm nàng đã muốn điên loạn.

Đây là chính mồm hấn đáp ứng giúp nàng, hấn vốn không phải một kẻ ăn nói lung tung.

Trình Kỳ Kỳ nản lòng nhìn Hồng Tư Giai: “Cổ Việt Mạn vẫn không có tin tức sao?”

“Tin tức? Tin gì cơ?” Hồng Tư Giai đang mơ màng suy nghĩ liền giật mình hoàn hồn, không rõ ý tứ trong lời biểu muội.

“Cổ Việt Mạn không phải là kẻ thất tín...” Trình Kỳ Kỳ thờ dãi, trong giọng điệu mang ý thất vọng, “Hấn đã đáp ứng giúp muội, vì sao...”

Hồng Tư Giai nghe ra thất vọng của nàng, cực lực trấn an nói: “Nếu như hấn đã đáp ứng, ta nghĩ hấn nhất định là làm được, muội chẳng đã nói, hấn không phải người bội tín đó sao.”

Nàng cam đoan với Kỳ Kỳ, giọng điệu còn kiên định hơn cả tượng tượng của chính mình, còn bình tĩnh gấp trăm lần so với nỗi lòng đương mộng lung suy nghĩ.

“Muội biết.” Trình Kỳ Kỳ giải thích, liên tiếp thờ dãi, “Muội là không nên nghi ngờ hấn, nhưng mà nhện không được vẫn thực lo lắng, muội chỉ là hy vọng có thể lại có một cơ hội.”

“Được mà, muội cứ kiên nhẫn chờ đi, ta tin tưởng muội nhất định có cơ hội này.”, nàng lại nói lời cam đoan.

Nhưng là Trình Kỳ Kỳ vẫn như cũ bất an uể oải, Hồng Tư Giai có thể nhận ra, nàng ấy đã thật sự cải biến, không hề oán giận, không hề trách cứ bất luận kẻ nào.

Lúc này, đột nhiên vang lên hồi chuông điện thoại.

Trình Kỳ Kỳ kinh hoàng ngẩng đầu nhìn lên, Hồng Tư Giai cũng bị tiếng chuông làm cho tim muốn nhảy bật khỏi lồng ngực, ánh mắt nhanh chóng dời về phía chiếc điện thoại đang rung.

Trình Kỳ Kỳ sợ hãi ngồi nguyên tại chỗ, không dám bước đến nghe máy, hai tay nín chặt chi quần. Hồng Tư Giai cũng là tâm tình nửa buồn nửa vui, nhưng nàng không thể không đứng lên đối mặt.

Bước đến, nàng cầm lấy điện thoại, mở miệng run run, tim đập như đánh trống, “Alô?”

[Nói với Kỳ Kỳ, bảo nàng ta chuẩn bị một chút, nửa giờ sau ta sẽ qua đón hai người.]

Là..là..là..là..... Cô Việt Mạn!

Trải qua hai ngày yên lặng, rốt cuộc lại có thể nghe thấy tiếng nói của hắn, nhưng khẩu khí này thực ngắn gọn sáng tỏ, không hề hứa hẹn giải thích cho hai ngày hắn mất tích, thậm chí ngay cả một lời ân cần hỏi han nàng cũng không thốt ra, chính là chỉ hạ lệnh rồi ngay lập tức cúp điện thoại.

Hồng Tư Giai chán nản tắt máy.

Kỳ Kỳ ở một bên lo lắng bất an hỏi: “Có phải là Cô Việt Mạn gọi tới?”

Hồng Tư Giai gật đầu, “Hắn nói nửa giờ sau sẽ tới đón chúng ta.”

Trình Kỳ Kỳ mừng rỡ, kinh ngạc mở lớn mắt, không tin hỏi lại: “Thật a?”

“Ừ thật.” Nàng cũng khẳng định đáp lại.

Trình Kỳ Kỳ vừa mừng vừa sợ, hai tay chấp lại nói: “Cảm tạ trời! Cảm tạ! Rốt cuộc cũng có hồi âm.” Nước mắt vì mừng rỡ như điên mà tuôn chảy xuống.

Hồng Tư Giai gượng mỉm cười, vỗ vỗ vai biểu muội, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng: “Muội muốn cảm tạ ai nữa thì chờ sau rồi chậm rãi mà làm, bây giờ mau đi chuẩn bị một chút, nhớ là nửa giờ tới hắn đến đón chúng ta.”

Kỳ Kỳ chớp chớp hai mắt nghẹn ngào, gật đầu kích động: “Vâng, vâng.”

Không chỉ có Kỳ Kỳ vui mừng trong lòng Hồng Tư Giai cũng có vài phần sung sướng, chờ đợi hai ngày nàng rốt cục cũng có thể gặp lại...

Nửa tiếng sau, Cô Việt Mạn quả nhiên đúng giờ xuất hiện trước cửa kí túc xá.

Mặt hắn không chút thay đổi nhìn Hồng Tư Giai tiến ra: “Chuẩn bị tốt rồi? Đã có thể xuất phát chưa?”

Vốn tưởng rằng qua hai ngày không gặp, sẽ nhìn thấy trên mặt hắn điều gì đó, sự thật bằng không, đôi mắt nàng lại là đôi mắt lạnh khốc, Hồng Tư Giai cảm giác hắn cố ý tạo ra khoảng cách giữa hai người.

Đây là nam nhân ôn nhu mà hai ngày trước thiếu chút nữa đã làm chuyện đó với nàng sao?

“Hai ngày nay người.....”, nàng rất muốn biết.

“Kỳ Kỳ đâu? Còn chưa đi được?”, hắn cố ý đánh gãy lời nàng.

“Ta đã chuẩn bị tốt, có thể xuất phát rồi.” Kỳ Kỳ bước từ trong phòng ra, trên mặt mang vẻ e lệ không dấu được niềm vui sướng.

“Vậy chúng ta đi”, hắn không kiên nhẫn nói nhiều.

Hồng Tư Giai mờ mịt nhìn bóng lưng hắn, suy nghĩ sớm bay xa, thái độ của hắn đã vô cùng nói rõ, tối hôm đó đơn giản chỉ là chút hiểu lầm.

Có lẽ vận mệnh bọn họ từng giao nhau bật ra lửa tình, nhưng từ nay về sau, số phận mỗi người, đường ai nấy đi!

Cô Việt Mạn lái xe, Hồng Tư Giai ngồi ghế sau cùng Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ lo lắng khăn trương nắm chặt tay nàng.

Xe vòng vo ngoặt một cái vào đường tắt, Trình Kỳ Kỳ đột nhiên nhủ hai mày lại, “Đây là đường đến nhà Tịch Na.”

“Tịch Na?” Hồng Tư Giai lần đầu tiên nghe đến cái tên đó, “Nàng ấy là ai?”

Trình Kỳ Kỳ ghé vào tai nàng, “Nàng ấy là bảo mẫu mà Cô Việt Mạn mời tới, ta vậy nhưng nhất thời quên mất nàng, chẳng lẽ bối bối ở nhà nàng ấy?”

Cô Việt Mạn vừa tắt máy dừng xe, Trình Kỳ Kỳ đã muốn khẩn cấp mở cửa nhảy xuống, Hồng Tư Giai cũng theo bước ra ngoài, Cô Việt Mạn cũng xuống xe.

Cô Việt Mạn gật đầu với các nàng, dẫn bước đi tới căn nhà trước mặt, Trình Kỳ Kỳ mau chóng đi vội theo phía sau. Ngay tại giờ khắc này, Hồng Tư Giai chưa sót cảm thấy sự dư thừa của bản thân, nàng hình như không nên xuất hiện ở chỗ này.

Cánh cửa lớn bật mở.....

“Bối bối! Là bối bối!” Trình Kỳ Kỳ kích động vừa sợ vừa mừng kêu to.

Một tiểu oa nhi voi khuôn mặt tròn tròn thực đáng yêu, lắc lắc, lắc lắc tiêu sái tiến đến, hưng phấn nhào vào trong lòng Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ ôm chặt lấy đứa bé, nước mắt nước mũi kêu gọi bối bối liên hồi.

Nhìn thấy khung cảnh cảm động trước mắt, Hồng Tư Giai không khỏi nước mắt doanh trùng.

“Bối bối! Mẹ nhớ con muốn chết!” Trình Kỳ Kỳ thom lên mặt, lên tóc tiều oa nhi.

Bối bối hiển nhiên cũng thực sung sướng, tay mập mập nhỏ bé ôm vòng lấy cổ mẹ, bập bẹ gọi tên, giòn tan tiếng cười.

Hồng Tư Giai vụng trộm nhìn người phụ nữ đứng ở một bên, đoán vị này chắc là Tịch Na theo như trong lời biểu muội.

Trình Kỳ Kỳ đứng dậy hướng tới người phụ nữ, cồi lòng đầy cảm kích ôm nằng, “Tịch Na, cảm ơn người.”

Tịch Na mỉm cười, vỗ vỗ bả vai run run trong lòng, “Đừng cảm tạ ta, muốn thì phải cảm ơn Cô tiên sinh đã tiếp tục cho ta chăm sóc bối bối, ta mới có cơ hội này.”

Trình Kỳ Kỳ đi đến trước mặt Cô Việt Mạn, khom người thật sâu, “Cảm ơn người.”

“Bởi vì Tịch Na vốn là bảo mẫu của bối bối, cho nên ta tin tưởng bối bối ở lại nơi này sẽ được chăm sóc chu đáo cẩn thận.” Cô Việt Mạn lãnh đạm nói.

Nhìn thấy bối bối khoái hoạt mạnh khỏe, nằng tin rằng bối bối đã được Tịch Na chăm sóc rất tốt, rất vui vẻ hồn nhiên, ba mẹ trong lúc đó có sự cố, cũng không in lại bóng ma nào trong tâm hồn trẻ thơ non nớt này.

Bỗng nhiên từ cánh cửa xuất hiện một bóng dáng cao cao, người nọ chậm rãi đi đến sau lưng Kỳ Kỳ.

“Kỳ Kỳ!”

Nghe được tiếng gọi, Trình Kỳ Kỳ quay đầu nhìn nam nhân trước mắt.

Không khí trong phòng đột nhiên lâm vào một trận trầm mặc.

Chỉ thấy toàn thân Kỳ Kỳ là một biểu tình không thể tin được, ghen ngào gọi một tiếng: “Điền Tuấn!”

“Kỳ Kỳ!”

Điền Tuấn mở rộng hai cánh tay, Trình Kỳ Kỳ không chút do dự nhào vào trong vòng ôm ấm áp quen thuộc.

Không khí đặc quánh trong phòng nhất thời biến mất.

Cô Việt Mạn lúc này mới lại lộ miệng: “Điền Tuấn mới trở về sáng nay.”

Trình Kỳ Kỳ mang về mặt xấu hổ, cúi thấp đầu, “Lúc trước ta đã nghĩ Điền Tuấn mang bối bối đi”

“Bây giờ người đã thấy bối bối vốn không hề rời đi hòn đảo này” Cô Việt Mạn mỉm cười đánh gãy lời của nằng.

Điền Tuấn cúi đầu nhìn Kỳ Kỳ trong lòng đang khóc sụt sùi, ôn nhu vì nằng lau đi giọt lệ, “Sau khi chúng ta cãi nhau một trận ầm ĩ, biết được em một mình về Đài Loan, vốn anh đã nghĩ lập tức đến đó đón em trở về, nhưng là công ty lại có mấy cái hội nghị nhất định phải tham gia, anh không thể mang theo bối bối, lại sợ em thừa dịp mạng con biến mất đi, anh thực sự không thể chấp nhận nỗi thống khổ phải cùng một lúc mất đi hai người.”

Trình Kỳ Kỳ áy náy cầm tay Điền Tuấn.

Điền Tuấn tiếp tục nói: “Cô tiên sinh biết nỗi thống khổ của anh, giúp anh ra quyết định, tạm thời nhờ Tịch Na chăm sóc bối bối; hơn nữa Cô tiên sinh cũng có nói, hẳn hy vọng anh và em có thể giải tan hiểu lầm, vì bối bối cần một gia đình hạnh phúc toàn vẹn.”

Hồng Tư Giai quay đầu chăm chú nhìn Cô Việt Mạn, hẳn thực sự vô cùng có trách nhiệm bảo hộ Điền Tuấn cùng bối bối, giờ phút này nằng cũng hiểu hết toàn bộ, những suy nghĩ vì gia đình này của hẳn.

Điền Tuấn ôn nhu ôm chặt Kỳ Kỳ: “Quá khứ là anh để em vắng vẻ một mình, anh chân thành hy vọng có thể có lại em cùng gia đình này, nếu không phải vì nhiệm vụ, anh thật sự đã lập tức bay đến Đài Loan mang em trở về.”

Kỳ Kỳ cảm động nước mắt lại lần nữa vỡ òa, áy náy nói: “Không! Tất cả đều là em không tốt, đều là em sai, đáng nhẽ phải là em cầu xin anh tha thứ.”

“Kỳ Kỳ!” Điền Tuấn kích động găt gao ôm người yêu trong lòng, hạnh phúc: “Hôm nay chúng ta một nhà lại có thể hạnh phúc bên nhau, thật sự vô cùng cảm tạ Cô tiên sinh, nếu ngài ấy không tự mình đến Áo, anh cũng không thể ngay lập tức quay lại được như thế này.”

Trình Kỳ Kỳ rúc vào lòng Điền Tuấn, ngẩng đầu nhìn Cô Việt Mạn, lộ ra nụ cười tươi vạn phần cảm kích: “Cảm ơn người, Cô tiên sinh, cảm ơn người đã vì chúng ta làm mọi chuyện.”

Hồng Tư Giai lén lút dòi tầm mắt trộm ngắm Cô Việt Mạn, hóa ra hẳn vô thanh vô tức biến mất hai ngày, là vì đi tới Áo!

Này thật sự làm cho nàng không thể tưởng tượng nổi, bề ngoài kiều ngao như vậy nhưng tâm tư lại vô cùng nhân từ.

Đúng lúc, ánh mắt hần trùng hợp cũng chuyển về phía nàng, hần chậm rãi hướng tới chỗ nàng, không nhanh không chậm nói: “Vì bối bối mà quyết định như vậy, là đã mất rất nhiều thời gian của ta.”

Nàng lấy ánh mắt hiểu biết, cười nói: “Em có thể lý giải được anh làm là vì tốt cho bối bối.”

Hần gật gù: “Cám ơn em thông hiểu.”

Hồng Tư Giai giương mắt nhìn Cổ Việt Mạn, “Tới Áo, vì sao không báo cho em một tiếng?”

Hần có biết hai ngày nay, nàng ngờ vực vô văn cứ, vô cùng thống khổ?

“Không cần thiết.” Hần thần nhiên đáp lại.

Không cần thiết?

Ngữ khí lãnh đạm kia tựa như băng hàn bắc cực, thành những mũi dao đâm vào tim nàng.

Hồng Tư Giai thất vọng gục đầu xuống, tầm mắt trở lại vị trí một nhà ba người đang sum vầy hạnh phúc, nàng không khỏi thực hâm mộ, mà bối bối tròn vo lác lác lư đi tới chỗ nàng, nắm nắm giặt giặt chân váy nàng.

Tiểu bảo bối mở ra hai cánh tay mũm mĩm trắng hồng, ý bảo muốn Hồng Tư Giai ôm một cái.

Hồng Tư Giai cười hi hi ôm lấy đứa nhỏ: “Bối bối!”

Bối bối giương con mắt to tròn đánh giá nàng. (mới bé xíu đã biết đánh giá, lớn rồi ko bik ntn a~~~~)

Hồng Tư Giai cười nói với biểu muội: “Bé con thực là một tiểu cô nương thực xinh đẹp.!”

Trình Kỳ Kỳ kiều ngao thỏa mãn gật gù đầu, “Bé thực sự rất đáng yêu!”

Điền Tuấn đứng một bên chen vào nói: “Vừa rồi nghe Kỳ Kỳ nói, thực cảm ơn tỷ vì chúng ta làm hết thảy.”

“Không cần nói như vậy, ta cũng rất vui được nhìn thấy ba người các người đoàn tụ một nhà hòa thuận vui vẻ.” Hồng Tư Giai mỉm cười tự đáy lòng đáp lại Điền Tuấn.

“Tư Giai! Điền Tuấn nói, hy vọng tỷ không vội trở về Đài Loan, ở lại nơi này vài ngày, để bọn muội chiêu đãi tỷ thật tốt.” U buồn trên mặt Kỳ Kỳ hoàn toàn hóa thành hư không, thay vào đó là nụ cười rộ tràn ngập hạnh phúc.

“Chỉ sợ không được.” Hồng Tư Giai đặt bối bối xuống đất, “Ta lo công việc ở Đài Loan, rất nhiều hợp đồng đã bị chậm trễ, dù sao thì, có thể nhìn thấy hai người các người hòa giải mãi mãi, coi như là ta đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“Như vậy... Tỷ phải ở lại với chúng ta chứ?” Điền Tuấn chân thành hỏi.

Hồng Tư Giai biết ý tốt của hai người: “Thật sự không được, rất cảm ơn ý tốt hai người, lòng ta xin nhận.”

Nói đến đây, nàng đột nhiên cảm thấy ngực nhói lên đau đớn, nàng không hiểu, vì sao lại có loại cảm giác này?

Nàng không nghĩ sẽ đi tìm nguyên nhân khiến trái tim nàng rỉ máu, bởi vì như vậy sẽ chỉ càng chồng chất thêm thương tổn. Nhưng là, nàng nhận không được muốn nhìn Cổ Việt Mạn, nhìn vào hai mắt hần. Nàng muốn qua đó biểu đạt lòng cảm ơn hần, đã giúp giải quyết vấn đề gia đình biểu muội. Trọng yếu nhất là, nàng muốn nói với hần hai chữ... Gặp lại...

Nghĩ đến muốn nói gặp lại, lòng nàng như bị xé ra thành ngàn mảnh đau đớn.

Chờ một chút, chờ một chút nữa thôi, rồi sẽ nói... Giờ phút này nàng không có đủ dũng khí để đối mặt với chia lìa.

Nàng ngẩng đầu nhìn một nhà ba người hạnh phúc, hy vọng tạ từ bọn họ, tìm nơi thoải mái mà tẩy trôi bi thương trong lòng.

Nàng rút cục lấy được dũng khí, ngưng tụ ý chí toàn thân, quyết định đối mặt hần. Vừa quay người lại.....

Nàng sửng sốt!

Vị trí Cổ Việt Mạn vừa đứng đã trống trơn không một bóng dáng, hần đâu rồi?

“Tư Giai, Tịch Na mời tỷ lưu lại dùng bữa trưa.”

Âm thanh gọi của Kỳ Kỳ kéo lại hồn nàng, Hồng Tư Giai giờ ra nụ cười nhẹ: “Ta, ta...”, khóe mắt vẫn tiếp tục dò xét các góc phòng tìm kiếm thân ảnh

kia.

Hắn phảng phất như khói sương, nhẹ nhàng biến mất không còn tăm hơi bóng dáng. Trong thời khắc ngắn ngủi nàng chỉ có thể tự hỏi...

Vì sao? Hắn có thể nào cứ như vậy nhẩn tâm, keo kiệt không cho nàng nói một câu gặp lại?!

Lòng của nàng gấp đến độ muốn bật nhảy khỏi lồng ngực, nàng tuyệt đối không để cho hắn đối xử với mình như vậy.

“Thực xin lỗi!” Nàng vội vàng cáo từ mọi người, khiến bọn họ không khỏi giật mình khó hiểu.

Hồng Tur Giai không nói thêm một câu, xoay người chạy về hướng cửa lớn. Khoảnh khắc gần chạy ra đến được bên ngoài, đập vào tai nàng một âm thanh khởi động động cơ. Lồng này lớn, trái tim nàng như muốn ngừng đập.

Mọi ý lực đều rã rời, nàng xông ra ngoài bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Nhưng là... đã muộn!

Chỉ thấy một chiếc bóng đen vụt đi, chiếc xe đã nhanh chóng biến mất nơi cuối đường.

Hai mắt nàng đắm lệ nhìn theo bóng hình chiếc xe biến mất, nàng vụn vụn lần cũng không nghĩ tới, hắn thế nhưng lẳng lặng tuyệt tình rời đi, thậm chí trước khi bỏ đi cũng không nguyện liếc lại nàng một cái?

Hồng Tur Giai chết lặng, cảm giác thân thể chính mình như bị lưỡi dao vô tình xé rách. Nàng trầm mặc rơi lệ nhìn về phía cuối con đường....

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Mê Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hồng Tur Giai đối mặt với hàng chồng án kiện tố tụng chất cao như núi, dù có cố gắng đến cỡ nào, nàng vẫn luôn cảm giác những văn kiện trên bàn không hề bớt giảm. Nàng thực không thể hiểu, là hiện nay mọi người thích viện đến pháp luật mà kiện nào loạn lên, hay là xã hội đang ngày càng đi xuống?

Giống như cứ mỗi phút là lại xuất hiện một vụ án, khiến cho không chỉ có cảnh sát mệt mỏi, mà ngay cả luật sư như nàng cũng bận tới mức thở dài không kịp.

Hồng Tur Giai mệt mỏi chịu không nổi ngồi phịch lên trên ghế, ngược mắt nhìn tờ lịch treo tường, rốt cục cũng đến cái ngày màu đỏ, thực may mắn nàng có hai ngày một tuần để mà xả hơi nạp điện.

Ngoài cửa sổ, bầu trời không biết từ khi nào đã lặng lẽ thay đổi nhan sắc, xuất hiện một mảnh trắng cao tỏa ánh diu diu. Mặt trăng có một nhưng không phải chịu cô đơn, bởi lẽ vây quanh nó còn nhấp nháy hàng ngàn ngôi sao nhỏ nhỏ.

Hồng Tur Giai cúi đầu cười khổ một tiếng, đứng dậy thu dọn đồ đạc trên bàn.

“Tur Giai, ngày mai định đến chỗ nào ‘nghỉ dưỡng’?”, một đồng nghiệp mang khuôn mặt tươi cười đi qua trước mặt nàng, trên tay cầm theo hồ sơ.

“Nơi nào cũng được a, miễn là có thể nghỉ”, đây là thật, nàng không còn đủ sức mà nghĩ nữa, liên tục năm ngày với lượng công việc ngập đầu đã vét sạch thể lực của nàng.

“Quá lãng phí!”, vị đồng nghiệp bốn cột nói, “Như vậy là không được, người đã trưởng thành rồi mà còn ru rú trong nhà suốt hai ngày nghỉ, chẳng phải quá mức lãng phí sao? Người nên tìm một tên bạn trai.”

“Nói tìm là tìm được chắc? Đầu phải đồ ăn ngoài chợ, muốn cái gì liền có cái đó?” Hồng Tur Giai lắc lắc đầu.

Vị đồng nghiệp đặt hồ sơ lên bàn rồi cầm cái ví lên.

“Người cho là ngoài chợ không tìm được một tên sao? Có khi chân mệnh thiên tử của người ở ngoài đó không chừng, chẳng qua, vấn đề là người không chịu bước ra khỏi cửa.”

Đối với lời trêu chọc của đồng nghiệp, Hồng Tur Giai không khỏi mỉm cười, “Cám ơn lời vàng ý ngọc của người. Đã hết giờ rồi, về nhà thôi, lão công của người còn đang chờ để đèo người ra chợ mua đồ ăn tối đó.”

Hai nữ nhân cùng hi ha cười, khoác tay nhau ra khỏi công ty luật.

Hồng Tur Giai trở về Đại Hạ, mở hộp thư trước cửa chung cư lấy ra thư tín, nằng rất nhanh xem kỹ từng bức thư, phát hiện thấy một lá gửi từ Kỳ Kỳ, liền mở ra.

Trong thư, Kỳ Kỳ kể cho Tur Giai rất nhiều chuyện thú vị của bối bối, cùng với tình yêu thương của Điền Tuấn đối với nằng, thậm chí còn nói nằng lại mang thai... Mỗi một chuyện của nhà nằng đều viết ra toàn diện, nhưng là trong thư không hề lộ ra một tia liên quan tới hần.

Hồng Tur Giai chán nản gấp lá thư lại, thang máy cũng đã đi đến tầng của nằng. Bước ra khỏi thang máy, nằng lấy chìa khóa ra mở cửa căn hộ của mình.

Trong phòng bốn phía đều im lặng như tờ, yên tĩnh và đơn điệu là hình dung rõ nhất về cuộc sống hiện tại của nằng. Từ khi rời đảo trở về, nằng từng cầu nguyện mỗi một lần mở cửa, mỗi một lần nghe máy, thậm chí trong mỗi một lá thư sẽ có tin tức Cổ Việt Mạn. Nhưng là ngày đêm nối tiếp, thời gian cứ tích tắc qua đi, mà cầu nguyện chỉ đổi lấy tuyệt vọng, nằng rốt cục đã hiểu rõ ràng, khi hần cũng không một lần quay đầu lại, cũng không nói một câu liên đột nhiên biến mất, nghĩa là hần đã không muốn cùng nằng có một chút liên quan.

Mỗi suy nghĩ kéo theo một tầng băng tuyết phủ lên người nằng, đem tâm nằng đóng băng giá lạnh.

Buông ví da, cả người nằng ngã lên ghế sofa mềm mại.

“Mệt mỏi quá!”, tay phải vỗ vỗ bóp bóp lên bả vai trái, tiếp theo lắc lắc cái cổ đã cứng ngắc các cơ.

Theo như nhân viên thẩm mỹ viện nói, tắm trong bồn nước ấm cùng vài giọt tinh được thảo mộc có thể xóa tan một nhọc trong người. Như vậy hần là lúc này nên tắm bồn ấm áp, thoải mái, vì bản thân thả lỏng một chút!

Nhỏ vào vài giọt tinh được thảo mộc, phòng tắm trong nháy mắt tràn ngập mùi hương dễ chịu của được liệu tinh tế, Hồng Tur Giai cởi quần áo trên người ra, tiến vào trong bồn tắm lớn, hưởng thụ ma lực thần kì, khoan khoái của thảo được.

Đang lúc đắm chìm trong bồn tắm tràn ngập mùi hương, tiếng chuông cửa bỗng vang vang bên tai nằng.

Hồng Tur Giai bất đắc dĩ nói: “Nhất định lại là người quản lí hoặc là người thu phí gì đây...”

Nằng mặc kệ, làm như chưa hề nghe thấy tiếng chuông.

Một lát sau, chuông cửa lại vang lên, lần này còn kiên trì hơn lần trước.

Nằng không kiên nhẫn bước ra khỏi phòng tắm ấm áp hương thơm, vội vàng mặc áo choàng tắm, thắt chặt đai lưng, đi ra mở cửa.

“Đến đây, đến đây.” Nằng dùng sức một chút mở cửa, mỉm cười lễ phép, “Xin hỏi.....”. Trong nháy mắt, lời nói của nằng biến mất, bốc hơi.

Đứng trước mặt nằng, không phải quản lí, cũng chẳng phải người thu tiền, mà là một nam nhân cao lớn tóc đen, trên người khoác một bộ vét vừa vặn.

“Sao..sao..sao... làm thế nào..... là anh?” Trái tim mãnh liệt đập, nằng kinh hoàng, cứng họng nói không nên lời.

Vất vả thật nhiều ngày để đóng kín trái tim, nhưng lúc này, bức tường băng lại từng giọt từng giọt đổ xuống..

Cổ Việt Mạn như một bên lông mày, cười trừ nói: “Sao vậy? Tur Giai!? Không định mời ta vào nhà?”

“A.A.....”, nằng rốt cục tìm lại được giọng nói của chính mình, khó khăn lên tiếng: “Mời vào”, nằng kéo nhanh thắt lưng áo choàng bông.

Cổ Việt Mạn đi vào phòng khách, nhìn bốn phía xung quanh, lại quay đầu nhìn áo choàng trên người nằng, “Ta đã tùy tiện quấy rầy em sao?”

“Không..không..... Không có..”, nằng kích động lắc lắc đầu.

Ngẩng đầu nhìn con người đen đã lâu không nhìn thấy kia, nằng phát hiện ra trong mắt hần hiện lên một tia nghi hoặc; nằng cau mày suy nghĩ, cúi đầu nhìn chính mình, tựa hồ hiểu được hoài nghi của hần.

Hần nghĩ đến sẽ nhìn thấy một nam nhân khác ở nơi này sao?

“Thực ngưng ngưng, em đang định tắm”, nằng giải thích, đột nhiên nhớ tới phép tắc của chủ nhà: “Mời ngồi, không cần khách sáo.”

Cổ Việt Mạn ngồi xuống, Hồng Tur Giai cũng ngồi theo trên sofa cách hần một đoạn, không khí trong phòng khách nhất thời mang một vẻ nặng nề.

“Xem ra em sống rất tốt?”

“Hoàn hảo. Anh thế nào? Mọi thứ trên đảo đều tốt chứ?” Nằng không biết nên nói cái gì.

Nhìn ánh mắt sâu không lường được kia, nằng cảm thấy bản thân thờ không nổi, nằng rất muốn nói với hần những lời thật lòng, rằng sau khi rời khỏi đảo,

nàng một chút cũng không hề tốt, rằng nàng rất rất nhớ hắn.

Linh hồn của nàng, tâm can của nàng, không một giây một khắc nào không nhớ đến hắn, loại tưởng nhớ thống khổ này dâng tràn mãnh liệt, cơ hồ muốn xé rách cả người nàng, mà biểu tình trên mặt nàng lúc này đây, căn bản chỉ là chiếc mặt nạ dối trá!

“Trên đảo tất cả đều tốt.” Cổ Việt Mạn tươi cười, sau đó thoải mái dựa vào lưng ghế, lại lần nữa đưa ánh mắt đánh giá khắp nơi, “Lúc trước ta thường suy nghĩ, nơi em ở sẽ là một căn nhà như thế nào, bây giờ nhìn thấy, quả nhiên giống như tưởng tượng của ta, thực ấm áp, thực thoải mái.”

“Dù có ấm áp, thoải mái thế nào cũng không thể sánh với tòa thành của anh” Hồng Tư Giai bất an kéo kéo áo choàng trên người.

“Cảm giác khác nhau, nhưng là ta thích nơi này.” Ánh mắt hắn nhìn nàng chăm chăm.

“Thật vậy sao?”, nàng không tin.

Đột nhiên kí ức ngày đó trên đảo ập về, hắn tuyệt tình, cũng không xoay người lại rời đi, cho tới bây giờ nhớ lại, mọi chi tiết vẫn khắc sâu trong lòng nàng, bi thảm, đau đớn.

“Anh đến tìm em có chuyện?” Nàng thống khổ nói.

Trong phút chốc, đôi con ngươi đen kìa ánh lên ẩn hàm không thể nắm bắt, thần sắc nghiêm cứu nhìn nàng một hồi lâu, thanh âm trầm thấp mà mơ hồ vang lên thật nhẹ: “Ta tới nơi này. là vì có lời muốn nói với em.”

“Có chuyện muốn nói với em?”

Nàng kinh ngạc, nghe thấy trọng giọng hắn có do dự cùng bất đắc dĩ. Nàng đầu tiên là nghĩ đến Trình Kỳ Kỳ và Điền Tuấn, bọn họ sẽ lại ảm ỉ đi?

Nhưng là nàng vừa mới đọc thư của Kỳ Kỳ, trong thư cho thấy bọn họ bây giờ vô cùng hạnh phúc.

Về mặt nàng nghi vấn quan sát biểu tình Cổ Việt Mạn, là chuyện gì.

Hắn cười khổ, sờ sờ cằm, “Ta vẫn luôn nhớ em.”

Hắn nhớ nàng?

Sau một hồi lâu, Hồng Tư Giai chính là chỉ trừng mắt hắn, không thể tin lỗ tai chính mình. Tiếp đó, trong lòng nàng đột nhiên bùng nổ.

Sau ba tháng xa cách, hắn cứ thế chạy tới chỗ nàng nói hắn nhớ nàng?!

“Nhớ ta!?”, nàng kêu to, tức giận nhảy dựng lên, “Ngươi không nghĩ ta sẽ tin lời ngươi nói đi?!”

“Là thật.”, hắn kiên định nói.

“Vớ vẩn! Vớ vẩn!” Nàng hét to gần như là gầm rú phẫn nộ, “Nếu ngươi thật sự nhớ ta, vì sao ta không thấy một cú điện thoại nào của ngươi? Vì sao không có lấy một lá thư nào?”

“Ta có viết thư cho em” Cổ Việt Mạn bình tĩnh nói đều đều.

Nói dối!

Hồng Tư Giai khoanh hai tay lại trước ngực, giận giữ trừng mắt hắn, “Không có, ta không hề nhận được bức thư nào của ngươi.”

Cổ Việt Mạn đứng lên, “Từ khi bước vào nói được vài ba câu, em đã hai lần lên án ta nói dối”, hắn gắt gao nhìn thẳng mặt nàng, ánh mắt mang đau thương nhưng lại lộ chút ý cười, “Đó là sự thực, ta thật có viết thư cho em, nhưng là không có gửi đi thôi.”

Như vậy còn tính gì là viết thư! Đáng giận!

“Ta còn từng không dưới mấy trăm lần cầm lấy điện thoại muốn gọi cho em, nhưng là đến khi ấn đến mấy số cuối cùng thì lại cất máy.” Hắn cười khổ một chút.

Vì sao? Hồng Tư Giai ngây ngốc nhìn hắn.

“Em không tin?”

Nàng đương nhiên không tin.

Mà chuyện làm nàng buồn bực, khó hiểu nhất là, vì sao hắn lại đi một chuyến xa như thế chỉ để nói dối lừa nàng?

“Ba tháng nay ta được trải nghiệm một loại cảm giác đặc biệt, một loại cảm giác khiến tâm ta đau đớn chưa từng có, tất cả đều do em ban tặng.” Hắn

nhẹ giọng lên án.

“Do em ban tặng?” Nàng ngơ ngác lặp lại lời nói của hắn.

Lòng nàng kinh ngạc, đầu óc cũng mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ toàn là hỗn loạn mông lung, nàng thật sự không hiểu được hắn rốt cục muốn nói cái gì?

Nàng chỉ biết cặp mắt kia giống như lửa nóng chăm chăm nhìn chính mình, tâm hoảng ý loạn, chân tay nàng luống cuống; mà bàn tay to của hắn nắm chặt lấy hai tay nhỏ, giống như hòa diễm hùng hực xuyên thấu thân thể nàng.

“Tur Giai! Ba tháng vừa qua, cái gì ta cũng không thể tập trung làm, mỗi ngày ngoài nhớ em đều chỉ có nghĩ đến em, mặc kệ ta dùng biện pháp gì, cũng không thể loại bỏ hình bóng em ra khỏi trí óc.”

“Là thật sao?”, nàng ngạc nhiên chăm chú nhìn hắn.

Nàng có thể tin hắn không?

Cổ Việt Mạn ôn nhu nâng cằm của nàng lên, tay kia thì đỡ lấy eo thon nhỏ, “Lần đầu tiên em xuất hiện trong tòa thành của ta, đã làm những cảm xúc phức tạp dấy lên trong lòng, ta sợ loại cảm giác này, cho nên tìm mọi cách đuổi em ra khỏi đảo, cũng nghĩ cảm giác ấy sẽ đi theo em biến mất.”

Hắn tự giễu cười, sau đó tiếp tục nói: “Nhưng là ta đã sai, rất rất sai. Chờ đến khi em rời đi rồi, những thống khổ nhớ nhung thì nhau quết đến, làm cảm xúc kia càng thêm mãnh liệt.”

Nàng kinh ngạc mở to hai mắt.

Hóa ra... hắn cũng có cảm thụ giống nàng!

Cổ Việt Mạn cúi đầu đắm đắm nhìn nàng, biểu tình chuyên chú mà nghiêm túc, “Tur Giai, anh đã không thể kiềm chế yêu em.”

Choáng váng, vô cùng choáng váng...

“Yêu?”, nàng không thể tin lặp lại.

“Anh yêu em”, hắn khẳng định.

“Có khả năng sao?”, nàng bán tín bán nghi.

Tuy rằng nàng yêu hắn nhưng chưa từng dám nói ra.

“Anh có thể thề với trời là thật!”, ngữ khí phi thường kiên định chắc chắn.

Trong phút chốc, nàng giống như bị chia thành hai nửa. Một bên không cần biết gì hết, muốn nhanh chóng nhào vào lòng ngực ấm áp kia, ôm ấp, nói ra rằng nàng cũng yêu hắn. Một bên lại cảm thấy sợ hãi, hoài nghi hắn thành linh có thể thay đổi bộ mặt, nói với nàng phải biết lý trí nhìn nhận rõ ràng sự việc.

“Vì sao phải đợi lâu như vậy mới đến nói với em?”

Bàn tay đặt trên lưng nàng dần kéo chặt lại, “Tin tưởng anh, Tur Giai, những ngày không có em quả thực giống như địa ngục”, hắn nhấn mạnh thật sâu, “Anh chưa bao giờ trải qua cảm giác thống khổ như thế.”

Hồng Tur Giai thấy niềm chân thành sâu sắc trong mắt hắn, cảm nhận được mỗi một lời nói kia đều chắc chắn như đinh đóng cột, có trời chứng giám, đó là những lời nói chôn giấu từ sâu thẳm trong nội tâm, giờ khắc này trào dâng bộc phát.

“Tur Giai! Anh yêu em, anh không thể chịu được một ngày nào không có em nữa.”

Nàng cảm giác bức tường chính mình xây nên giờ khắc này hoàn toàn sụp đổ cùng nghi vấn; thống khổ nhớ nhung cùng vui sướng hạnh phúc ào ạt tuôn ra không ngăn lại được, nàng rốt cuộc không thể kiềm chế dòng nước mắt không ngừng chảy.

“Việt Mạn!” Hồng Tur Giai mừng rỡ khóc, hai tay vòng nhanh lấy cổ hắn, thanh âm nghẹn ngào, nửa trách cứ nửa thương yêu nói: “Kì thật em cũng thế, nếu không có anh thực vô cùng bi thảm, vô cùng bất lực... mỗi khi nghĩ đến đời này không được nhìn thấy anh lần nữa...”

Cổ Việt Mạn ngăn ra, sau đó siết chặt hai tay, gất gao ôm nàng vào lòng, hôn lên mái tóc đen mượt, “Anh yêu em, Tur Giai! Hãy tha thứ cho anh.”

Hồng Tur Giai run run kích động, ngăn đầu, lửa nóng dâng lên trong đôi mắt đen, nhiệt tình nghênh hướng hắn, “Không có anh, em thực sự không sống nổi, anh biết không? Em đã dùng toàn bộ những gì của mình yêu anh.”

“Anh cũng vậy, nhưng là anh không biết lúc ấy cảm xúc của em như thế nào, thực xin lỗi, sự trốn tránh của anh đã khiến em đau khổ.”, hắn gất gao ôm nàng, không quên đêm hôm đó.

Hai người dính sát vào nhau, như để bù trừ cho một trăm ngày đã bỏ lỡ, trong đời nàng không còn gì hạnh phúc hơn giờ khắc này, có thể ở trong vòng tay ấm áp của nam nhân mình yêu, dù muốn nàng chết cũng không tiếc.

Giây tiếp theo, môi của hắn đã ôn nhu đặt trên môi nàng, nhẹ giọng níu non: “Tur Giai...”, thanh âm biến mất trong miệng nàng.

Nàng có thể cảm nhận được nụ hôn này tràn ngập khát vọng, vội vàng, mãnh liệt như muốn hòa tan nàng.

Tay hắn chậm rãi tiến vào dưới áo choàng bông, linh hoạt khe vuốt làn da nhẵn nhụi nơi bầu ngực căng tròn, khơi mào trong cơ thể nàng lửa nóng tình dục, nàng chịu không nổi mà thở gấp liên tục.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy bản thân yếu ớt như thế, cần hắn yêu thương dễ chịu...

Nàng nhắm hai mắt lại, chờ đợi những cảm xúc tê dại hắn mang đến.

Cổ Việt Mạn đột nhiên rút tay ra ôm lấy nàng, cúi đầu, bốn cợt cười nói: “Trước khi anh hoàn toàn có thể chiếm lấy em, anh có một vấn đề muốn hỏi...”

Hồng Tur Giai mềm mại không xương, ỉ ôi ở trên ngực hắn, mê hoặc hỏi: “Vấn đề gì?...”

Hắn hôn nàng rồi biểu tình đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Vì vấn đề này, anh mới từ ngàn dặm xa xôi tới đây.”

Biểu tình của hắn đột nhiên chuyển biến khiến nàng kinh ngạc, hô hấp nhảy mất ngưng lại, chuyện gì mà khiến cho vẻ mặt hắn thận trọng nghiêm túc như vậy?

“Là vấn đề gì?”, nàng nom nớp lo sợ hỏi.

Trăm ngàn lần đừng nói rằng tình yêu này vừa đến liền bay đi.

“Tur Giai... em có đồng ý gả cho anh?”

Hả? Tim nàng đập dồn dập muốn rụng, lo sợ trong một khắc bay biến.

“Gả cho anh?”

Cổ Việt Mạn chờ đợi, đôi mắt chân thành tha thiết nhìn nàng. “Gả cho anh!”

Hồng Tur Giai hít sâu một ngụm khí.

“Anh nói thật đấy ah?”, nàng thậm chí có thể nghe thấy tiếng trống ngực đập bên tai.

“Anh yêu em! Hơn nữa anh cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ, hi vọng em ưng thuận gả cho anh, làm vợ của anh.” Hắn muốn được thệ ước cả đời.

“Anh nói thật?”, nàng do dự.

“Anh giống nói giỡn lắm sao?”

“Thật sự?”, nàng đột nhiên kêu lớn.

“Có cần kích động vậy không?” hắn nhìn không được bật cười.

Bảo nàng làm thế nào mà không kích động được chứ?!

Nàng kinh ngạc, giây dựa từ trong lòng hắn nhảy xuống đất (==!), lo âu xoay trái xoay phải tại chỗ, sau đó ngẩng đầu lên, lộ ra đôi mắt không biết phải làm sao nhìn hắn, hỏi lại: “Anh nói thật đấy ah?”

Hắn mỉm cười, chạm mũi lên mũi nàng, “Trừ phi em gạt đầu, không thì chúng ta vẫn cứ đứng lại đây.”

“Nói như vậy... là thật?”, nàng vẫn bán tín bán nghi, đưa tay lên nheo má mình, “a đau, đau... em không phải đang nằm mơ!”

“Em yêu, em không phải đang nằm mơ, anh thật sự đang cầu hôn với em mà”, hắn xoa xoa, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ bé trong lòng bàn tay, hơi ấm của hắn như giải trừ mọi nghi hoặc của nàng.

“Như vậy, em còn có thể nói cái gì?” Hồng Tur Giai có chút bướng bỉnh liếc xéo hắn một cái, tỏ ra nụ cười rạng rỡ nhất, “Em đương nhiên muốn gả cho anh!”

“Em đáp ứng gả cho anh?” Cổ Việt Mạn mừng rỡ như điên ôm chặt lấy nàng, “Anh yêu em! Anh yêu em! Anh yêu em! ...”

“Em càng yêu anh hơn!” Hồng Tur Giai lớn tiếng bày tỏ.

Nàng muốn cả thế giới này biết được, nàng yêu hắn!

Nơi này tuy rằng không giống bờ biển trên đảo tràn ngập ma lực ảm áp, lại cũng không phải một căn phòng lãng mạn gì, nhưng hiện tại bọn họ gặt gao ôm lấy nhau cùng một chỗ, đầy ngọt ngào làm chuyện vừa nãy còn đang dang dở, không chỉ có lửa nhiệt mà còn tràn ngập tình yêu, cùng một lời hứa hẹn vĩnh viễn bên nhau trọn đời.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Mê Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Cổ gia lại một lần đánh trống khuấy chiêng báo việc vui, mà Cổ Ba lại giống như là có tâm sự nhất.

Cổ Việt Mạn kết hôn!

Lúc trước Cổ Việt Mạn quyết định tới Nha Mua Thêm xây dựng trụ sở, Cổ Ba không khỏi lo lắng, đứa con này có thể hay không cưới về một nữ nhân tầm thường ở đó?

Phải đến khi nhìn thấy đối tượng Cổ Việt Mạn muốn kết hôn, Cổ Ba mới có thể thở phào buông xuôi tâm trạng nhiều năm lo lắng, giờ hắn đã không cần lo ngôn ngữ trái biệt, thói quen ngăn cách trong gia đình.

Hồng Tur Giai một trăm phần trăm là nữ nhân Đài Loan!

Bất quá, đối với hôn sự này, Cổ Ba thấy kinh ngạc còn hơn tò mò, không biết đứa con mình ở trên đảo, làm thế nào mà theo đuổi được con dâu ở Đài Loan?

Cổ nhân nói: Nhân duyên thiên nhất định. (Nhân duyên trời định)

Những lời này một chút cũng không có sai!

Vì không để ảnh hưởng đến công việc của Cổ Việt Mạn ở Nha Mua Thêm, Cổ Ba phá lệ hạ một quyết định lớn, hôn lễ sẽ chuyển tới tổ chức ở Nha Mua Thêm, hắn còn gửi gia nhân đến đó trước để chuẩn bị.

Cổ Ba lần đầu tiên bước vào tòa thành của con trai trên đảo, phân phó cho Kỳ Đa chịu trách nhiệm tổ chức hôn sự cho chu toàn, rồi dặt tay mấy đứa cháu nội chui xuống dưới tòa thành làm chuyện thám hiểm.

“Tình Thư, người xem, lão ba dặt mấy đứa nhỏ đi thế kia có sao không?”, Văn Tâm Vũ lo lắng hỏi biểu muội.

Văn Tình Thư mỉm cười vỗ vỗ bả vai tỷ tỷ trấn an, “Đừng lo tỷ, bọn họ chẳng qua là thám hiểm một chút.”

Tay nàng chỉ vào mấy kí hiệu nghịch ngoạc trên tường.

Có Cổ Tòng Ngạn đi theo, người Cổ gia già trẻ cao thấp đều không sợ bị mất tích, bởi vì Tòng Ngạn có thói quen thám hiểm mọi nơi, thường hay lưu lại kí hiệu trên đường.

Văn Tâm Vũ nhất thời an tâm bật cười.

“Thám hiểm?”, Cổ Việt Đan vừa lúc đến gần hai nàng, tò mò hỏi.

Văn Tình Thư ôm bả vai biểu tỷ, cười nhìn chồng, ngón tay giương lên ám hiệu: “Không phải lão ba cùng mấy bảo bối nhà chúng ta đi thám hiểm đâu.” (==)

“Ồ.....!”, Cổ Việt Đan ngộ đạo, bật cười to rồi nói: “Hai người có thấy Việt Sâm, Việt Tri, Việt Di đâu không?”

Văn Tâm Vũ và Văn Tình Thư hai người không hẹn mà cùng nhún vai một cái.

Ai biết!

“Việt Mạn cùng Tur Giai cũng không biết đã chạy đến chỗ nào, hôn lễ sắp bắt đầu mà không thấy đâu cả.” Cổ Việt Đan lo lắng nhíu mày.

.....

Cổ Ba dắt theo mấy đứa cháu dọc theo con đường ngoằn ngoèo đi vào vách núi đen tọa trên bờ cát trắng, liền phát hiện Cổ Việt Sâm, Cổ Việt Trì, Cổ Việt Di ba thằng con đều ở chỗ này, hơn nữa còn làm bộ dạng quý sử lên lút trốn đằng sau một mặt đá tảng.

“Các người đang làm cái trò gì ở đây?”, Cổ Ba buồn bực nhìn ba thằng con trai lớn.

Đứa cháu gái đứng bên cạnh bỗng giơ tay chỉ vào bờ cát kêu to: “Thúc thúc đang chơi đùa thân ái!”

Cổ Việt Sâm trong tình thế cấp bách, vội vàng giơ tay che miệng tiểu cô nương, một tay bế nàng vào lòng.

“Hừ...”

Cổ Ba lướt ánh mắt theo hướng cháu gái nhỏ chỉ, ngẩn ra, rồi bật cười to tiếng.

Hóa ra trai tài gái sắc, hai nhân vật chính ngày hôm nay trốn ở chỗ này thân thiết với nhau!

Hào nha! Hào nha!

Cổ Ba quyết định cũng bước lên một bước, ngồi xổm xuống bên cạnh Cổ Việt Trì sau tảng đá, “Xích ra cho ta một chỗ!” (=))))))))))))) OMG!
(=))))

Mỗi người đều kinh ngạc tròn mắt nhìn Cổ Ba một cái.

“Nhìn cái gì! Các người có thể nhìn lên mà ta lại không thể sao?”, Cổ Ba tức giận trừng lại bọn họ.

Có thể... làm sao không thể? Người người đều có thể vì hào bằng hữu mà chia sẻ, huống chi đây lại là ba con với nhau? (=))) chết cười nhà này mất!)

Mấy con mắt chăm chú nhìn cảnh tượng trên bờ cát trắng, hồi hộp chờ xem

Cổ Việt Mạn một thân lễ phục trắng khóa hai cánh tay trên thân thể mịn màng lụa trắng tinh khôi, để Hồng Tư Giai như thiên nữ hạ phàm chìm trong lồng ngực.

“Em đều luôn nhớ rõ tối hôm đó.....” Hồng Tư Giai mỉm cười, thuận thế tựa đầu trên người Cổ Việt Mạn, ngẩng đầu lên hôn môi cảm hân.

“Anh cũng vậy.”, Cổ Việt Mạn thâm tình cúi xuống hôn lên cái trán nhỏ của nàng, “Bất quá, em nói thật xem, đêm hôm đấy có cảm thấy thất vọng?”

Hồng Tư Giai cười duyên, giương mắt lên nhìn hân, vòng tay ôm lấy thắt lưng hân, “Thất vọng xuyên thấu luôn a!”

Hân nhìn nàng, lộ ra nụ cười ôn nhu, càng đem nàng gắt gao ôm chặt, “Anh cũng vậy, nhưng không phải thất vọng mà là vô cùng kiềm chế, nuối tiếc.”

“Gạt người. Em chẳng nhìn thấy một chút điểm kiềm chế, tiếc nuối gì ở anh cả.” Khuôn mặt nhỏ nhắn dán tại lồng ngực to lớn, thoáng làm nũng cọ cọ.

“Em quên anh lúc đó đã nói, ngâm mình trong nước biển cũng có công dụng y như trong nước lạnh sao?”, hân thoáng tạo ra khoảng cách giữa hai người, trong mắt tràn ngập nhu tình ấm áp, “Em không nghe ra ý tứ trong lời anh?”

“Chính là vì nghe ra nên mới thất vọng.” Nàng không che giấu mất mát lúc đó của chính mình.

Hóa ra nàng biết.

Cổ Việt Mạn không nói, khoe môi giờ lên một chút cười, lại kéo nàng vào trong lòng lần nữa, “Anh rút cuộc cũng đã có được em!”, hân hít sâu không khí trong lành, cảm thấy phi thường mãn nhãn.

“Em cũng vậy, có anh, cuộc sống của em mới thật viên mãn!” Hồng Tư Giai cảm động ôn nhu nói, hai tay lần lên sau đầu hân, thẳng đến khi môi nàng tìm được khuôn mặt anh tuần kia.

Cổ Việt Mạn vui vẻ cười, cúi đầu đem môi mình đặt lên làn môi đỏ mọng, nhẹ nhàng ôn nhu ma sát, thấp giọng nói: “Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.” Nàng hôn lại hân, trong lòng tràn dâng tình yêu cùng ngọt ngào.

“Aaaaaaa.....”

Một tiếng hét chói tai thỉnh thoảng bật lên, làm cho hai người đang dính lấy nhau một chỗ liền kinh ngạc tách ra.

Cổ Việt Mạn nhìn vào sau tảng đá, thấy lúc nhúc đầu to đầu nhỏ đang đập dòm, “Các người!”, hân nhìn kĩ lại, liền phát hiện ra là mấy anh em cùng đứa cháu, mà không chỉ vậy, cư nhiên còn có.....

“Lão ba?”, hân kinh ngạc lớn tiếng.

Không nghĩ lại có nhiều người như vậy xem lên đằng sau, Hồng Tur Giai đỏ bừng khuôn mặt, nhanh trốn vào sau Cổ Việt Mạn.

Cổ Ba vội vàng đứng lên rời khỏi chỗ nấp, ra về trấn định bình thường, vỗ vỗ hạt cát dính trên quần áo, đi về hướng bọn họ.

“Ta chỉ là tới đây nhắc nhở người cùng...”, đưa tay chia chia Hồng Tur Giai trốn sau lưng Cổ Việt Mạn, “..Tur Giai, hôn lễ đã sắp bắt đầu.”

“Vậy sao? Lão ba, người chỉ là đến nhắc nhở chúng ta chuyện đó?”, Cổ Việt Mạn đương nhiên không tin lý do bịa đặt.

“Chứ không thì ta đến đây làm gì?” Cổ Ba bồn cọt liếc mắt hai người, “Có thể tận mắt chứng kiến cô dâu chú rể hai người các người tình nồng ý mật, ta cũng an tâm.”

Nói rồi xoay người, tiếp: “Đừng chậm trễ ngày lành giờ tốt”, hất đảo mắt xung quanh, tiến về phía đám thính giả tò mò nhìn coi trước mặt, “Đi thôi, không có gì hay để xem đâu, về nào.”

Một đám người nghe lệnh đồng thời xoay người, theo đường cũ trở lên trên.

Hồng Tur Giai đứng sang bên cạnh Cổ Việt Mạn, “Người nhà của anh thật đáng yêu.”

Cổ Việt Mạn nhìn không được bật cười ra tiếng, “Bọn họ thật sự thực đáng yêu”, hất cầm lấy tay nàng, “Hôn lễ đã chuẩn bị bắt đầu, chúng ta trở về đi.”

“Vâng, đi thôi.”

.....

Trong giáo đường chật ních những bằng hữu đến dự lễ, Điền Tuấn cùng Trình Kỳ Kỳ đương nhiên không có vắng mặt, cùng ngồi ở hàng ghế thứ nhất.

Nhạc công tấu lên âm khúc ngọt ngào, từ phía tân khách thỉnh thoảng truyền đến những lời ca ngợi, mỗi lời chúc phúc đều tiến vào trong tai hai người.

Hồng Tur Giai bùng bùng vui sướng cùng hạnh phúc, ánh mắt ẩm ướt khóa trên người mà nàng đã yêu sâu đậm, mà trong mắt Cổ Việt Mạn cũng ánh ra lửa nhiệt tình cùng yêu thương.

Nàng bước từng bước trên thảm đỏ vào trong lễ đường, khi gần đến nơi, Cổ Việt Mạn tiến lên cầm lấy tay nàng đỡ, bọn họ giống như cùng một thể hướng về Cha sứ, nắm tay nhau.

Hai người bắt đầu tuyên thệ, cùng nhau thề một đời chung thủy tình yêu, quý trọng từng giờ từng phút.

Vị Cha sứ nâng cao âm giọng tuyên bố, “Chúng ta cùng chúc phúc cho Cổ tiên sinh cùng Cổ phu nhân.”

Cổ Việt Mạn và Hồng Tur Giai quay đầu cùng nhìn mọi người, nhận lời chúc của người thân, bằng hữu.

“Việt Mạn!” Nàng nhẹ giọng nói, “Chồng của em!”

“Vợ yêu của anh!”, hất cũng nhẹ giọng đáp lại, sau đó giờ hai tay găt gao ôm lấy nàng, dùng nụ hôn triền miên khắc sâu ấn kí lên lời thề của bọn họ.

.....HẾT

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Mê Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.